

CÂNTĂRILE TREPTELOR

H. ROSSIER

INTRODUCERE

Când se dorește să se explice doctrinar o anumită porțiune dintr-o carte a Sfintei Scripturi, trebuie mai întâi să se prezinte câteva scurte explicații cu privire la conținutul și contextul întregii cărți. Dacă se neglijează aceste observații preliminare, există pericolul ca să nu fie înțeleasă. Niciun scriitor nu trebuie să presupună că cititorii săi au cunoștințe generale, căci cei mai mulți nu le au. Aceasta este valabil în mod deosebit când este vorba despre înțelesul profetic al Psalmilor. Înainte de toate trebuie explicate împrejurările la care se referă Psalmii. Apoi trebuie explicată importanța fiecăreia dintre cele cinci cărți, din care se compun Psalmii, fără să mai vorbim despre alte subîmpărțiri ale fiecărei cărți în parte. În aceasta constă marea greutate a acestei lucrări migăloase, care a fost făcută pe parcursul mai multor ani. Chiar dacă această greutate depășește cu mult puterile slabe ale autorului, el va fi foarte fericit dacă prin rândurile următoare va putea să trezească interesul la cititorii săi, pentru a se ocupa cu tema de față.

ISTORIA PROFETICĂ A ULTIMELOR ZILE

I. Caracterul și tema Psalmilor

Psalmii sunt o carte profetică cu un caracter cu totul deosebit. Fără îndoială, ei conțin, ca de fapt tot Cuvântul lui Dumnezeu, și învățături practice. Ei constituie într-adevăr o comoară de experiențe și învățături morale, din care s-au inspirat deja generații la rând de credincioși, fără ca să poată să o epuizeze vreodată. Însă evenimentele profetice, care se referă la Israel și care formează temelia tuturor experiențelor acestui popor, sunt incluse în tăcere în Psalmi. Ne lovim mereu de ele. Contestarea acestora înseamnă aplicarea greșită a Psalmilor la timpul actual. Sentimentele care se nasc în inimile credincioșilor israeliți prin evenimentele profetice, sunt deseori total opuse sentimentelor care le lucrează harul în inima unui credincios.

Trebuie de asemenea amintit că la studierea evenimentelor viitoare, nu ne putem limita numai la Psalmi. O descriere propriu-zisă a acestora nu o găsim aici; pentru aceasta trebuie să ne familiarizăm cu așa-numiții "profeți".

Cărțile profetilor ne descoperă:

- Persoana lui Mesia;
- Lucrarea Sa, în primul rând pentru Israel, dar și pentru națiuni;
- Suferințele și slava Sa;
- Splendoarea slavei Sale din timpul viitoarei Împărății, pe care El o va întemeia pe pământ;
- Judecata pe care Hristos trebuie să o facă înainte de întemeierea acestei Împărății;
- Starea lui Israel și a națiunilor, care face necesară judecata;
- Puterile satanice, care se opun înălțării supremației lui Hristos și a restaurării lui Israel, și care, de aceea, vor fi nimicite;
- Constituirea unei rămășițe iudaice credincioase, în mijlocul decăderii din timpul sfârșitului; necazurile îngrozitoare în care va ajunge din cauza mărturiei ei; în cele din urmă, restaurarea ei definitivă, în care ea se va bucura în pace de Împărăția minunată a lui Mesia;
- În sfârșit, convertirea unei mari mulțimi dintre națiuni, prin vestirea Evangheliei Împărăției.

Puterile răului vor fi numeroase în timpul sfârșitului. În primul rând este satan, care îi inspiră pe toți. El pune în inima oamenilor întreaga sa dușmănie față de Hristos, față de poporul lui Hristos (rămășița iudaică) și Împărăția Sa. Uneltele sale principale sunt însă:

1. Profetul mincinos, sau Antihrist, "cel fărădelege", pe care poporul iudeu necredincios îl va accepta ca împărat al său;
2. Poporul iudeu decăzut, "cei fărădelege", care (așa ca în zilele Domnului Isus) urăsc pe toți care mărturisesc și aparțin adevăratului Împărat;
3. Imperiul roman și căpetenia lui, prima fiară din Apocalipsa 13, al căror reprezentant și împuternicit este Antihristul din Ierusalim;
4. În cele din urmă, asirianul, adversarul forțelor amintite mai înainte, care va supraviețui puțin după căderea acestora, la apariția Domnului Isus, care vine din cer cu oștirea Lui. Cartea lui Daniel și Apocalipsa ne dau informații amănunțite despre aceste puteri ale răului - Daniel în legătură cu poporul iudeu, Apocalipsa mai mult în legătură cu creștinătatea decăzută.

Ne vom preocupa în mod deosebit cu asirianul, pentru că el ocupă un loc important în Cântările treptelor. El este marele dușman al lui Israel în cartea profetului Isaia. Acest asirian istoric, asupritorul poporului lui Dumnezeu, așa cum îl cunoaștem din Isaia și cărțile istorice, va avea un urmaș în timpul sfârșitului. Și alți profeti, ca Ezechiel și Daniel, îl amintesc deseori; unii se preocupă exclusiv cu el, între toate puterile dușmane din timpurile din urmă.

Națiunile se vor alătura asirianului. Ele vor fi sprijinite de el, așa cum cei zece împărați vor fi sprijiniți de către fiară, capul împărăției romane, care va fi din nou ridicată. Și alte popoare, ca Babel, Meder, Javan, Egiptul, etc. joacă un rol mare în profeții, fără să mai vorbim despre cei care alcătuiesc oștirea nenumărată a asirianului: Roș, Meșec, Tubal, Persia, Cuș, Put, Gomer, Togarma și toți împărații nordului, care sunt cuprinși în numele "Magog" (Ezechiel 38; Ieremia 25,26). Mă refer aici numai la națiunile care înconjoară Palestina și care vor fi sprijinite de asirian. Însă despre aceasta vom vorbi mai târziu.

S-a spus deja că toate aceste puteri și persoane profetice, precum și toate evenimentele în care ele sunt angrenate, sunt incluse în tăcere în Psalmi. Puterile răului constituie totodată planul secund al cărții. Conținutul propriu-zis constă din experiențe, credință, suferințe, temeri, speranțe, implorări, exerciții ale inimii și ale conștiinței, pocăință, strigăt de răzbunare și, în cele din urmă, din cântecele de laudă ale rămășiței. În aceste exerciții ale inimii, Mesia ocupă primul loc. El, Cel respins odinioară, este acum singura sursă de ajutor a fiilor Împărăției, pe care ei odinioară nu L-au recunoscut. De aceea avem un număr mare de Psalmi mesianici, în jurul cărora se grupează ceilalți Psalmi. În acești Psalmi ne este descoperit ce este cel mai prețios dintre toate - inima și sentimentele lui Hristos, valoarea Sa pentru Dumnezeu și pentru preaiubita Sa (rămășița credincioasă); caracterul Său față de poporul necredincios și nelegiuit și cu privire la asuprirea dușmanului; ce a simțit El pe cruce - toate motivațiile care L-au determinat să meargă pe drumul pe care a mers, și în cele din urmă să facă lucrarea Sa în favoarea alor Săi. Când rămășița va trece prin marea strâmtorare, ea va recunoaște tot mai mult că Mesia a ocupat în orice privință poziția ei - atât sub mânia domniei lui Dumnezeu, cât și față de dușmănia celor fărădelege. El a devenit Loțtiitorul celor credincioși, ca pe de-o parte să poarte vina lor, și, pe de altă parte, să poată simți cu slăbiciunile lor. Dacă o să vorbesc mereu despre așa-numita rămășiță din profeții, atunci o fac pentru că ea este aceea despre care se vorbește totdeauna în Psalmi - fie de rămășița lui Iuda, în primele două cărți, fie de rămășița lui Israel, în cea de-a treia carte, sau în a cincea carte, de Iuda și cele zece seminții, a căror rămășiță va alcătui un popor, Israelul cel nou.

În afară de aplicația lor morală, valabilă pentru toate timpurile, Psalmii ne descriu deci, în cea mai mare parte a lor, sentimentele viitoare, care se referă la evenimentele profetice care vor veni. Psalmii vor fi puși în viitor în gura credincioșilor care se vor naște. Aceasta nu înseamnă nicidecum că Duhul Sfânt nu-i leagă, ca și restul profețiilor, cu experiențele și împrejurările aceluia care au fost unelte ale inspirației divine. Psalmii au rezultat din experiențele și trăirile unui David, Solomon, Asaf sau ale fiilor lui Core etc. Însă noi trebuie să reținem că importanța lor trece întotdeauna peste evenimentele trecute, care au constituit prilejul compunerii lor. "*Nicio proorocie a Scripturii nu este prin propria interpretare.*" Numai Duhul lui Dumnezeu poate să pună într-o asemenea legătură lucrurile viitoare cu evenimentele prezente. Într-o oarecare măsură ne putem imagina gândurile rămășiței, când ea va descoperi în Psalmi descrierea exactă a împrejurărilor sale și expresia propriilor sentimente din timpul "marii strâmtorări". Ea va vedea că deja cineva a avut experiențele ei și a îndurat suferințele ei. Ea va recunoaște mai ales că Mesia, pe care ea L-a disprețuit cândva, a trecut prin toate acestea, din dragoste pentru ea; căci "*El a suferit în toate suferințele ei*". Duhul lui Hristos, care a murit, ca să salveze rămășița; dar care a purtat mai înainte toate nevoile și durerile ei, - El a exprimat în chip desăvârșit implorările și cântarea de laudă a rămășiței.

II. Privire de ansamblu profetică asupra Psalmilor

După această introducere generală doresc acum să explic pe scurt împrejurările, care stau la baza fiecărei cărți a Psalmilor și în mod deosebit a celei de-a cincea. După aceea mă voi ocupa în câteva cuvinte de asirian, privit sub aspect profetic. Împreună cu națiunile care s-au alăturat lui, acesta apare în mod deosebit în cea de-a cincea carte a Psalmilor, căreia îi aparțin și cântările treptelor, și ocazional și în alte cărți. De fapt cea de-a cincea carte se ocupă mai ales cu rămășița credincioasă a poporului Israel, care își va regăsi unitatea și punctul ei central în Ierusalim - însă abia după ce Domnul îl va învinge pe asirian, ultimul dușman al lui Israel.

Prima carte a Psalmilor ne prezintă rămășița lui Iuda. Aceasta se aseamănă în multe privințe cu ucenicii, care Îl înconjurau pe Mesia înainte de crucificarea Sa. El le întinde, ca să zicem așa, mâna, ca să se unească cu ei peste timpul Adunării. Rămășița a luat ființă în Ierusalim și de acolo s-a întins în toată Iudeea. Ea merge împreună cu mulțimea poporului la Templul reconstruit și acolo stă deci într-o legătură oficială cu Iehova, Dumnezeul lui Israel. Credincioșii locuiesc în orașe și sate, dar în mijlocul unui popor necredincios și sub domnia "celui nelegiuit", deci a lui Antihrist. Tot așa trăiau iudeii din timpul Domnului Isus, sub domnia lui Irod și sub jugul împăratului roman. Prima carte a Psalmilor se referă mereu la omul fărădelegii și la poporul său, oamenii fărădelegii. În continuare, cartea este plină de exercițiile conștiinței, pe care le va avea rămășița, fiind conștientă de păcatele sale și de mânia lui Dumnezeu.

Cartea a doua începe cu Psalmul fiilor lui Core și se termină cu Psalmii lui David. Aici, rămășița lui Iuda, potrivit poruncii Domnului din Matei 24,15-16 și Marcu 13,14, trebuie să fugă, pentru că "*urâciunea pustiiri*" a fost înălțată în Templu. Această expresie, preluată din Daniel 12,11 (nu din Daniel 11,31, unde este vorba despre Antiohius Epifanes), caracterizează slujba idolatră a Antihristului, care va fi pricina pustiirii Ierusalimului prin asirian, nuiuaa mâniei lui Dumnezeu. În fuga sa, rămășița părăsește pe frații săi care locuiesc în Ierusalim. Aceștia rămân acolo până la revenirea lui Mesia. Prin aceasta se împlinește cuvântul Domnului cu privire la Ierusalim: "*Voi lăsa în mijlocul tău un popor smerit și mic, care se va încrede în Numele Domnului*" (Țefania 3,12). (Pasajele citate din Matei și Marcu, corespunzător cu locurile paralele din Luca 21,20-23, unde se cere ucenicilor să iasă din mijlocul Ierusalimului, stau în legătură nemijlocită cu nimicirea orașului de către romani și nu au nimic a face cu timpul

sfârșitului.) Rămășița fuge deci la națiuni. Care sunt aceste națiuni, nu-mi este foarte clar. Voi reveni însă mai târziu asupra acestei teme. În orice caz este sigur că femeia din Apocalipsa 12, rămășița lui Iuda, va fugi în "pustie" (vers. 6 și 14), într-un loc pregătit de Dumnezeu pentru ea, unde va fi hrănită în timpul ultimei jumătăți de săptămână-an a lui Daniel. Rămășița slabă și-a pierdut aparența exterioară a unei legături cu Iehova, Dumnezeul lui Israel. Ea își pune însă încrederea în Dumnezeu; de aceea în această carte se întâlnește numele "Elohim" de 182 de ori. Acesta este începutul "necazului lui Iacov", despre care vorbește Ieremia 30,7, și care este mereu amintit în Psalmi și profeți. Acest necaz va ține și după ce rămășița se va reîntoarce în țară. El se va termina abia după ce va apărea Hristos pentru salvarea poporului Său.

În cea de-a treia carte nu mai găsim rămășița lui Iuda și Psalmii fiilor lui Core și David, ci rămășița lui Israel (cele zece seminții) și Psalmii lui Asaf. Această rămășiță este împărțiată printre multe popoare, chiar de la îndepărtarea lor prin asirieni; de aceea ea nu este nicidecum vinovată de moartea lui Mesia. După nimicirea asirianului, ultimul dușman al lui Israel, ea se va reîntoarce în țara sa. Atunci slava lui Mesia va fi deja descoperită în Sion: de aici expresia "*mă vei primi în slavă*", din Psalmul 73,24, Psalmul introductiv al acestei cărți. Aceleași cuvinte le găsim și în Zaharia 2,8: "*După slavă m-a trimis El la neamurile care v-au jefuit.*" Cea de-a treia carte vorbește mai mult despre har ca atare, decât despre Persoana lui Hristos.

Cea de-a patra carte ocupă un loc deosebit între Psalmi. Aici este vorba mai puțin de anumite evenimente profetice exacte. Tema acestei cărți este mai mult Israel, pe care Creatorul l-a făcut, potrivit hotărârilor Sale, a domniei și previziunilor Sale, punctul central al întregii creații. În această poziție, Israel este necredincios, tot așa ca și înainte de Lege, și de aceea devine obiectul mâniei lui Dumnezeu (Psalm 90). Mesia pășește în locul lui Israel și devine El Însuși punctul central (Psalm 91). Însă ca să salveze poporul Său, El Se face Locțiitorul acestuia sub mânia lui Dumnezeu (Psalm 102). El primește apoi răsplata dăruirii Sale - învierea și slava Împărăției. În această carte este deci vorba despre tot poporul. În cele din urmă, pământul este binecuvântat sub protecția lui Iehova, Creatorul (Psalm 104).

În cartea a cincea, rămășița lui Iuda, care a fugit în cea de-a doua carte, va fi readusă în sfârșit în țara sa. Acolo, ea va trece prin ultimele încercări ale mării strămtorări, însă în cele din urmă se va uni cu cele zece seminții, așa că împreună cu acestea va alcătui un singur popor. Rezultatul acestei întoarceri este supunerea tuturor națiunilor care s-au unit cu asirianul și care înconjoară țara Israel (Psalm 108, compară cu Psalm 60). Așa cum vom vedea în Cântările Treptelor, unitatea restaurată a lui Israel reprezintă unul din punctele caracteristice principale ale celei de-a cincea cărți a Psalmilor. Suferințele descrise acolo sunt însă ale rămășiței lui Iuda. La aceasta voi reveni mai târziu. La reîntoarcerea rămășiței, asirianul va avea încă țara în posesie (Psalm 107,39-40), în timp ce Antihrist și fiara romană sunt nimicite de Domnul din cer, sau vor fi curând nimicite. În orice caz, asirianul va fi judecat după ele.

Cu privire la studiul care urmează, doresc să mă preocup ceva mai amănunțit cu a cincea carte, mai ales cu evenimentele profetice amintite în aceasta.

Psalmii 107 și 108 alcătuiesc introducerea și rezumă conținutul întregii cărți. Psalmul 107 începe cu cunoscutul cântec de laudă: "*Lăudați pe Domnul, căci este bun, căci în veac ține îndurarea Lui.*" Această laudă se referă totdeauna în Psalmi la începutul Împărăției păcii. Ființa lui Dumnezeu, așa cum S-a descoperit ea în toate căile Sale cu poporul Său, este laudată aici. Pe parcursul său, Psalmul 107 dă o imagine de ansamblu asupra acestor căi, începând cu respingerea poporului iudeu, până la reîntoarcerea sa în țara sa, în timpul sfârșitului. Este adus înapoi ca națiune, deci văzut în totalitatea sa (Ieremia 30,3). Israel va fi condus prin pustie și va fi eliberat din prizonieratul său. Pe mare va afla ajutorul lui Dumnezeu, și va sosi în cele din

urmă în port, și va regăsi o liniște aparentă în locuințele sale reconstruite (vers. 36). Acolo vor seamăna câmpul și vor planta vii, care vor aduce roadă. Însă trebuie observat că Domnul, în căile Sale cu Israel, are în vedere numai pe cei răscumpărați, ale căror dorințe El le împlinește. În ceea ce privește poporul necredincios, dimpotrivă, El "va fi liniștit" liniștit față de ei și îi va preda judecății (Isaia 18,4-6).

Aici și în următorii psalmi sunt prezentate deci în mod deosebit împrejurări ale rămășiței din Iuda. Reîntoarcerea rămășiței în țara sa, împreună cu poporul necredincios, nu este încă sfârșitul, ci dimpotrivă este abia începutul propriei ei strâmtorări. După ce se va reîntoarce în Israel, ea va fi smerită prin "asuprire, nenorocire și suferință" (vers. 39). "Cei mari" vor fi disprețuiți și vor rătăci din nou prin "pustiuri fără drum". Însă cel "sărac" va fi ridicat din suferință, și neamul lui va fi asemenea "turmelor". Aceasta este istoria rămășiței lui Iuda, care s-a reîntors în țara sa împreună cu mulțimea poporului, ca să alcătuiască o mărturie în Iuda și Ierusalim, care apoi vor rătăci de colo până colo prin pustie și în cele din urmă va alcătui un popor, împreună cu credincioșii din Israel.

Psalmul 108, care este compus din versetele de încheiere ale Psalmilor 57 și 60, este foarte caracteristic pentru cea de-a cincea carte. În timp ce psalmul anterior descrie numai suferințele rămășiței iudaice, aici ne este prezentată rămășița lui Iuda și Israel în totalitatea ei, și anume în legătură cu evenimentele care însoțesc restaurarea sa sub domnia lui Mesia. Dușmanii care sunt supuși aici, sunt națiunile, care s-au unit cu asirianul. Ele trebuie să se plece în fața domniei lui Hristos, care de acum înainte stă în fruntea preaiubiților Săi, a adevăratului Israel.

Psalmul 109 ne arată judecata dușmanilor, în mod deosebit a celui fărădelege, care a prigonit rămășița. Acest punct de vedere n-a fost încă accentuat în cei doi psalmi anteriori. Judecata necruțătoare asupra celor nelegiuți este necesară, pentru ca să poată fi introdusă domnia minunată a lui Hristos în Psalmul 110. Acest om al fărădelegii era pentru David, Saul, pentru Hristos, Iuda trădătorul (Fapte 1,20). Pentru rămășița sfârșitului va fi Antihristul, despre care este vorba în mod deosebit în acest Psalm.

După suferințele lui Hristos, care reprezintă imaginea suferințelor rămășiței, urmează în Psalmul 110 înălțarea Sa și proslăvirea la dreapta lui Dumnezeu. El a înviat și, ca Fiu al lui Dumnezeu, Fiu al lui David și adevăratul Melhisedec, Se va răzbuna pe națiuni și pe "*capul unei țări mari*", asirianul. El va trimite toiagul domniei Sale din Sion și roua poporului Său cel nou va veni la El din sânul zorilor.

În Psalmii 111-113 găsim exclamația de aleluia, care urmează înălțării lui Hristos, pe baza suferințelor Sale. În Psalmul 111 sunt laudate lucrările Sale, în Psalmul 112, Ființa Sa: "*El este milostiv, îndurător și drept.*" Aceste trăsături de caracter corespund și preaiubiților Săi. Rezultatul acestui fapt este: capul celui neprihănit "*se înalță cu slavă*". Cel fărădelege (Antihrist) va vedea lucrul acesta, va scrâșni din dinți și se va topi. Și dorințele celor răi, ale aliaților săi, rămân neîmplinite (vers. 9-10). În Psalmul 113 este înălțat Numele lui Iehova. El înalță pe cel sărac, ca să-l facă să locuiască cu cei mari (compară Psalm 107,40-41). Cea neroditoare, întreg Israelul, locuiește în siguranță, ca o mamă fericită cu fiii ei.

Și Psalmii 114-117 conțin cântece de laudă. Psalmul 114 laudă pe Dumnezeul lui Iacov, care a scos pe Iuda și Israel din Egipt și a transformat stânca într-un izvor de apă (compară Psalm 107,35; Isaia 41,18). În Psalmul 115, toată casa lui Israel în legătură cu casa lui Aaron, deci preoția, și toți aceia care se tem de Domnul, laudă Numele Dumnezeului său. În Psalmul 116, Hristos însuși intonează cântecul de laudă, în prezența întregului Său popor, în țara celor

vii și în curțile Casei Domnului, în mijlocul Ierusalimului. În sfârșit, în Psalmul 117 avem cântarea de laudă a tuturor națiunilor și a tuturor popoarelor.

În Psalmul 118 auzim mereu reluat cântecul de laudă de la începutul Împărăției lui Hristos: "*Lăudați pe Domnul, căci este bun, «căci în veac ține îndurarea Lui!»*" Toate căile lui Dumnezeu cu poporul Său și cu aceia care se tem de El își găsesc desăvârșirea sub domnia lui Hristos. Avem aici iarăși întreaga casă a lui Israel, casa lui Aaron și pe aceia care se tem de Domnul. Versetele 10-12 descriu partea pe care Hristos și rămășița o au la nimicirea națiunilor. Hristos, Piata lepădată, a ajuns în capul unghiului. Templul, în care cei sfinți Îl laudă pe Dumnezeu, și altarul, unde ei își aduc jertfele, sunt restaurate. Ca rezultat al tuturor suferințelor rămășiței, în Psalmul 119, Legea este scrisă pe inima ei; înainte de a fi fost smerită, ea rățăcea (vers. 67). Îngâmfații și oamenii fărădelegii joacă un rol mare în acest Psalm.

În acest loc sunt introduse Cântările Treptelor, deci Psalmii 120-134, ca și Psalmii 135 și 136, care constituie o anexă necesară la Cântările Treptelor. Cu privire la aceasta voi reveni mai târziu în detaliu.

Cu Psalmul 137 începe o nouă grupă de Psalmi, care ține până la Psalmul 145. Acești Psalmi sunt atât de remarcabili, pentru că ei alcătuiesc replica la experiențele întregului popor, descrise până acum. David este scriitorul acestor Psalmi, care descriu istoria rămășiței lui Iuda, și anume de la robia babiloniană până la timpul sfârșitului, până la cântarea de laudă care încheie întreaga carte a Psalmilor. Dacă aici este vorba deci despre Iuda, Antihrist nu poate fi trecut cu vederea. El este omul fărădelegii (Psalm 139,19; 140,4,8); cei care îl înconjoară, nelegiuiții, oamenii fărădelegii (Psalm 141,9,10; 145,20). Însă sunt amintite și alte persoane și națiuni: "omul rău" și "omul asupritor" (Psalm 140,1), orgolioșii care întind curse (Psalm 140,5; 141,9; 142,3). Această ultimă trăsătură de caracter s-ar putea referi la asirian și tovarășii săi de legământ (Psalm 124,7). Asirianul se găsește însă aici și ca persoană - ca "omul cu limba mincinoasă", care gândește că el ar putea să fie sigur în țara lui Israel (Psalm 140,11).

Să ne întoarcem însă la fiecare Psalm în parte. În Psalmul 137, rămășița lui Iuda dusă în Babilon se preocupă cu Sionul și Ierusalimul. Ea imploră pe Domnul pentru răzbunare asupra Edomului. Acesta indică spre rolul națiunilor în ultimele zile, despre care va fi vorba mai târziu. Edomul stă în fruntea acestor națiuni. Pe când Ierusalimul era asediat de Nebucadnetar, edomiții ziceau: "*radeți-l din temelii*". Pentru aceasta Edomul va fi nimicit până la ultimul său copilăș. Dumnezeu nu-i va lăsa nicio rămășiță (vezi Obadia; Ieremia 49).

În Psalmul 138, Iuda cântă prin gura lui David. Rămășița se închină spre Templu. Ca în Psalmul 107, ea a strigat, și Dumnezeu i-a răspuns. Ea se bucură de momentul, când nu numai Israel, ci toți împărații pământului vor lauda pe Domnul. Dumnezeu vede pe cei smeriți. El va rezolva problema rămășiței și nu va renunța la lucrarea mâinilor Sale.

În Psalmul 139 însă, se arată că binecuvântările amintite vor putea fi introduse abia după ce inima și conștiința credincioșilor vor fi verificate și cercetate. Prin aceasta, ei învață să urască pe dușmanii lui Dumnezeu (vers. 21), nu numai pe dușmanii lor proprii, ca în Psalmul 137. Ei au numai o singură dorință - ca Domnul să găsească în inima lor căi sfinte și drepte. Omul fărădelegii apare din nou în versetul 19.

În Psalmul 140 găsim toată suita dușmanului rămășiței: omul fărădelegii, asupritorul, omul cu limba rea, aceia care înconjoară rămășița. Aceste nume indică spre Antihrist, Edom, asirian și națiuni, așa cum am văzut deja mai înainte. Asupra lor cad cărbuni aprinși, ca și în Psalmul 120,4. Rămășița este un popor sărac și suferind în mijlocul dușmanilor săi.

În Psalmul 141, rămășița este probată în mijlocul celor răi. Osemintele sale sunt împrăștiate până la marginea Șeolului. Aici este vorba, după cum cred eu, despre Antihrist (compară Isaia 28,15). Însă credincioșii nu vor fi înghițiți. În versetul 9 găsim, ca și în Psalmul 124,7, cursa păsărarului.

În Psalmul 142 (David în peșteră), rămășița nu este încă întoarsă la Ierusalim. O vedem însă la granițele lui Iuda, în țara celor vii. Dumnezeu este singurul ei viitor. Rămășița nu aparține deci aceluia care, așa cum vom vedea mai târziu, vor fugi spre Egipt.

În Psalmul 143, strâmtorarea lui Iuda nu a luat încă sfârșit. Însă rămășița se găsește iarăși în țară, însă cu aceleași temeri, pe care le avea în timpul evadării sale printre neamuri. A se compara în acest sens versetele 6-7 cu Psalmul 63,1. Ea se aseamănă morților de demult - asemenea credincioșilor care așteaptă în Ierusalim salvarea lor definitivă (compară Isaia 29,4).

Psalmul 144 ne arată rămășița lui Iuda în luptă. Aceasta amintește de lupta căpeteniilor lui Iuda împotriva națiunilor, în afara Ierusalimului (Zaharia 12,6). Strigarea: "*Pleacă cerurile, Doamne, și pogoară-Te!*" își găsește împlinirea în Zaharia 14,4. Rămășița roagă pe Domnul să o salveze "*din mâna fiilor celui străin, a căror gură spune neadevăruri, și a căror dreaptă este o dreaptă mincinoasă*" (vers.7,8,11). Aceasta se poate referi numai la națiuni și la asirian. Bindecuvântarea pe care credincioșii o imploră, corespunde bindecuvântării din Cântările treptelor (Psalm 127,3-5; Psalm 128). Versetul 15 ("ferice de poporul...") se referă la poporul reunit.

În Psalmul 145 avem mântuirea lui Israel - a aceluia care cheamă pe Domnul, Îl iubesc și se tem de El. Oamenii fărădelegii sunt nimiciți și Împărăția este întemeiată pentru totdeauna. Toate faptele laudă Numele Domului.

Psalmii 146-150 conțin sublima cântare de laudă, care va fi intonată la sfârșitul timpului, la începutul Împărăției de o mie de ani. Psalmul 146 stă în legătură cu împrejurările lui Israel. "*Domnul izbăvește pe prinșii de război; Domnul deschide ochii orbilor; Domnul îndreaptă pe cei încovoiați; Domnul iubește pe cei neprihăniți. Domnul ocrotește pe cei străini și sprijină pe orfan și pe văduvă, dar răstoarnă calea celor răi*" (vers.7-9; compară Isaia 61,1-3). Domnul, Dumnezeul Sionului, va domni din veac în veac (vers.10).

În Psalmul 147, El construiește Ierusalimul și adună pe cei izgoniți ai lui Israel. Prin aceasta este amintită în mod expres reîntoarcerea celor zece seminții (vers. 2). Ierusalimul este consolidat și apărat puternic; copiii săi sunt binecuvântați în mijlocul lui; pacea domnește între granițele sale (vers. 12-14).

În Psalmul 148, Israel este înălțat. Este poporul care este aproape de Domnul și este compus din toți credincioșii Săi.

În Psalmul 149, copiii Sionului se bucură cu privire la Împăratul lor (vers. 2); evlavioșii se bucură îmbrăcați în slavă (vers. 5). În mâna lor se află o sabie cu două tăișuri, ca să exercite răzburarea asupra națiunilor, să pedepsească popoarele, să lege pe împărații și pe mai marii lor - ca să exercite judecata descrisă (vers. 6-9).

Psalmul 150 conține cântecul universal de laudă.

III. Asirianul

La această privire de ansamblu asupra Psalmilor, care din păcate nu se poate face pe scurt, doresc să adaug câteva observații cu privire la asirianul de la sfârșitul timpului.

S-a indicat deja un semn caracteristic al profeției. Evenimentele și persoanele profetice se referă la persoane și evenimente istorice și, ca să zicem așa, le continuă pe acestea. Numai acela care nu cunoaște gândurile lui Dumnezeu, poate să tăgăduiască aceasta; acest fenomen se întâlnește în toate cărțile profetice. Pentru a ne convinge de adevărul celor spuse deja mai înainte, este suficient să citim Isaia 7 și 8 și Daniel 11. Sunt însă mult mai multe exemple.

O realitate tot așa de evidentă este și faptul că un număr mare de evenimente prezise nu permit o aplicare limitată la trecut. Având în vedere necredința modernă, care prezintă profețiile ca pe niște scrieri redactate ulterior sau ca falsificări conștiente, ca pe o himeră (închipuire) a patrioților iudei, este foarte important să accentuăm aceasta.

Asirianul de la sfârșitul timpului este o putere politică din ținutul vechii Asirii. Firește, granițele geografice ale acestei țări au fost supuse unor permanente schimbări pe parcursul vremii, din cauza războaielor, răzcoalelor și a cuceririlor. Ar fi deci foarte dificil să se urmărească istoric această schimbare a granițelor, așa cum este posibil la imperiul roman. De fapt, profeția cu privire la Asiria, are granițe mult mai mari decât cele istorice. Pe lângă aceasta, poartă mai multe nume, în niciun caz de același înțeles. Cel mai folosit nume în profetul Ezechiel este "Gog" (Ezechiel 38-39). Despre acest Gog au vorbit și profeții lui Israel mai dinainte (Ezechiel 38,17), însă acești profeți au vorbit despre asirian. Un alt nume este "împăratul nordului". Prin acest nume se înțelege un imperiu situat la nordul Palestinei. Prin aceasta se înțelege o regiune, ale cărei granițe aparțineau imperiului asirian mereu schimbător și care mai târziu a devenit imperiul seleucizilor, a unuia din cei patru generali ai lui Alexandru cel Mare (Daniel 18,21-24;11). Fiecare domnitor seleucid este numit în Daniel 11 "împăratul nordului". Ei se găsesc acolo în conflict permanent cu împăratul sudului (Egiptul) și Israel, până când în cele din urmă, ultimul lor reprezentant, asirianul, își va găsi sfârșitul pe munții "țării celei minunate" (Daniel 11,40-45).

O mulțime de popoare alcătuiesc puterea asirianului. În Ezechiel 38, aliații săi sunt Roș, Meșec, Tubal, Persia, Etiopia, Put, Gomer și Togarma, pe care el îi va chema la sfârșitul zilelor din nordul cel mai îndepărtat. O enumerare asemănătoare, chiar dacă mai puțin completă, avem în Ezechiel 32, unde sunt enumerați Asur, Elam, Meșec, Tubal, Edom, căpeteniile nordului și ale sidonienilor.

Când profetul Ioel vorbește despre invazia viitoare a asirianului, îl numește "vrăjmașul de la miazănoapte" (Ioel 2,20). În alte locuri, această expresie se referă la Babel sau la Mezi și Perși (vezi de ex. întreaga carte Ieremia). În Daniel 8,23-25, împăratul nordului provine din imperiul lui Alexandru. "El va fi tare, dar nu prin puterea lui însuși". Aceasta înseamnă că el se poate sprijini pe puterea asirianului sau a lui Gog (Rusia: Ezechiel 38,2).

În timpul sfârșitului, asirianul va nimici Egiptul, și apoi el însuși va fi nimicit, în timpul ultimului său atac asupra Ierusalimului. După aceea, în timpul Împărăției de o mie de ani, Asiria și Egiptul vor recunoaște pe Dumnezeul lui Israel. Aceste trei popoare vor fi unite și vor fi o binecuvântare în mijlocul pământului (Isaia 19,18-25).

O altă putere, națiunile, este deseori amintită în lupta de la sfârșitul zilelor. În Psalmul 83 vedem că ele plănuiesc o nimicire a lui Israel. Ca și în timpul lui Nebucadnețar, Edom ocupă un loc proeminent între ele. Și alte popoare sunt amintite în suita sa: ismaeliți, moabiți, hagareniți, Ghebal, Amon, Amalec, Filistenii, Tir. După aceea, Asaf adaugă: "Asiria se unește și ea cu ei." Se vede că aici este vorba numai despre acele națiuni, care înconjoară țara Israel. Ele nu sunt deci identice cu oștirea nenumărată care alcătuiește suita lui Gog (Ezechiel 38,5-6), și aceia care în cele din urmă vor fi consolidați prin împărații răsăritului, din Apocalipsa 16,12¹.

Această alianță a națiunilor, care este sprijinită de Gog - așa cum se pare, mai ales din punct de vedere moral -, se va ridica în timpul sfârșitului, ca să pună stăpânire pe Palestina și să nimicească Ierusalimul. Asirianul dorește în mod deosebit să pună mâna pe bogățiile incomensurabile, pe care iudeii le-au adunat după reîntoarcerea lor în Palestina, când, înainte de ultima jumătate a celei de-a șaptezecă săptămână-an a lui Daniel, locuiau în siguranță în orașele deschise, sub domnia lui Antihrist (Ezechiel 38,11-12)². Se pare că asirianul, dușmanul lui Antihrist și al fiarei romane, înșală poporul care locuiește în afara Ierusalimului, prin faptul că încheie un legământ cu el. Acest legământ el îl rupe apoi, ca să poată să-și ducă la îndeplinire planurile (Isaia 33,8). Tot așa a făcut el și în timpul lui Ezechia (2 Împărați 18,14-17). Edom are în vedere alte scopuri de război, decât asirianul. El va fi mânat de o ură permanentă împotriva lui Israel. Această ură s-a arătat deja la nimicirea Ierusalimului de către Nebucadnețar (Psalm 137,7). Pe Edom îl interesează numai să pună mâna pe Iuda și pe Israel și el însuși să instaureze un imperiu în Palestina (Ezechiel 35,10)³.

Toate aceste planuri lucrează împotriva poporului iudeu, care locuiește în Ierusalim. Oamenii fărădelegii, care domnesc acolo și au încheiat o convenție cu Antihrist, vor încheia o alianță cu fiara romană, pentru a se putea împotrivi asirianului, care de mai multe ori este numit "râul care se va vărsa peste malurile lui", "râul" (Isaia 8,7) sau "vijelia nimicitoare" (Isaia 10,22; 28,2,15,17,18; Daniel 9,27)⁴. Însă planul lor va fi nimicit (Isaia 28,14-22). Domnul Isus va nimici din cer pe cei doi sprijinitori ai Ierusalimului, împăratul roman cu armata sa și pe Antihrist, când El va apărea cu oștirea sfinților Săi. După aceasta, asirianul își va găsi sfârșitul pe munții lui Israel (Daniel 11,45), și anume prin descoperirea lui Mesia pe pământ, când picioarele Sale vor sta pe Muntele Măslinilor (Zaharia 14,4). În același timp, oștirea națiunilor va fi nimicită în țara Edom (Isaia 34,1-8; 63,1-6).

Ținta propriu-zisă a tuturor acestor lupte este Domnul Isus Însuși (Psalm 2,1-3). Satan va mobiliza toată lumea împotriva Lui, după ce el va fi aruncat din cer pe pământ, căci el știe că mai are puține zile. Uneltele sale vor fi puțin conștiente de acest scop, pentru că privirea lor a fost întunecată de propriile interese politice. Numai satan însuși, care îi conduce, știe toate intențiile sale (Apocalipsa 16,13-14; 19,19).

¹ Această întrebare rămâne încă deschisă. Împărații răsăritului ar putea fi o grupă de armate despărțită de asirian, care probabil va sprijini fiara, în lupta ei împotriva asirianului.

² Să amintim aici că mulți comentatori renumiți pun acest loc în legătură cu începutul Împărăției păcii, deci atacul lui Gog trebuie să aibă loc după nimicirea "împăratului nordului".

³ Nici nu mai trebuie accentuat, că toate aceste popoare, care par să fie dispărute temporar, vor reapărea la timpul sfârșitului. Aceste rânduri au fost scrise în 1909. Este cunoscut că după prăbușirea Imperiului turc în 1918, în partea de răsărit a acestui imperiu, mai multe state naționale și-au obținut independența. Iordania, Siria, Liban, ca să nu mai amintim de Egipt în sud, înconjoară tânărul stat Israel, care este obiectul vrăjmășiei lor comune. Mult mai departe sunt situate Arabia Saudită și Irakul, de asemenea dușmani ai lui Israel. Irakul cuprinde cea mai mare parte a vechii Asirii și a Babilonului. Desigur, între aceste popoare pot să mai existe diverse mișcări. Oricum s-ar modifica harta politică în Orientul Apropiat, nașterea acestor state naționale este oricum foarte importantă. Adnotare la cea de-a treia ediție franceză-1964.

⁴ În Isaia 8,8 este vorba din punct de vedere istoric de asirian; în Daniel 11,22, de împăratul nordului, Antiochius Epifanes; în Ieremia 42,2 de Babel.

Ierusalimul constituie punctul central al tuturor acestor mișcări îngrozitoare între popoare. La timpul sfârșitului, când țara Israel va fi încă ocupată de națiuni, Ierusalimul va reprezenta un aparent bastion întărit împotriva pătrunderii lor. În acest moment, orașul va fi condus de susținătorii lui Antihrist, pe care îi putem compara cu căpeteniile lui Iuda sub Zedechia (Ieremia 38). Acești oameni sunt nelegiuții, disprețuitorii și fățarnicii, care provoacă puterea din nord, pentru că ei se bazează pe sprijinul vestului. Populația necredincioasă a Ierusalimului se încrede în ei. Însă în mijlocul orașului, încă de la începutul strâmtorării, a luat naștere o mărturie comună de credincioși, care se întoarce la învățătura celor "înțelepți" (Daniel 11,33,35; 12,3,10). O rămășiță⁵ prigonită și suferindă Îl așteaptă pe Mesia și se încrede în El, Piatra din Capul unghiului, singura care a fost pusă în Sion (Isaia 28,16). Mărturia sa se întinde peste toată țara Iuda. Împrejurările acestei rămășițe sunt mereu amintite în Psalmi și sunt detaliate în profeții. O mare parte a rămășiței va fugi din Iuda (nu din Ierusalim!), în timpul persecuției exercitată de fiară și de Antihrist. Prin previziunea lui Dumnezeu, acești credincioși vor fi păziți printre neamuri, în pustie (Matei 24,15-21; Apocalipsa 12,14-16)⁶. O parte a rămășiței rămâne însă în Ierusalim, ca acolo să fie o mărturie în mijlocul decăderii. În conducătorii ei, cei doi martori din Apocalipsa 11,1-13, ea suferă moartea de martir, pentru credința ei. După aceea exilații lui Iuda se vor reîntoarce în țara lor. Aceasta va avea loc la sfârșitul celei de-a doua perioade de trei ani și jumătate, când fiara și profetul mincinos vor fi judecați deja. Însă la sosirea lor îl vor găsi pe asirian, care ocupă încă țara Israel. Partea rămășiței lui Iuda, care nu a părăsit Ierusalimul, se va reuni în timpul evenimentelor care se vor petrece înainte de nimicirea asirianului. Acești credincioși vor rămâne în Ierusalim să aștepte pe Mesia, în timp ce frații lor din țara făgăduinței își ridică deja ochii spre munți, de unde le va veni ajutorul.

Aici ajungem la unul din cele mai grele puncte ale profeției, al asedierii Ierusalimului de către națiunile⁷ unite cu asirianul și în cele din urmă de către asirian însuși.

În primul rând trebuie avut în vedere să nu se confunde nicidecum asedierea Ierusalimului prin asirian, cu ocuparea și nimicirea orașului de către Nebucadnețar, care a avut drept consecință prima robie a lui Iuda. Profetul Mica ne relatează despre acest lucru. Găsim acolo mai întâi robia babiloniană a lui Iuda și restaurarea lui (Mica 4,9-10). După aceea Judecătorul lui Israel este bătut pe obraz (cap.4,14-5,1), și la urmă este descrisă invazia asirianului, cu evenimentele care o însoțesc (cap.5,4-8). În Isaia 13-14,23, este descrisă mai întâi judecata lui Babel, după aceea, în cap.14,24-27, nimicirea asirianului în țara Israel. Aceste locuri ne oferă în același timp dovada că asirianul timpului din urmă nu este același cu asirianul istoric. Ultimul a cucerit Israelul și apoi Iuda, și a asediat Ierusalimul, cu mult timp înainte ca Nebucadnețar și oștirea lui Babel să asedieze și să nimicească orașul. În plus, atunci Ierusalimul n-a fost cucerit și jefuit de Sanherib, așa cum a fost de Nebucadnețar. Sanherib n-a ridicat nicio întăritură împotriva orașului (Isaia 37,33), așa cum se va petrece la asedierea viitoare prin asirian (Isaia 29,3).

⁵ Cititorii mai puțin obișnuiți cu profețiile ar putea să fie mirați de faptul că în această carte se întâlnește mereu expresia "rămășița". Toate profețiile Vechiului Testament sunt însă pline de aceasta. Rămășița este alcătuită din puținii iudei credincioși, cei răscumpărați, sâmburele viitorului Israel. Expresiile ebraice Schear, Schaar, Scheerith, Sarid, Yether se referă totdeauna la această rămășiță.

⁶ Ce națiuni vor fi acestea? Este greu să stabilim aceasta. Pare să fie sigur, că nu sunt națiunile care sunt amintite în Psalmul 83. Firește, Moabul din Isaia 16,3-4, este locul de refugiu al refugiaților lui Iuda, dinaintea pustiitorului și apăsătorului. Înclin să accept că Meșecul și Chedarul (Psalm 120,5), de la granițele Palestinei, vor face parte din aceste țări. Iudeii în fuga lor grăbită, vor găsi un loc de refugiu apropiat, în nordul, răsăritul și sudul țării lor. Detalii cu privire la Meșec și Chedar urmează mai târziu.

⁷ Înclin să cred, că scopul și efectul primei asedieri a Ierusalimului este ușurarea invaziei asirienilor, cu ocazia primei lor acțiuni în Egipt (Isaia 28,19; Daniel 11,40-42).

Cu privire la momentul asedierii Ierusalimului în timpul sfârșitului, profețiile amintesc incontestabil două asedieri, care se vor deosebi clar.

Mai întâi sunt națiunile care, sprijinite de asirian, vor asedia Ierusalimul. Această primă asediere, la care națiunile joacă un rol principal, sfârșește cu cucerirea și jefuirea orașului - deci exact inversul a ceea ce s-a petrecut în timpul lui Ezechia. Jumătate din populație va fi dusă în captivitate; însă restul populației nu va fi eliminată din oraș (Zaharia 14,1-2). Sângele sfinților va curge ca apa în jurul Ierusalimului (Psalm 79,3).

Acest eveniment este amintit în diferite versete. În Isaia 28, Efraim și Iuda sunt atacate prin surprindere de către asirian (așa cum a fost cazul și în istorie), Ierusalimul este asediat. Bărbații, care domnesc acolo, au încheiat un legământ cu moartea și o convenție cu Șeolul (fiara și profetul mincinos) împotriva flagelului (asirianul) năvălitor. Însă aceia care s-au refugiat sub minciună vor fi făcuți de rușine. Domnul va întemeia în Sion o piatră prețioasă (pe Mesia). Cine își pune încrederea în El nu va fi dat de rușine⁸.

Înainte ca fiara și oștirea ei să se poată grăbi să vină în ajutorul orașului, adăpostul minciunii va fi luat, locul de scăpare va fi îndepărtat, iar poporul idolatru va fi călcat în picioare și ucis. Legământul poporului cu moartea va fi distrus, convenția sa cu Șeolul nu va sta în picioare. Aceasta este prima asediere. După cum se vede, atacul lui Sanherib nu intră deloc în discuție, deoarece orașul va fi deja ocupat și distrus.

Au fost amintite deja alte două locuri. În Ioel 2, împăratul nordului - asirianul - se ridică împreună cu toate națiunile (Ioel 3) împotriva Ierusalimului. Orașul va fi cucerit, și dușmanii se vor împrăștia prin oraș. În Zaharia 14,1-2, toate națiunile sunt adunate la Ierusalim pentru luptă. Acolo le va lovi judecata; însă, mai înainte, Ierusalimul va fi cucerit și jefuit. Jumătate din populație va merge în captivitate, în timp ce "restul poporului" - o expresie ce pare să includă rămășița din Ierusalim - nu va fi nimic.

Această prima asediere este amintită și în Psalmi. În Psalm 74, dușmanul a intrat în Ierusalim și a jefuit Templul, precum și celelalte localități din țară, care erau destinate slujbei Domnului. În Psalm 79, unde sunt descrise aceleași evenimente, națiunile sunt dușmanii lui Israel. Ele au făcut Ierusalimul o grămadă de dărâmături și au vărsat sângele sfinților în jurul orașului. Aceleași națiuni le regăsim iarăși în Psalm 83, unde sunt sprijinite de asirian împotriva poporului lui Dumnezeu. Domnul va răspunde la strigătele poporului Său și îi va nimici pe dușmani.

Momentul aproximativ al primei asedieri se poate deduce din Daniel 9,27. Aceste locuri ne relatează că prințul care va veni (împăratul roman, fiara), va încheia un legământ cu mulți în Ierusalim, pentru șapte ani (o săptămână). La jumătatea săptămânii-an, el va desființa slujba divină iudaică și va promova slujba idolatră în templu. Din pricina aceasta se va ridica un pustiitor (asirianul), și anume până la sfârșitul judecăților asupra Ierusalimului. Prima asediere va avea deci loc spre sfârșitul celei de-a doua jumătăți a săptămânii-an. Va fi un timp al unor zguduituri și pustiiri de neimaginat.

Cu privire la cea de-a doua asediere a Ierusalimului, Cuvântul lui Dumnezeu este la fel de clar. La această asediere, Ierusalimul cu cei ce se vor găsi în el, nu va fi cucerit, ci - ca în timpul lui Ezechia - va fi eliberat. De data aceasta, asirianul este el însuși unalta asedierii. El a cucerit Egiptul și se întoarce de acolo, după ce noutățile despre evenimentele ce au avut loc în Palestina, în timpul absenței sale, au ajuns la urechile lui. Aceste "*zvонuri din răsărit și din nord*" (Daniel

⁸ În aceste locuri nu este vorba de prezența personală a lui Mesia, ci de descoperirea Persoanei Sale și a venirii Sale în inima credincioșilor.

11,44), îl sperie și îl înfurie foarte tare. Probabil că este vorba despre invazia căpeteniilor lui Iuda în Asiria (Mica 5,4-5; Zaharia 12,6). Însă este probabil și vestea despre nimicirea fiarei romane și a lui Antihrist. Toate aceste evenimente ale sfârșitului se vor derula într-o succesiune foarte rapidă.

Să cercetăm acum versetele care se referă la cea de-a doua asediere. În Isaia 10, Asur se ridică împotriva poporului Domnului, care locuiește în Sion (vers. 24), deci împotriva rămășiței (vers. 22). Așa cum a făcut odinioară faraon, tot așa acum asirianul își ridică toiagul împotriva lui Israel după modelul Egiptului. Însă Dumnezeu va întrebuița același toiag împotriva lui Asur, va lovi marea și va elibera pe poporul Său. Asirianul va veni, își va ridica mâna împotriva muntelui fiicei Sionului, a dealului Ierusalimului (vers. 32), și va fi nimic.

În Isaia 29, după descrierea primei asedieri (cap. 28), asedierea lui Ariel, urmează a doua asediere a Ierusalimului. În opoziție cu Sanherib (vezi 2 Împărați 19,32), asirianul își îndreaptă lucrarea de asediere împotriva orașului. Ierusalimul *"va fi doborât la pământ și de acolo va vorbi, și din țărână i se vor auzi vorbele. Glasul său va ieși din pământ ca al unei năluci, și din țărână își va șopti cuvintele"*. Însă în strâmtorarea cea mai mare, Domnul va lovi pe asirian și mulțimea națiunilor (vers. 4-8). Numai rămășița a crezut în piatra care a fost pusă în Sion (Isaia 28,16).

În Isaia 31,4-5, Ierusalimul este ocrotit de către Domnul, care va coborî pe Muntele Sionului.

După ce asirianul, ca în timpul lui Ezechia (2 Împărați 18,13-17), a făcut poporului promisiuni frumoase și în felul acesta s-a așezat în afara Ierusalimului, în Isaia 33,8, el rupe legământul. Aici este de amintit legământul poporului necredincios cu Egiptul, la care se referă Isaia 30 și 31. El trimite mesageri spre Egipt și apoi el însuși fuge acolo, luându-și bogățiile cu el. Însă dușmanul îi ajunge. În acest timp, rămășița din Ierusalim mănâncă pâinea strâmtorării și bea apa tristeții. Ea așteaptă însă pe Domnul și cu siguranță va fi salvată. Păcătoșii din Sion (Isaia 33,14-19) tremură; credincioșii însă, dimpotrivă, vor rămâne păziți în oraș și vor privi pe Împărat în frumusețea Sa. Pe asirian ei nu-l vor mai vedea niciodată. Sionul, orașul adunărilor de sărbătoare, va fi de acum încolo o localitate de domiciliu liniștită, un cort care nu va mai pribegi.

În Isaia 59,19, asirianul vine asupra lui Israel ca un râu. Însă Domnul Se întoarce împotriva lui și un Salvator vine pentru Sion și pentru aceia din Iacov care se întorc de la fărădelegile lor (rămășița).

Zaharia 12 ne arată toate națiunile adunate împotriva Ierusalimului. Dumnezeu Însuși le-a condus într-acolo, ca să le nimicească în totalitate. Căpeteniile lui Iuda, care se găsesc în afara orașului, sunt unealta lui Dumnezeu, ca să distrugă popoarele din jur. Ei au fost și cei care au dus războiul până în țara asirianului. Însă în cele din urmă este Domnul Însuși, care își va salva poporul de asirian (Mica 5,4-5). El va ocroti Ierusalimul de acest dușman îngrozitor (Zaharia 12,8). Modul în care asirianul (Gog) va fi nimic, ne este descris în Daniel 11 și în Ezechiel 38-39. În Zaharia 14 sunt amintite una după alta, prima (vers.1-2) și a doua (vers.3-5) asediere. Domnul apare pe pământ, în favoarea poporului Său, și El Însuși nimicește națiunile.

În Obadia 1,17, se spune că salvarea este pe Muntele Sionului. Edom, care deja mai înainte și-a arătat ura față de Israel și a sperat chiar să cucerească pentru sine țara poporului lui Dumnezeu (Ezechiel 36,5), va fi judecat. *"Și nu va mai rămâne niciunul din casa lui Esau"* (Obadia 1, 18). Și ca să termin cu Edom, vreau să amintesc și Ezechiel 35. Și în timpul sfârșitului, Edom vrea să facă pradă a sa pe cele două națiuni, a lui Iuda și a lui Israel (vers. 10). Împreună cu Moab, Amon și alte popoare, caută sprijinul Asiriei (Psalm 83). Probabil că din aceste motive împăratul

nordului, când va năvăli în "țara cedrilor", nu-și va întinde mâna asupra acestor trei națiuni (Daniel 11,41)⁹. Domnul Însuși va nimici într-o baie de sânge în Boțra, deci în ținutul Edomului, națiunile adunate acolo (Isaia 34,5-17; 63,1-6). Însă Edom va fi nimicit prin mâna lui Israel (Ezechiel 25,14).

După ce rămășița lui Iuda și casa lui Levi au fost martori în Ierusalim ai venirii lui Hristos, care a salvat orașul lor, ei se vor pocăi sub acțiunea Duhului Sfânt. Ei vor privi spre Acela, pe care L-au străpuns (Zaharia 12,8-14; 13,6; Isaia 53,1-6).

Până aici ne-am ocupat numai de restaurarea rămășiței lui Iuda. Doresc acum să spun câteva cuvinte despre rămășița lui Israel, deci despre cele zece seminții.

Chiar de la început trebuie însă constatat că Scriptura vorbește deseori despre restaurarea întregului popor, ca și cum acesta ar fi un singur eveniment. Astfel, în Ieremia 16,15 și 23,7-8, Israel, și mai ales Iuda, sunt aduși din nord și din toate țările în care ei au fost risipiți. În Ieremia 50,19-20, Israel se reîntoarce la pășunea sa, după judecata prin Babel, ca întreg, și primește iertarea păcatelor sale. În Ezechiel 34,11-16, în tabloul oilor risipite, Israel este adunat dintre toate popoarele. Ezechiel 36,24-28, vorbește de asemenea despre strângerea întregului popor, despre umilirea sa și despre rezultatele noului legământ. Și în Ezechiel 39,25-29 este vorba despre o restabilire generală. Casa lui Israel locuiește în siguranță, Duhul Domnului este revărsat peste ea. Isaia 10,21 spune că rămășița se va reîntoarce, și anume rămășița lui Iacov, deci întreg Israelul. Un loc caracteristic este Isaia 11,11-16. Rămășița poporului lui Dumnezeu este răscumpărată pentru a doua oară, așa cum a fost odinioară cazul la ieșirea din Egipt. Aici nu este vorba deci despre reîntoarcerea lui Iuda din captivitatea babiloniană sub Cyrus. Rămășița va fi adunată din următoarele țări: Asiria, Egipt, Patros (Egiptul de sus), Cuș (Etiopia), Elam (Persia), Șinear (Caldeea), Hamat (Siria de nord) și din insulele mării (insulele și ținuturile de la țărmul Mării Mediterane). Izgoniții lui Israel și risipiții lui Iuda sunt priviți ca un popor, care luptă împreună împotriva națiunilor (împotriva filistenilor, edomiților, moabiților și amoniților). Urmează apoi, începând cu versetul 15, un loc în care, așa cum vom vedea, se referă exclusiv la cele zece seminții. În Isaia 35,10, întreaga rămășiță, eliberații Domnului, se reîntorc spre Sion cu cântece de bucurie.

Este însă un număr mare de locuri care vorbesc numai de reîntoarcerea celor zece seminții spre Palestina. Acest eveniment va avea loc abia după ce fiara și Antihristul, și împreună cu aceștia asirianul, vor fi nimiciți prin apariția lui Hristos în slavă. De aceea avem expresia "*după slavă*" în Psalmul 73,24 și Zaharia 2,8. Mesagerii rămășiței lui Iuda, care deja din momentul formării și în timpul prigoanei acestei rămășițe, au vestit printre națiuni vestea bună, "*Evanghelia Împărăției*", vor vesti și strângerea celor zece seminții.

Întâmplările care sunt în legătură cu întoarcerea celor zece seminții, ne sunt descrise în Psalmul 80; Ieremia 31,1-14; Isaia 11,15-16; 27,12-13; 35,5-10; 43,1-7; 49,9-23; 60,4; Ezechiel 20,34-38; Osea 11,10-11; Zaharia 10,7-12.

Cele două părți ale poporului vor alcătui iarăși o unitate (Ieremia 3,18; 31,1; Ezechiel 37,15-28), și Domnul va încheia un legământ cu poporul Său (Ieremia 31,31-34; Ezechiel 37,26).

⁹ Mult mai probabil este însă că ei vor fugi de asirian, căci ei trebuie să rămână păziți pentru răzbunarea lui Israel (Isaia 11,14). De fapt, aceste trei popoare înrudite cu Israel (Geneza 19,37-38) vor fi nimicite de către Israel însuși, în ziua răzbunării. Mai ales însă Edom, fiul lui Isaac după carne, cel mai înverșunat dușman al poporului lui Dumnezeu, va fi nimicit pentru totdeauna prin judecată (Ezechiel 25,14; Ieremia 49,17; Obadia 1,18).

IV. Istoria lui Israel în ultimele zile

Chiar dacă aceste informații sunt foarte incomplete, vom vedea totuși că ele sunt de nelipsit pentru înțelegerea semnificației profetice și morale a Cântărilor Treptelor. Pentru o mai mare claritate, doresc să recapitulăm istoria lui Israel din ultimele zile. Cu această ocazie voi adăuga unele particularități, care nu au fost amintite în cele spuse anterior¹⁰.

După răpirea sfinților la cer, la venirea Domnului, se încheie timpul de har. Dumnezeu Își reia căile sale cu Israel, care au fost întrerupte prin perioada de timp actuală.

Poporul iudeu, deci Iuda și Beniamin, care acum mai trăiesc ca risipiți printre națiuni (lucrarea a fost scrisă în anul 1909 – n. tr.), se va reîntoarce în necredință în Palestina și va aduce cu el mari bogății materiale. El va locui în siguranță în orașe deschise și se va bucura de bunăstarea sa (Isaia 18; Ezechiel 38), însă se va afla mereu sub presiunea națiunilor.

În Ierusalim, fărădelegea câștigă supremația. Însă în acest oraș ia naștere o mărturie comună împotriva răului (2 Împărați 19,31; Isaia 37,32). Cei "*înțelepți*" învață mulțimea poporului (Daniel 11,33; 12,3,10). Cei care îi primesc, vor fi numiți "*sfinții Celui Prea Înalt*" (Daniel 7,18,25)¹¹. Această rămășiță credincioasă este expusă prigoanei. O perioadă de timp, unii vor cădea loviți de sabie și de flacără, de robie și de jaf (Daniel 11,33). Dumnezeu îi va încerca în felul acesta, ca să-i curețe. Urzitorul acestei prigoane este fiara romană (Daniel 7,21,25). În timp ce în Ierusalim se derulează aceste evenimente, Templul va fi reconstruit de către locuitorii orașului. Slujba divină națională va fi restaurată și va fi asigurată pentru șapte ani printr-un legământ cu conducătorii Imperiului Roman. Majoritatea poporului iudeu va accepta pe Antihrist ca împărat al lor. Acesta este "*păstorul nebun*", care asuprește poporul (Zaharia 11,15-17). El se proslăvește pe sine însuși într-un chip îngrozitor, se dă drept Mesia, disprețuiește pe Tatăl și pe Fiul, oferă acelor care îl primesc, slavă și stăpânire și împarte țara între ei (Daniel 11,39). În acest timp, fiara romană prigonește pe sfinți și "*vorbește lucruri mari*".

Rusia, Gog, este reprezentantul legământului asirian. Sub conducerea împăratului nordului, care posedă Asia Mică de răsărit, își îndreaptă privirea spre bogățiile Palestinei și pregătește o invazie. Prin lingușire, cuvinte frumoase și promisiuni, asirianul câștigă adepți în Palestina, printre poporul idolatru.

În loc să se împotrivescă asirianului, poporul căzut din Ierusalim, cu sprijinul lui Antihrist¹², așa cum am văzut deja, încheie o convenție cu fiara romană, căpetenia imperiului occidental și cei zece împărați, aliații ei. Prin aceasta este garantată iudeilor exercitarea slujbei divine.

¹⁰ Cititorul rândurilor următoare va constata că am evitat cu grijă să intercalez evenimentele din Apocalipsa, care, așa ca și capitoul 11, nu se referă direct la ultima jumătate săptămână-an din Daniel 9 sau la judecata națiunilor din timpul sfârșitului. Profețiile Vechiului și Noului Testament urmăresc cu totul alte scopuri. Profeții Vechiului Testament, cu care noi ne ocupăm acum, ne arată consecințele căderii lui Israel și judecata lui prin națiuni, restaurarea acestuia și domnia lui Mesia. Apocalipsa, dimpotrivă, ne descrie consecințele decăderii Bisericii, decăderea din creștinătate și din lume, și judecata care urmează acesteia, în sfârșit partea adevăratei Biserici, Mireasa cerească în timpul minunatei Împărății a păcii, a Împărăției lui Hristos pe pământ.

¹¹ Nu se referă vestirea Evangheliei Împărăției în orașele lui Israel și la acest timp? Matei 10,6 și 23 se referă la faptul acesta, în timp ce versetul 42 se referă la națiuni (compară Matei 25,31-46). Deci, și această Evanghelie va fi vestită mai întâi lui Israel și apoi neamurilor (Matei 24,14). Predicarea în Israel a început deja cu prima venire a Domnului.

¹² Eu nu cred că se poate spune că Antihrist va domni în Ierusalim. Exemplul lui Irod, care este un model al lui Antihrist, ar putea contribui la clarificarea acestei probleme. Vezi la aceasta Daniel 11,39; "locurile întărite" se vor deosebi de "cetățuia", Ierusalim, din vers. 31. La prima asediere nu este amintită de loc prezența sa în Ierusalim. Numai adepții lui domnesc acolo.

Scurt timp după aceea, la începutul celei de-a doua jumătăți a săptămânii-an din Daniel 9¹³, fiara romană rupe legământul. Jertfa necurmată este desființată. În locul acesteia este introdusă în Templu jertfa idolatră, unde sub protecția lui Antihrist i se vor închina fiarei, în timp ce Antihrist însuși se așează în Templu și "*se dă drept Dumnezeu*".

În acest moment, rămășița care locuiește în Iuda, în afara Ierusalimului, corespunzător poruncii Domnului, fuge în grabă mare, afară din țară. Ea își găsește scăparea (adăpostul) printre națiunile care înconjoară Palestina (Apocalipsa 12,14; Matei 24,15-21; Marcu 13,14-19)¹⁴, în timp ce un grup de martori rămâne în Ierusalim, unde căpeteniile lor trebuie să sufere moartea de martir¹⁵. Acesta este începutul "necazului lui Iacov", care se va sfârși abia cu apariția Domnului (Ieremia 30,7; Daniel 12,1). Acest necaz este o temă care se întâlnește mereu în Psalmi.

Națiunile, care în acest timp joacă un rol important și acționează în concordanță cu asirianul, vor urca la Ierusalim și vor asedia orașul, în ciuda legământului cu fiara și cu profetul mincinos. Ierusalimul va fi cucerit și jefuit; sângele sfinților (probabil că această expresie se referă exclusiv numai la populație) va curge în jurul orașului (Psalm 79). Credincioșii care vor locui în Ierusalim, își vor pune încrederea în Acela care va fi fondat ca o Piatră prețioasă în Sion. Jumătate din popor va fi dus în prizonierat, restul rămân împreună cu rămășița în oraș.

Între timp năvălește și asirianul în Palestina, cu excepția Ierusalimului. El se statornicește în Israel și încearcă să se împace cu poporul țării încheind un legământ cu el. Pe aceia care se poartă în chip nelegiuit față de legământul sfânt făcut cu Domnul, el îi conduce prin șiretlicuri la cădere (Daniel 11,32).

În mijlocul tuturor acestor evenimente, fiara și oștirea sa se unesc cu profetul mincinos, ca să pășească împotriva asirianului și să pună stăpânire pe Ierusalim. În același timp, prin aceasta ei vor să împiedice pe adevăratul Împărat să ia în posesiune orașul Său. Însă ei vor fi nimiciți de Fiul Omului și oștirea Sa din cer (Apocalipsa 19,19-20). Această judecată va avea loc în țara Edom, în Boțra (Isaia 34,1-3; 63,1-6).

Aproximativ în această perioadă, la sfârșitul celei de-a doua jumătăți a săptămânii-an din Daniel 9, rămășița fugară a lui Iuda se va reîntoarce în țara sa. Acolo însă ea va regăsi pe asirian, care ține ocupată toată țara. Rămășița îi opune rezistență și își pune căpeteniile, care să lupte cu el.

¹³ Expresia "la jumătatea săptămânii" mi se pare că se referă la începutul celei de-a doua jumătăți a săptămânii-an, și nu atât de mult la sfârșitul primei jumătăți a săptămânii legământului. Aceasta este important în măsura în care prin ea este lăsat deschis momentul când căpeteniile imperiului roman vor încheia legământul lor cu "mulți" (Daniel 9,27).

¹⁴ Este remarcabil că în Luca 21,20-24, unde este vorba de asediarea Ierusalimului de către oștirea romană, care urmează să aibă loc, i se cere rămășiței să fugă nu numai din Iudeea, ca în Matei și Marcu, ci și din Ierusalim. În Ioel 3,1 se deosebesc clar prizonierii lui Iuda și ai Ierusalimului.

¹⁵ Numele popoarelor, care vor primi rămășița care va fugi, nu sunt numite clar. Ele constituie "pustia", unde femeia, rămășița lui Iuda, va fi hrănită în timpul celei de-a doua jumătăți a săptămânii-an a lui Daniel (Apocalipsa 12,14). Eu cred că acestora aparțin următoarele națiuni:

a) Chedar, o parte a pustiei Arabiei, care este situată în nord-vestul Peninsulei Arabice și se limitează la sudul Palestinei.

b) Meșec se unește la nord cu Chedar și se întinde până la răsăritul Asiei Mici.

c) probabil și Filisteea (Țefania 2,7), dacă aceste locuri nu se referă la reîntoarcerea rămășiței în țara sa (compară și Țefania 2,9).

d) în cele din urmă, Moab, care se situează la răsărit de Palestina și este caracterizat ca loc de refugiu al alungaților (Isaia 16,3-4). Edom nu aparține națiunilor, care asigură protecția rămășiței.

Poporul decăzut, care locuiește în Palestina, încearcă să fugă în Egipt, unde crede că poate să ducă în siguranță comorile sale (Isaia 30,6). El însă nu scapă de mânia asirianului; căci acesta, după invazia sa în Palestina, se îndreaptă împotriva Egiptului și ia în posesie comorile acestuia (Daniel 11,40-43).

În acest timp, căpeteniile lui Iuda sunt victorioase. Ei duc războiul până în țara asirianului (Mica 5,4-5).

La știrea a ceea ce se întâmplă în imperiul său, după ce și-a supus Egiptul și l-a jefuit, asirianul se întoarce cu mare mânie, se extinde pe toată lățimea țării lui Emanuel (Isaia 8,8), se îndreaptă spre Ierusalim și ridică întărituri împotriva orașului (Daniel 11,44-45).

Însă de îndată ce Domnul Isus Și-a pus picioarele pe Muntele Măslinilor, asirianul va fi nimicित pe munții lui Israel (Isaia 31,4-9; Zaharia 14,3-4). Oștirea asiriană se va distruge în parte pe sine însuși, iar pe de altă parte va fi judecată de Domnul Însuși (Ezechiel 38,21-23).

Rămășița din Ierusalim este salvată. Restul poporului¹⁶ fuge, umplut de groază, pe Muntele Măslinilor, care este despărțit, ca odinioară la cutremurul din zilele împăratului Ozia (Zaharia 14,4-5; Amos 1,1).

În acest timp vor fi învinse și națiunile care, cu sprijinul asirianului, au luat parte la prima asediere a Ierusalimului. Mai înainte însă, Iuda și Israel vor fi reunite într-un singur popor. Împreună ei năvălesc împotriva filistenilor, jefuiesc pe fiii răsăritului, pun mâna pe Edom și Moab și își supun pe copiii lui Amon. Din Amon și Moab va fi salvată o rămășiță, fără îndoială din cauză că ei au oferit un loc de refugiu rămășiței lui Iuda în timpul fugii ei (Isaia 11,14). Dimpotrivă, Edom va fi complet nimicित (vezi Obadia). Iudeii căzuți vor fi judecați de Domnul în Israel (Apocalipsa 14,18-20).

Rămășița lui Iuda va trimite mesageri la națiuni (Tars, Pul, Lud, Tubal, Iavan, insulele îndepărtate), ca să le facă cunoscut că s-a arătat slava lui Mesia și Împărăția Sa va fi instaurată (Isaia 66,19). Acest moment este caracterizat prin expresia "*după slavă*" (Psalm 73,24; Zaharia 2,8). Locurile amintite se referă la revenirea slavei Domnului în Ierusalim și Templul Său (Ezechiel 43,1-6; Psalm 102,16). O mare mulțime de popoare dintre națiuni vor primi "*Evanghelia Împărăției*" (Matei 24,14), de îndată ce ea le va fi vestită, și se vor supune Împăratului (Apocalipsa 7,9-17)¹⁷.

După evenimentele amintite mai sus, o parte din cele zece seminții ale lui Israel din Egipt și din Siria se pregătesc de drum, ca prin pustie să se reîntoarcă în Palestina. Dumnezeu face ca brațele Nilului să sece, ca poporul Său să treacă cu picioarele pe uscat prin ele (Isaia 11,15; 49,8-15; Osea 2,14-15; Țefania 3,10; Zaharia 10,7-12). Ca și la ieșirea lui Israel din Egipt, cei răzvrățiți și decăzuți din mijlocul lor, vor fi judecați pe drum. Numai aceia care se vor căi, vor ajunge în țara făgăduită (Ezechiel 20,30-44; Isaia 11,12-16; 27,12-13).

¹⁶ Cel puțin așa înțeleg eu cuvintele "veți fugi", din Zaharia 14,5, în loc să le întrebuițez pentru rămășiță, așa cum se întâmplă de cele mai multe ori. Cuvintele următoare "Domnul, Dumnezeul meu..." confirmă această interpretare. În același înțeles găsim cuvântul "voi" și în Maleahi 3,5, unde stă în opoziție cu versetul 4. În afară de aceasta, fuga poporului dovedește mare groază, ceea ce la rămășiță este greu de presupus. În sfârșit ne este relatat că după eliberarea Ierusalimului "toate celelalte familii" se vor jeli și plânge de durere (Zaharia 12,11-14).

¹⁷ Se găsesc și alți mesageri, în afară de iudei. Și îngerii vor exercita o astfel de slujbă (Matei 24,30-31).

Națiunile, care s-au supus Evangheliei Împărăției, aduc înapoi cealaltă parte a rămășiței dintre cele zece seminții împrăștiate. Deci ambele grupe se reîntorc în țara lor abia "după slavă". Vapoarele din Tars ocupă un loc deosebit în această întoarcere (Isaia 49,22; 60,1-9; 66,20-21).

Iuda și Israel vor fi iarăși reunite (Isaia 11,12-13) și vor alcătui un singur popor, Israelul cel nou (Ezechiel 37,15-28).

Egiptul, Asiria și Israel sunt legate de acum încolo. Ele alcătuiesc un centru al binecuvântării în mijlocul pământului (Isaia 19,18-25).

Fiii străinilor ridică iarăși zidurile Ierusalimului (Isaia 60,10). Orașul va fi reclădit pe dărâmăturile lui (potrivit traducerii franceze J.N.Darby în Ieremia 30,18). Copiii lui Israel își reînnoiesc orașele (Isaia 61,4), și întreaga țară va fi restaurată (Ezechiel 36,33-36).

Timp de șapte luni, Israel înmormântează resturile din oștirea asiriană în Hamon-Gog și curăță în felul acesta țara (Ezechiel 39,9-16).

Templul va fi construit prin Mesia și înălțat în mijlocul țării (Ezechiel 40-44). Și națiunile vor lucra împreună la construcția Templului, ca și Hiram în timpul lui Solomon (Isaia 60,10-13; Zaharia 6,15).

Țara lui Israel va fi împărțită între seminții (Ezechiel 47-48).

Domnul Isus pătrunde în Ierusalim ca Împărat al slavei, neprihănit și păcii, ca să-Și preia domnia peste noul Israel și să întemeieze Imperiul Său universal (Zaharia 9,9-10).

Ierusalimul devine punctul central al națiunilor, iar Templul, o casă de rugăciune pentru toate popoarele.

Începe minunata Împărăție a păcii de o mie de ani.

CÂNTĂRILE TREPTELOR

Titlul "Cântările treptelor" i-a preocupat pe comentatorii tuturor timpurilor. Dacă aici nu pot să discut toate interpretările și nici nu vreau să fie obiectul unor controverse critice, voi înșirui totuși pe cele mai importante, după o lucrare apărută nu de mult.¹⁸ În felul acesta, cititorul poate să-și facă o părere în această privință.

1. Învățații iudei ne spun că acești cincisprezece Psalmi au fost cântați pe cele cincisprezece trepte ale Templului. Prin aceasta, ei fac referință la Talmud. Însă nici Biblia, nici istoria sau tradiția, nu amintesc de aceste cincisprezece trepte. Este adevărat că profetul Ezechiel, în descrierea Templului din Împărăția de o mie de ani, relatează despre șapte trepte, care se ridică din afara curții exterioare și despre opt trepte (deci în total cincisprezece, care conduc în interiorul curții exterioare (Ezechiel 40,22,31). Însă Templul lui Ezechia aparține unui timp viitor și nu poate fi comparat cu templul lui Solomon.
2. Luther și unii interpreți moderni gândesc că expresia "Cântările treptelor" s-ar referi la faptul că aceste cântări ar fi intonate de un cor care ar sta pe scări sau pe o anumită platformă.
3. Calvin crede că expresia s-ar referi la muzică. "Cântările treptelor" erau cântate pe un ton mai înalt decât restul cântărilor.
4. Un alt comentator explică acești Psalmi ca fiind în legătură cu zilele în care David a adus Chivotul la Ierusalim (2 Samuel 6,12-15).
5. Un altul traduce cuvântul ebraic cu "cântec deosebit de distins" sau "cântec al treptelor superioare".
6. Mai mulți învățați germani moderni (Gesenius, de Wette, Delitzsch, Edersheim) atribuie expresiei "Cântările treptelor" un înțeles textual. "Treptele" se referă la o urcare în dispoziția rândurilor paralele în textul ebraic¹⁹. Un cuvânt sau un gând din primele rânduri este reluat în următorul, sau este detaliat.
7. Cea mai răspândită interpretare este aceea că acești Psalmi au apărut după robia babiloniană și se referă la întoarcerea prizonierilor din Babilon spre Ierusalim.
8. Din primele secole ale Bisericii descinde gândul că aceste Cântări ale treptelor ar fi fost cântate de poporul Israel când se urca de trei ori pe an la Ierusalim pentru sărbători, fie la Templul lui Solomon, fie la Templul reconstruit după prizonierat²⁰. Acești Psalmi nu conțin nici măcar o aluzie la sărbătorile și pelerinajele poporului. Numai tangențial îi amintesc pe aceia care cred că în Cântările treptelor, ca și în tot Vechiul Testament, găsesc referiri la Biserică.
9. Cei doi autori amintiți la începutul acestui capitol văd în Cântările treptelor o culegere de Psalmi, care în cea mai mare parte provin sau au fost adunați de Ezechia din Psalmii lui David și ai lui Solomon. Cele zece trepte, cu care a mers înapoi umbra pe ceasul solar al lui Ahaz, și cei cincisprezece ani, cu care a fost lungită viața lui Ezechia, trebuie să fi fost prilejul pentru

¹⁸ "The Songs of degrees" în revista "Things to come", 1907-1908. Vezi și: J.W.Thirtle, Old Testament Problems, 1907.

¹⁹ Paralelismul este o formă deosebită a poeziei ebraice, care se întâlnește în mod deosebit în Proverbe. Vezi pentru aceasta: A.G.Clarke, Analytical Studies in the Psalms, Klimarnok 1967, pag.17-18 (n. tr).

²⁰ Această interpretare se găsește și la F.W.Grant, Numerical Bible, și la A.C.Gaebelein, Annotated Bible. (n.tr).

aceasta. S-ar zice că aceste Cântări ale treptelor ar fi pline de aluzii la boala lui Ezechia și la alte împrejurări, în mod deosebit la asedierea Ierusalimului prin Sanherib²¹. Această interpretare i-a condus pe numiții autori să adapteze Cântările treptelor la toate particularitățile din viața lui Ezechia. Urmarea este că se pierde complet înțelesul profetic al acestor Psalmi. Însă tocmai această expunere profetică, așa cum vom vedea, este singura justificabilă.

Desigur, îmi este clar că o parte a Cântărilor treptelor ar putea descinde din timpul lui Ezechia. Aluziile referitoare la asirian, cuprinse în acești Psalmi, par să confirme aceasta. Cu privire la acest punct, numiții autori au fără îndoială dreptate. Faptul că aceste Cântări ale treptelor ar putea să provină de la Ezechia însuși (desigur, în afară de acelea care sunt atribuite clar lui David sau Solomon), ar putea să pară de asemenea plauzibil. Însă nu văd ce folos ne aduce această interpretare. Pe lângă aceasta, ea nu oferă nici siguranță și nici înțelesul care se cuvine, pe care i l-au atribuit reprezentanții ei. Cine a citit atent scrierile lor, poate confirma că ar fi vorba de un mod foarte unilateral de examinare, dacă am atribui Cântările treptelor lui Ezechia. Ceea ce aduc ele în legătură cu timpul lui Ezechia, sunt exclusiv referirile la asirian. Aceasta trebuie să avem în vedere.

Dacă Dumnezeu a considerat că este bine ca numele împăratului temător de Dumnezeu, Ezechia, sau a altor autori, pe care unul din numiții critici ar putea să-l citeze, să nu fie așezat deasupra Psalmilor respectivi - este oare pentru noi important să stabilim aceste nume? Desigur nu este mai important decât în cazul Psalmilor al căror autor de asemenea nu este indicat, dar care totuși poartă în mod clar caracterul Psalmilor lui David și într-o oarecare măsură arată împrejurările de viață ale acestuia, în care ei au luat naștere. Nimic nu ne îndreptățește, ca la expunerea acestor Psalmi să revenim la împrejurările profetului împărătesc. Dimpotrivă, putem face aceasta în totalitate la acei Psalmi care sunt desemnați cu cuvântul "de David", sau indică chiar în titlu, în mod expres, spre împrejurările în care ei au luat ființă. Dacă însă Dumnezeu tace în privința aceasta la mulți Psalmi, nu ar trebui să tragem concluzia că nu autorul și împrejurările sunt subiectul pe care El vrea să-l pună înaintea ochilor noștri?

Vreau să accentuez încă o dată în acest loc ceea ce am spus deja la începutul acestei cărți, și anume că Psalmii sunt o carte profetică. De asemenea vreau să subliniez faptul că nici ordonarea lor, așa cum ar vrea unii astăzi să ne facă să credem, nu este făcută la bunul plac al minții omenești, ci este tot așa de neschimbătoare și divină ca și conținutul. Aceasta pot să o confirme fără multă vorbă toți aceia care nu au studiat Psalmii numai sub călăuzirea minții și a fanteziei lor. Faptul că aceste Cântări ale treptelor au fost sau nu scrise de Ezechia, dacă titlurile lor corespund sau nu celor zece trepte ale ceasului solar al lui Ahaz, sau dacă numărul lor corespunde anilor de viață suplimentari ai împăratului Ezechia - toate aceste presupuneri nu sunt necesare ca să descoperi în Cântările treptelor pe asirianul profetic. De treizeci și cinci de ani sunt convins de aceasta, și anume nu din cauza unei presupuneri bazată pe titlurile lor, ci pe baza conținutului lor. Aceasta devine clar, numai dacă ei sunt studiați în legătură cu întreaga carte a cincea a Psalmilor și cu cărțile profeților.

În ceea ce privește acele Cântări ale treptelor atribuite lui David, ni se spune că Ezechia i-a ordonat în culegerea sa, pentru că conținutul lor ar corespunde propriilor sale experiențe. La aceasta aș vrea să replic, că Duhul Sfânt i-a ales și a hotărât locul lor. Tot așa este și în cazul celorlalți Psalmi, indiferent pe cine ar folosit Dumnezeu ca să-i pună la un loc. Am spus deja în alte locuri că titlurile Psalmilor decurg din aceeași sursă de inspirație divină, ca și cartea însăși. Aceasta nu înseamnă că mulți Psalmi fără titlu nu am putea să-i atribuim lui David. Un studiu amănunțit al conținutului ar putea avea ca rezultat, că, în anumite cazuri particulare, am fi

²¹ Aceeași părere are și Clarke în lucrarea sa deja amintită (n. tr).

îndreptățiți să facem aceasta. Însă dacă lui Dumnezeu i-a plăcut să tănuiască numele autorilor unor Psalmi, iar ai altora să-i indice, atunci noi trebuie să ne bazuim pe ceea ce El ne-a descoperit și să nu ne bazăm pe presupuneri, pe care El le-a trecut sub tăcere. Așa de exemplu, o singură Cântare a treptelor, Psalmul 127, provine de la Solomon; vom vedea ce lumină aruncă asupra acestui Psalm indicarea autorului.

Vreau să mai atrag atenția asupra câtorva puncte importante, care probabil nu au fost luate în considerare de cei care s-au preocupat până acum de Cântările treptelor. În primul rând este de remarcat că aceste Cântări ale treptelor sunt Cântările Sionului. De fapt, Sionul este marele subiect pe care îl au toți acești Psalmi. Aceasta nu înseamnă că fiecare Psalm vorbește în mod expres despre Sion. Evoluția în trepte în aceste cântări nu permite o asemenea similitudine. Însă fiecare grupă de Cântări ale treptelor se termină cu pacea Ierusalimului. Acest țel îl au și toate încercările rămășiței. Singura grupă, care constituie o excepție în această privință, este aceea care se ocupă exclusiv de starea morală a poporului Israel, care este necesară pentru introducerea păcii Ierusalimului (Psalm 129-131).

În al doilea rând doresc să arăt că culegerea Cântărilor treptelor cuprinde o urcare în trepte. Ea conduce de la strămtorarea din Meșec și Chedar până la binecuvântările din timpul Împărăției de o mie de ani, când Israel va fi restaurat și își va regăsi unitatea sa națională. Această realitate există fără nicio îndoială și nu este numai o simplă presupunere.

O a treia observație este dedicată împărțirii clare a Cântărilor treptelor, care pe mine m-a frapat de mult timp. Este uimitor faptul că aproape toți comentatorii au trecut cu vederea aceasta. De aceea mă bucur că autorul articolului din "Things to come" a scos clar în evidență acest lucru. Cântările treptelor sunt subîmpărțite în grupe de câte trei, așa că în total ele constau din cinci grupe. Prima grupă, introductivă, sfârșește în Psalmul 122 cu de trei ori reluată rugăciune pentru pacea Ierusalimului²². Cea de a doua grupă se termină în Psalmul 125 cu cuvintele: "*Pacea să fie peste Israel!*" Și cea de a treia grupă se termină în Psalmul 128 cu cuvintele: "*Pacea să fie peste Israel!*" Cea de a patra grupă, așa cum vom vedea, ocupă un loc deosebit. Ea se încheie în Psalmul 131 cu cuvintele: "*Pune-ți nădejdea în Domnul, Israele, de acum și până în veac!*" Încheierea celei de a cincea grupe o constituie rugăciunea din Psalmul 134: "*Domnul să te binecuvânteze din Sion, El, care a făcut cerurile și pământul!*" Aceasta este împlinirea din Psalmul 128,5; "*Să te binecuvânteze Domnul din Sion*". Gradarea din fiecare aceste grupe va deveni mai clară pe parcursul studiului.

Fiecare din cele cinci grupe ale Cântărilor treptelor conține un psalm al lui David, în cea de a treia grupă, în schimb, un psalm al lui Solomon. Aceasta au observat-o și alți autori creștini, dar care au văzut în aceasta numai o dispoziție simetrică lipsită de valoare. Unii pun chiar la îndoială veridicitatea titlurilor. Alții văd în ordonarea Cântărilor treptelor numai o alegere a împăratului Ezechia din Psalmii lui David și Solomon, care nu au fost publicați. Această alegere ar fi făcut-o Ezechia după propria sa experiență, așa cum ar fi compus și restul Cântărilor treptelor. O astfel de îndoială și presupunere reprezintă un mare pericol. Când înțelegerea naturală a credincioșilor ocupă un loc, chiar și numai în particularitățile aparent cele mai neînsemnate ale Cuvântului lui Dumnezeu, aceasta deschide ușa, oricât de puțin, pentru cei care discută despre Sfânta Scriptură și judecă, în loc să i se supună.

Încă un ultim punct nu trebuie trecut cu vederea, dacă nu vrem să alunecăm, ca mulți talmăcitori, într-o mare de încurcături și contradicții. Cântările treptelor nu pot fi explicate prin istoria trecută a poporului iudeu - nici prin evenimentele din timpul domniei lui Ezechia, nici

²² Traducerea franceză și engleză de J. N. Darby au cuvântul "pace" în loc de "fericire" (vezi și adnotarea la Psalm 122,6 din traducerea Elberfelder). În afară de citate am păstrat traducerea "pacea" (n. trad.).

prin robia babiloniană sau sărbătorile religioase ale lui Israel, chiar dacă acești Psalmi fac ocazional aluzie la acestea. Cea mai mare parte a împrejurărilor amintite acolo trece mult mai mult peste cadrul istoric sau nici nu au avut loc în istoria lui Israel. Staționarea în Meșec și la corturile Chedarului, binecuvântările care urmează la sfârșitul prizonieratului, reîntoarcerea la un Ierusalim restaurat și domnia păcii, care urmează după aceasta, întreg conținutul Psalmului 132, reunificarea lui Israel după împrăștierea sa, Templul sub domnia lui Mesia, binecuvântarea lui Melhisedec etc. - toate aceste evenimente se sustrag unei interpretări pur istorice. Am accentuat deja la începutul acestui studiu, că sentimentele exteriorizate în Psalmi, ca și evenimentele amintite acolo, sunt profetice, deci aparțin viitorului. Ele nu au fost împlinite nici măcar în parte în viața profeților, care au fost inspirați de Duhul Sfânt. Acești profeți, oricare ar fi ei, au rostit desigur profețiile lor în legătură cu anumite evenimente, prin care ei înșiși au trecut cu sentimente adânci, însă cu aceasta, importanța profeției nu a fost nici pe departe epuizată.

Să trecem însă la studiul fiecărei Cântări a treptelor.

Prima grupă: Psalmii 120 - 122

Psalmul 120

Am văzut deja mai înainte că Psalmul 107, care deschide cea de-a cincea carte a Psalmilor, vorbește despre reîntoarcerea poporului Israel în totalitatea sa, în țara sa. Numai că sentimentele prezentate acolo nu sunt ale întregului popor, care se reîntoarce în stare de necredință, ci ale rămășiței lui Iuda, care se reîntoarce în țara sa împreună cu poporul necredincios, ca aici să alcătuiască mai târziu unitatea adevăratului Israel.

Primele versete ale Psalmului 120 amintesc de acest Psalm 107: "*Către Domnul strig în strâmtorarea mea, și El m-ascultă*" (vers. 1). Nu este acesta un strigăt asemănător cu cel din Psalmul 107: "*Atunci, în strâmtorarea lor, au strigat către Domnul, și El i-a izbăvit din necazurile lor*" (vers. 6,13,19 și 28)? Ca urmare a acestei izbăviri, Israel s-a reîntors în țara sa (Psalm 107,33-38). Prima Cântare a treptelor, spre deosebire de Psalmul 107, nu se ocupă de cei credincioși, în măsura în care ei sunt legați de popor, ci exclusiv cu rămășița lui Iuda. De la reîntoarcerea sa în țara Israel, ea a trebuit să fugă de prigonirile lui Antihrist și ale fiarei romane. Așa cum se vede în Psalmul 107,39, ei sunt "*apăsați prin asuprire, nenorocire și suferință*" și rătăcesc "*prin pustiuri fără drum*" (vers. 40). Însă acum a sosit momentul, când ea este gata să se reîntoarcă pentru a doua oară în țara sa. Va găsi pace și liniște acolo? Nu, căci necazul lui Iacov nu s-a sfârșit încă! Pe lângă aceasta, "*buza mincinoasă*" și "*limba înșelătoare*" nu sunt încă nimicite din Israel (vers.2)²³. Aceste expresii caracterizează pe Antihrist și adepții lui. Numeroasele locuri, unde se regăsesc aceste cuvinte, stau totdeauna în legătură cu omul fărădelegii (Antihrist) și poporul său.

De aceea, primul gând al rămășiței este: "*Doamne, scapă-mi sufletul de buza mincinoasă, de limba înșelătoare!*", căruia îi adaugă: "*Ce-ți dă El ție, ce-ți aduce El ție, limbă înșelătoare!*" La aceasta, Dumnezeu răspunde: "*Săgeți ascuțite de războinic și cărbuni aprinși de ienupăr.*" Hristos este pe punctul de a lansa aceste săgeți ascuțite ale împăratului, care vor străpunge inima dușmanilor Săi (Psalm 45,5). Săgeata este simbolul luptei de la distanță. Împăratul nu va trebui să-Și scoată sabia de la coapsa Sa, când va veni din cer cu oștirea Sa, pentru ca să-l nimicească pe dușmanul Său, uzurpatorul Tronului Său. Cel puternic, care a iubit toate cuvintele nimicitoare,

²³ Pentru "buza mincinoasă" vezi: Psalm 31,18; 59,12; 109,2; Isaia 59,3. Pentru "limba înșelătoare" vezi: Psalm 50,19; 52,4; Mica 6,12; Țefania 3,13. "Limba care vorbește lucruri mari" se referă dimpotrivă la fiara romană. Vezi: Psalm 12,3; Daniel 7,8,11; Apocalipsa 13,5. În Daniel 7,25 ni se spune ce vorbește această fiară.

limba înșelătoare (Psalm 52,1,4), va cădea sub loviturile Unuia mai puternic. "*Cărbunii aprinși de ienupăr*" simbolizează tăria unui foc care nu se stinge. În Psalm 140 este de asemenea vorba despre omul fărădelegii și despre cei care îl înconjoară. Și acolo se spune: "*Nu împlini, Doamne, dorințele celui rău, ... Cărbuni aprinși să cadă peste ei!*" (vers. 8-10). Soarta oamenilor fărădelegii este prin aceasta hotărâtă din capul locului. Când rămășița se va reîntoarce în țara sa, judecata va fi deja executată. Credincioșii iudei se vor găsi deci în Israel abia la sfârșitul celei de-a doua jumătăți a săptămânii-an a lui Daniel, când fiara și profetul mincinos vor fi aruncați în focul care nu se stinge.

Acest moment este deci foarte aproape. Însă încă o încercare va umili rămășița: "*Vai de mine că locuiesc la Meșec, că locuiesc în corturile Chedarului!*" Ea se gândește la starea ei momentană. Chiar dacă a fugit de Antihrist, ea se află totuși la un dușman care se pregătește să pornească război împotriva Ierusalimului. Acest dușman dorește mult să ia în stăpânire bogățiile Palestinei și de aceea a și încercat deja să câștige poporul iudeu pentru cauza sa. Rămășița care mai locuiește încă în Meșec și Chedar, îl cunoaște bine. Ea știe foarte bine că și aceste popoare îl vor urma pe asirian și vor fi de partea lui împotriva lui Antihrist, însă nu vor fi mulțumite cu nimicirea acestuia. Cu toate cuvintele frumoase și legăturile aparente, asirianul și aliații lui urăsc pacea și "*sunt pentru război*", în timp ce credincioșii apăsați caută numai pacea. De aceea ei strigă: "*Vai de mine!*"

Ce este acest Meșec? Fără îndoială, aparține domeniului de domnie a lui Gog, al asirianului, al împăratului nordului. La început, Meșecul ocupa Capadocia și o parte a Armeniei. Însă în curând s-a extins spre nord. Citim în Ezechiel 38,2-3, că Gog este căpetenia Meșecului. În Ezechiel 32, Meșec este una dintre națiunile care stau culcate împreună cu asirianul în Șeol.

În ceea ce privește "*corturile Chedarului*", putem deduce din Scriptură că este vorba despre un ținut care aparține Arabiei (Isaia 21,13-17; Ieremia 49,28-33).

Deci Meșecul și Chedarul se învecinează cu Palestina - Meșec în nord, Chedar în sud. Chedarul constituie partea nordică a peninsulei Arabe. Eu cred că aceste țări, împreună cu Moabul, vor alcătui locul de refugiu pentru rămășița fugară, pentru perioada celor trei ani și jumătate (Apocalipsa 12,14). Oricum ar fi, rămășița nu are pace aici, pentru că în Cântările treptelor ea suspină deseori după ea (Psalm 122,6,7,8; 125,5; 128,6).

Din aceste împrejurări de plâns, răsună strigătul rămășiței, căruia Dumnezeu i-a răspuns. Tot evenimentul este oglindit ca o lucrare a trecutului, dar și ca început a tot ceea ce va urma din acesta.

Să observăm că acest Psalm nu vorbește despre exercițiile inimii celor credincioși, care sunt conștienți de falimentul lor înaintea lui Dumnezeu, pe care L-au întristat. Mai târziu, în Psalmul 130, vom găsi un sentiment adânc în privința aceasta, iar în Psalmul 131, rezultatele acestui fapt. Aici, în Psalmul 120, avem a face mai ales cu împrejurările exterioare, cu o inimă care dorește pacea și care se găsește totuși într-o lume care vrea războiul. Această conștiență îi smerește pe cei credincioși. Chiar dacă știu că judecata Antihristului este aproape, asirianul, împăratul mincinos cu fața impertinentă (trufașă), care a cunoscut foarte bine rămășița în timpul exilului ei și care pregătește războiul împotriva lui Mesia și împotriva Sionului, este încă prezent.

În aplicația sa morală, această Cântare a treptelor ne descrie punctul de plecare pentru toate experiențele binecuvântate ale celui credincios. El găsește numai înșelăciune la cei care domnesc, numai dușmănie în lumea care îl înconjoară și numai teamă și grijă în ceea ce privește

planurile sale. În afară de primul verset, nu este nicio rază de lumină pe drumul celui neprihănit. El înțelege ce este de fapt lumea, acest loc întunecos.

Ce diferență există însă între aceste experiențe și speranțele false ale creștinătății zilelor noastre! Ea nu pierde niciodată speranța de a îmbunătăți lumea și oamenii. Ea visează la introducerea unei Împărății a păcii prin Evanghelie și încearcă să obțină acest țel prin congrese, alianțe și publicații. Ea nu vede că dacă inima celor credincioși dorește pacea, lumea este totuși pentru război. Având în vedere această situație, un creștin nu poate decât să exclame: "Vai de mine!"

De două ori găsim în Cuvântul lui Dumnezeu expresia: "*Vai de mine!*". Prima dată strigă un păcătos în prezența lui Dumnezeu (Isaia 6,5), a doua oară un credincios în fața lumii. În ambele cazuri, situația este disperată. Este foarte important pentru noi, dacă ne-am început drumul nostru de credință cu aceste două experiențe, pentru că numai cu primul "*Vai de mine!*" nu putem înțelege pe deplin ce este eliberarea. Mai târziu, în Psalmul 130, vom vedea cum un suflet devine conștient de judecata lui Dumnezeu asupra lui, chiar dacă fără cunoașterea harului Său. Vreau să accentuez aici un singur lucru: a nu recunoaște că starea morală a lumii este lipsită de speranță și că judecata lui Dumnezeu trebuie să o lovească pe deplin, nu înseamnă nimic altceva decât o încercare permanentă de a se îmbunătăți pe sine însăși. Aceasta este deci lecția de bază, pe care o dă prima cântare a treptelor. Fără această primă "treaptă", este imposibil să te ridici la binecuvântările de mai târziu. În loc să ne ridicăm la acele domenii lipsite de nori, vom rămâne mereu afundați în întunericul gândurilor omenești.

Psalmul 121

Apăsarea din partea dușmanilor săi conduce rămășița reîntoarsă în țara lui Israel, să-și caute ajutorul la un altul decât la sine însăși sau la cei care o înconjoară. Necazul ei trebuie să ajungă totuși la sfârșit - nu a locuit ea mult timp la cei care urăsc pacea? Astfel, în Psalm 121,1, ea spune: "*Îmi ridic ochii spre munți... De unde-mi va veni ajutorul?*" Cea de-a doua parte a acestui verset poate fi tradusă ca o afirmație, dar și ca o întrebare: "*De unde va veni ajutorul meu?*" Eu prefer prima versiune. Cel credincios știe despre Domnul că, temelia Sa este pe munții sfințeniei (Psalm 87,1). El privește spre Sion, căci de acolo Își va întinde Domnul toiagul puterii Sale (Psalm 110,2); spre Ierusalim, pentru că este înconjurat de munți, așa cum va exclama mai târziu (în Psalm 125,2).

Însă Ierusalimul nu este încă punctul central public al Împărăției lui Hristos. Oamenii fărădelegii domnesc încă în oraș și asirianul, care ține țara ocupată, nu a fost încă nimicit. De aceea, pe moment nu poate veni niciun ajutor din Ierusalim: "*În adevăr*", spune Ieremia, "*zadarnic se așteaptă mântuire de la dealuri și de la mulțimea munților; în adevăr, în Domnul, Dumnezeul nostru, este mântuirea lui Israel*" (Ieremia 3,23). Într-o asemenea stare, inima trebuie să se ridice de la munți spre cer, și acolo să găsească ajutorul Domnului. Rămășița știe cu certitudine că ajutorul ei va veni direct de la Dumnezeu Însuși. Ea Îl cheamă cu două nume: ca Iehova, Dumnezeul lui Israel (Hristos în Vechiul Testament), și ca și Creatorul cerului și al pământului²⁴. Necazul celui mai neînsemnat al Său de pe pământ pune în mișcare inima Creatorului. Însă Numele DOMNUL, care se reia așa de des în acest Psalm, Îl ocupă Dumnezeu

²⁴ Acest nume al lui Dumnezeu se întâlnește de trei ori în Cântările treptelor (Psalm 121,2; 124,8; 134,3). Este Numele Dumnezeului lui Israel în opoziție cu idoli națiunilor (2 Împărați 19,15; Isaia 37,16; Psalm 115,2-8,15; Ieremia 10,1-2; 51,15-19), pe care Îl va lua și Hristos în timpul domniei Sale peste poporul Său (Isaia 44,24; 66,22). Chiar și națiunile Îl vor recunoaște sub acest Nume (Psalm 136,5-6; 146,6; 2 Cronici 2,11-12).

în relațiile Sale cu Israel. În timp ce aceste relații cu privire la mulțimea poporului, care l-a acceptat pe Antihrist ca împărat al său, sunt irevocabil întrerupte, El le confirmă totuși față de rămășiță. Ce siguranță dă aceasta credincioșilor încercați!

În Psalmul anterior, rămășița a aflat ce judecată îi așteaptă pe oamenii fărădelegii; acum ea cunoaște resursele celor drepti. De îndată ce strigă la Domnul, primește un răspuns, care este atât de plin de har, încât câștigă toată încrederea Sa; *"El nu va îngădui să ți se clatine piciorul; Cel ce te păzește, nu va dormita"* (vers. 3). Expresia: *"el nu se va clătina"* o întâlnim deseori în Psalmi, fie cu privire la cei neprihăniți din Ierusalim sau de pe pământul viitor, dar mai ales cu privire la Hristos²⁵. Psalmul nostru ne trimite în mod clar la Psalmul 91, care vorbește exclusiv despre Hristos. În acest Psalm, El este Cel care a făcut din Dumnezeuul lui Israel locuința Sa, când Acesta Și-a ascuns fața de casa lui Iacov. Pe baza acestei încrederi, Lui îi vor fi date toate făgăduințele. *"Nicio nenorocire nu te va ajunge"*, i se spune, *"nicio urgie nu se va apropia de cortul Tău. Căci El va porunci îngerilor Săi să Te păzească în toate căile tale; și ei te vor duce pe mâini, ca nu cumva să-ți lovești piciorul de vreo piatră"* (vers.10-12). Dacă aceasta este valabil pentru Hristos, va fi altfel pentru preaiubiții Săi? Soarta lor este legată de a Sa, de binecuvântările Sale atârnă și ale lor. Nu a spus El: *"Iată, Eu și copiii pe care Mi i-a dat Domnul"*? Dumnezeu Se îngrijește de proslăvirea lui Hristos. Aceasta este garanția bunătății Sale față de Israel.

Să observăm cât de des este reluat cuvântul "a păzi" în Psalmul 121. Asemenea reluări se întâlnesc des în Cântările treptelor. Ele le conferă chiar un caracter poetic. Și în alți Psalmi se întâlnesc asemenea reluări. Însă probabil ele surprind în mod deosebit în Cântările treptelor, pentru că acești Psalmi sunt deosebit de scurți. Rareori se întâlnește ca un Psalm să nu conțină un cuvânt care să caracterizeze conținutul său, chiar dacă nu este des reluat. În Psalmul nostru cuvântul "păzitor", respectiv "a păzi" apare de șase ori. Domnul îl păzește pe poporul Său și îi dă asigurarea că El îl va păzi. El veghează totdeauna asupra lui, fără ca să dormiteze nici măcar o clipă. Mai mult, *"Domnul este umbra ta pe mâna ta cea dreaptă"* arată cât de indisolubil este El legat cu Israel. El nu este, ceea ce ar putea fi de asemenea posibil, umbră înaintea sau înapoia lui Israel, ci El rămâne ocrotirea și pavăza lui, un "loc de adăpost" permanent (Psalm 32,7; Isaia 32,2).

"Nu te va bate soarele ziua, nici luna noaptea" (vers.6). Iacov, tatăl poporului Israel, n-a putut să se bucure de asemenea făgăduințe: *"Ziua mă topeam de căldură, iar noaptea mă prăpădeam de frig"* (Geneza 31,40). În Psalmul 91 Îi este făcută o făgăduință asemănătoare lui Hristos: *"Nu trebuie să te temi nici de groaza din timpul nopții, nici de săgeata care zboară ziua"* (vers. 5). În Cântarea treptelor de care vorbim acum, niciun rău nu va putea dăuna rămășiței, așa cum nicio nenorocire nu va putea să pricinuiască pagubă lui Mesia.

Însă mai mult - Domnul făgăduiește rămășiței nu numai să o păzească de pericolele exterioare, ci și de orice rău. El îi va păzi sufletul și-i va da libertate deplină ca să-I slujească (plecarea și venirea sa), de acum și până în veac (vers. 8).

Prin ajutorul lui Mesia, pentru rămășiță va deveni atunci realitate, ceea ce este relatat despre Domnul Isus în Isaia 49,8-13; *"La vremea îndurării Te voi asculta, și în ziua mântuirii Te voi ajuta; Te voi păzi și Te voi pune să faci legământ cu poporul, să ridici țara, și să împărți moștenirile pustiite; să spui prinșilor de război: «Ieșiți!» și celor ce sunt în întuneric: «Arătați-vă.» Ei vor paște pe drumuri și vor găsi locuri de pășune pe toate coastele. Nu le va fi foame, nici nu le va fi sete; nu-i va bate arșița, nici soarele; căci Cel ce are milă de ei îi va călăuzi și îi*

²⁵ Psalm 55,22; 62,2,6; 112,6; 46,4-5; 93,1; 104,4; 16,8; 21,1.

va duce la izvoare de ape. Voi preface toți munții Mei în drumuri, și drumurile Mele vor fi bine croite. Iată-i că vin de departe, unii de la miazănoapte și de la apus, iar alții din țara Sinim. Bucurați-vă, ceruri! Veselește-te, pământule! Izbucniți în strigăte de bucurie, munților! Căci Domnul mângâie pe poporul Său și are milă de nenorociții Lui."

Expresia "de acum și până în veac" se referă aici la protecția, pe care Dumnezeu o dă poporului Său, în Psalmul 131, la perseverența lui Israel. Dacă știi că El mă păzește de acum și până în veac, nu ar trebuie să mă încred la fel în El? "*Domnul te va păzi la plecare și la venire.*" În Deuteronom 28,6, Dumnezeu a spus poporului Său: "*Vei fi binecuvântat la venirea ta, și vei fi binecuvântat la plecarea ta.*" Acolo, această făgăduință atârna de credințioșii lui Israel, de ascultarea sa față de poruncile Domnului. Însă aici, în Psalmul 121, Dumnezeu dă sufletului înfricoșat de puterea dușmanului, o siguranță deplină pe temelia harului.

Ce privilegiu pentru noi creștinii, să putem auzi din gura Sa că soarta noastră este legată de nedespărțit de Domnul Isus, orice ar putea să se întâmple. Dumnezeu ne părăsește tot așa de puțin ca și pe Fiul Său preaiubit! El vrea să ne păzească în împrejurările noastre (vers. 3-6), în sufletul nostru (vers. 7) și în slujirea noastră (vers. 8).

Trăsătura caracteristică a acestei Cântări a treptelor și a unui anumit număr de alți Psalmi, constă în aceea că ele sunt construite sub forma unei convorbiri, a unui schimb de gânduri între Dumnezeu și inima celor credincioși. Vom găsi în continuare alte exemple în acest sens în Cântările treptelor, ca în Psalmii 122, 132 și 134. Câteodată, în acești Psalmi vorbesc până la trei persoane. În Cântarea treptelor de care ne ocupăm, Israel vorbește în primele două versete, Domnul răspunde în versetul 3. În versetul 4 se pare că Israel vorbește cu sine însuși: "*Iată că nu dormitez, nici nu doarme Cel ce păzește pe Israel.*" Acesta este un gând foarte frumos. Rămășița ia, prin credință, în posesie minunata făgăduință, pe care Dumnezeu i-a dat-o. Prin aceasta, Domnul descoperă inima Sa plină de dragoste și îi înviează pe credincioșii încercați și suferinzi, care se încred în El (vers. 5-8).

Psalmul 91, care s-a amintit deja, este unul din exemplele cele mai remarcabile pentru cele spuse mai sus. Versetul 1 începe cu o sentință generală, rostită de gura Domnului, care în mânie și-a ascuns fața de Israel (Psalm 90,7-9). Cu toată mânia Sa, Domnul rămâne față de cei care se încred în El, Cel Preaînalt și Cel Atotputernic. Versetul al doilea conține singura sentință a lui Hristos din acest Psalm. Dacă din partea oamenilor toate au fost stricate, Domnul începe din nou istoria lui Israel în Persoana Sa. El Se încrede în Iehova. În propoziția: "*În El vreau Eu să Mă încred*", care este reluată așa de des în Vechiul Testament, este cuprins tot drumul Domnului Isus. În Psalmul 91, El nu mai adaugă nimic acesteia. Însă ceea ce face acest cuvânt așa prețios, este că El ocupă locul încrederii în momentul când poporul Israel trece prin mânia lui Dumnezeu și este speriat de furia Sa, pentru că a încălcat Legea (Psalm 90,7). De aceea Dumnezeu îi răspunde în versetele 3-8 cu toate aceste făgăduințe minunate. În versetele 9-13, rămășița vorbește către Mesia al ei și exprimă față de El siguranța ei, că Dumnezeu este pentru El. În sfârșit, Dumnezeu Însuși ia cuvântul (vers. 14-16) și mărturisește înaintea urechilor rămășiței, toată plăcerea Sa față de Preaiubitul Lui.

Acest Psalm 91 și un alt număr mare de Psalmi, i-am numit "Psalmii părtășiei". Nu este nimic mai prețios, nimic mai sublim, ca această încrezătoare umblare a inimii cu Dumnezeu și cu Domnul Isus! "*Părtășia noastră*", spune apostolul Ioan, "*este cu Tatăl și cu Fiul Său Isus Hristos*"²⁶.

²⁶ Vezi pe această temă: H. Rossier, *Communion et Psalms de Communion*.

Psalmul 122

Trebuie amintit mai întâi că această Cântare a treptelor este un Psalm al lui David. Împrejurările în care a apărut, nu ne sunt comunicate. Din primele cuvinte putem însă deduce că în acest timp împăratul era departe de Ierusalim. Am accentuat deja că metoda critică, care vrea să aducă Psalmii în legătură cu trăirile scriitorului, când Dumnezeu nu a făcut aceasta în mod special, este foarte periculoasă. Se pierde așa de ușor dinaintea ochilor scopul pe care Duhul lui Dumnezeu l-a dat Psalmului respectiv. Când Psalmii se aduc în legătură cu evenimente istorice deosebite, în cele din urmă nu se mai vede că în Psalmi este vorba despre sentimente, pe care Duhul lui Dumnezeu le-a spus cu privire la evenimentele viitoare.

Sub domnia lui David, Templul nu era încă. Chivotul locuia încă "*sub covoare*". Însă în 2 Samuel 12,20, acest loc provizoriu este numit "*Casa Domnului*" (compară Luca 6,4). Cortul întâlnirii este numit de mai multe ori așa (Iosua 6,24; Judecători 18,31; 1 Samuel 1,7,24; 3,15). Aici, în Psalmul 122, profetul împărătesc vede Casa lui Dumnezeu într-un moment când în Ierusalim totul este în ordine și necazurile amintite în Psalmul anterior s-au sfârșit.

David, departe de Sion, se bucură când i se spune: "*Haidem la Casa Domnului!*" Tot așa Se va bucura și Domnul Isus de rămășița lui Israel reînțoarsă în țara sa, care așteaptă ca totul să fie pregătit pentru intrarea triumfală a Împăratului ei în sfântul oraș. "*Picioarele mi se opresc*", spune profetul, "*în porțile tale*" (Nota traduc.: versiunea românească folosește forma prezentă a verbului "a se opri"). Este vorba deci de o speranță și nu de o realitate deja înfăptuită. Dacă se aplică aceasta la timpul lui Ezechia, cum s-a încercat de fapt să se facă, nu are nici cea mai mică justificare. Ezechia nu a fost niciodată alungat din Ierusalim și nu a sperat niciodată să se întoarcă acolo.

Să observăm și gradarea dintre Psalmul 121 și Psalmul de care ne ocupăm acum. În Psalmul 121, cel credincios își ridică ochii spre munți. El primește răspunsul și cu aceasta, siguranța că va fi păzit în orice privință. Acum însă, el privește spre Ierusalim și spre Templu, nu numai la munții care înconjoară orașul. În acest moment, orașul sfânt este într-adevăr reconstruit și pregătit pentru primirea Împăratului, dar nu constituie încă punctul central al domniei Sale peste Israel. Credința este însă sigură că va sosi în Ierusalim: "*Picioarele mi se opresc în porțile tale*". (Hristos Se bucură de dorința credincioșilor, de a merge la Casa Domnului.) Probabil că expresia "picioarele mi se opresc" reprezintă răspunsul rămășiței la aceasta. Acest cuvânt se poate referi chiar la Domnul Însuși, care se face una atât cu suferințele, cât și cu speranța rămășiței.

"*Ierusalime, tu ești zidit ca o cetate făcută dintr-o bucată!*" Ierusalimul este privit aici, așa cum ar trebui să fie potrivit gândurilor lui Dumnezeu: ca un organism unic, care are în sine însuși condițiile propriei creșteri. De trei ori pe an, semințiile Domnului, deci tot poporul, urca acolo ca să se închine - "*o mărturie pentru Israel*". În felul acesta corespundea prescripțiilor Dumnezeului lui Iacov (Exod 23,17; 34,23; Deuteronom 16,16; Psalm 81,4-5). Nimic de felul acesta nu a avut loc pe vremea lui David; Templul, Casa Domnului, nu era încă construit; pe vremea lui Ezechia, semințiile erau despărțite. Printre cei care pe vremea lui Ezechia urcau o singură dată pe an la Ierusalim, ca să serbeze Paștele, erau numai cinci seminții din douăsprezece. Pe lângă aceasta, ei nu s-au curățit niciodată potrivit prescripțiilor Domnului, ca să serbeze sărbătoarea. Aceasta nu era deci mărturia pe care Dumnezeu a stabilit-o pentru Israel. O împlinire temporară a avut loc sub domnia minunată a lui Solomon, care este un tablou al lui Mesia. Împlinirea deplină a cuvintelor, "*acolo se suie semințiile, semințiile Domnului*", este încă păstrată pentru Împărăția viitoare a Domnului Isus. Când orașul, fecioara Israel, va fi reconstruit pe dărâmăturile lui, atunci păzitorii din regiunile montane ale lui Efraim vor striga: "*Sculați-vă, să ne suim în Sion, la Domnul, Dumnezeul nostru!... Ei vor veni și vor chiui de bucurie pe înălțimile Sionului*" (Ieremia

30,18; 31,4,6,12). Acest eveniment, de care credința se bucură deja mai dinainte, se află în Psalmul 122 puțin înainte de împlinirea sa. Credincioșii se pregătesc de drum spre acest țel, și ei îl vor atinge.

Încă o realitate pentru rămășiță stă în legătură cu restaurarea Ierusalimului; orașul este reședința imperială. Nu numai că acolo se găsea tronul lui David, ci Domnul a făgăduit împăratului: *"casa ta și împărăția ta vor dăinui veșnic înaintea Mea, și scaunul tău de domnie va fi întărit pe vecie"* (2 Samuel 7,16). David a crezut și a primit cu bucurie această veste bună. De aceea el, și împreună cu el și credincioșii din Israel, au putut spune: *"Căci acolo sunt scaunele de domnie pentru judecată, scaunele de domnie ale casei lui David"* (vers. 5). Credința sa a văzut șiragul de împărați care îl vor urma. "Scaunele de domnie pentru judecată" sunt scaunele pe care domnește dreptatea - fie că este vorba despre dreptul poporului, fie că este vorba despre domnie. În acest sens se spune și în Psalmul 135,14: *"Domnul va judeca pe poporul Său."* La începutul slavei care va veni, vor fi instaurate aceste scaune. Ieremia spune: *"pe porțile acestei cetăți vor intra împărați și voievozi, care vor șede pe scaunul de domnie al lui David; ei vor veni în care și călări pe cai, ei și voievozii lor, oamenii lui Iuda și locuitorii Ierusalimului, și cetatea aceasta va fi locuită în veci"* (Ieremia 17,25). Și în continuare: *"vor intra pe porțile casei acesteia împărații care stau pe scaunul de domnie al lui David"* (Ieremia 22,4).

Aceste scaune ale casei lui David nu exclud gândul că Domnul Isus, Fiul lui David, va lăsa pe aceia care Îl înconjoară ca Mesia să fie părtași la domnia Sa. El Însuși spune ucenicilor Săi: *"veți șede și voi pe douăsprezece scaune de domnie și veți judeca pe cele douăsprezece seminții ale lui Israel"* (Matei 19,28).

În versetul 6 auzim o cerință din partea Domnului Isus: *"Rugați-vă pentru pacea Ierusalimului! Cei ce te iubesc, să se bucure de odihnă."* Aceste cuvinte stau aici puțin înainte de împlinirea lor. Credincioșii nu trebuie să caute pacea aceluia, care pe baza dușmăniei lor față de poporul lui Dumnezeu au fost dați afară din Adunarea Domnului. *"Să nu-ți pese nici de propășirea lor, nici de bunăstarea lor, toată viața ta, pe vecie"* (Deuteronom 23,6). Aici nu este vorba nici despre pacea Ierusalimului în timpul neascultării sale și a răzvrătirii sale împotriva lui Dumnezeu. Cu privire la aceasta, Ieremia spune: *"Căci cine să aibă milă de tine, Ierusalime, cine să te plângă? Cine să meargă să te întrebe de sănătate?"* (Ieremia 15,5). Nu, aici este vorba despre orașul recunoscut iarăși de Dumnezeu, reședința împărăției Fiului lui David, punctul central al adevăratei slujbe divine, când se va ivi aurora slavei Sale. De aceea credincioșii răspund imediat la acest apel: *"Pacea să fie între zidurile tale, și liniștea în casele tale domnești!"* (vers. 7). Întăriturile și palatele Sionului au fost reconstruite, ca în felul acesta Împăratul păcii să poată fi primit într-un chip vrednic în capitala Împărăției Sale.

În versetul 8, Hristos ia iarăși cuvântul: *"Din pricina fraților și prietenilor mei, doresc pacea în sânul tău."* Acest dialog între Mesia și rămășiță despre Ierusalim este de o deosebită frumusețe și caracteristic pentru Psalmii părtășiei, așa cum am văzut deja în Psalmii anteriori. Ambii exprimă alternativ sentimentele lor despre același obiect al inimii lor. Sentimentele Domnului sunt legate de Ierusalim: căci acolo se găsesc preaiubiții Lui frați iudei, cărora El le-a descoperit, după învierea Sa, Numele Domnului. Așa spune El în Psalmul 22,22: *"Voi vesti Numele Tău fraților Mei."* În felul acesta, El leagă rămășița iudaică cu Sine Însuși, în savurarea legăturilor Sale cu Dumnezeu. Aproape că nu mai trebuie adăugat că relațiile creștinilor cu Dumnezeu merg mult mai departe, cu toate că ele au aceeași origine, și anume învierea lui Hristos. Domnul Isus spune Mariei Magdalena: *"Du-te la frații Mei și spune-le: Mă duc la Tatăl Meu și Tatăl vostru..."* În această poziție, frații Săi iudei nu pot fi părtași în același fel ca și noi.

Aici în Psalmul 122, Hristos adaugă: *“Din pricina fraților... doresc...”* Chiar dacă El ocupă primul loc între ei conform Psalmului 45.7, El Se face una cu ei. În versetul 9 este exprimat același lucru: *“Din pricina Casei Domnului, Dumnezeului nostru, fac urări pentru fericirea ta.”* El nu caută binele Ierusalimului numai pentru că de acesta este legată pacea și bucuria poporului Său, ci și pentru că acest oraș este de nedespărțit de Casa Domnului. Prin faptul că El numește pe Domnul *“Dumnezeu nostru”*, El Se face în chip minunat una cu cei ce sunt ai Săi, care sunt frați ai Săi, prietenii Săi și se închină împreună cu El.

Cu aceasta se termină prima grupă a Cântărilor treptelor. Vedem aici cum rămășița lui Iuda, din cauza asuprii în țara dușmanilor, fuge și pe drum află ajutorul și salvarea Domnului, și în cele din urmă ajunge în pace deplină (firește încă în speranță) în Ierusalim, orașul Marelui Împărat și la Templul Domnului. Puțin înainte de împlinirea acestui fapt, credința rămășiței se bucură deja mai dinainte de următoarele trei lucruri: de dreptatea scaunului de domnie al lui Dumnezeu, de binecuvântările Casei Sale și de ordinea și pacea orașului lui Dumnezeu. În timp ce în Psalmul 120 inima celor credincioși a căutat în zadar după pace în lume, ea se găsește acum în locul unde locuiește Dumnezeu. Și mai este încă un progres: cel credincios învață să prețuiască binecuvântările sale comune. El nu stă acolo mult timp izolat, ca în Psalmul 120, ci poate striga împreună cu frații săi și cu Hristos: *“Picioarele mi se opresc în porțile tale.”* Un singur lucru lipsește împlinirii speranței lor: prezența personală a Împăratului slavei, a cărui voce ei o vor auzi, când El îi va numi frați ai Lui.

Dacă ne îndreptăm acum de la semnificația profetică la aplicarea practică a acestor Psalmi la noi creștinii, este ușor să recunoaștem importanța acestora. Adunarea, ca Trup al lui Hristos unit cu Capul ei proslăvit în cer, potrivit gândurilor lui Dumnezeu, posedă în sine însuși toate condițiile pentru creșterea ei. Ea alcătuiește un Trup, al cărei Izvor de viață este Capul și care, bine legat, prin ceea ce dă fiecare încheietură, își face creșterea potrivită (Efeseni 4,16). Cu toată decăderea ei exterioară, ochiul credinței vede Adunarea în acest caracter. Însă ce va fi, când noi o vom vedea proslăvită în frumusețea ei veșnică!

Mai mult, Ierusalimul nostru nu este pământesc, ci un oraș ceresc. Noi am venit deja acolo, așa cum se spune în Evrei 12,22; însă nu am intrat încă acolo. Noi putem numai prin credință să ne imaginăm că picioarele noastre ar putea dintr-un moment în altul să stea în porțile acestui oraș. Pe de altă parte, în Ierusalim vedem nu numai un oraș ceresc, în care noi vom locui la Dumnezeu cel viu, ci noi ne putem privi chiar ca o parte a acestui oraș, căci el este identic cu Mireasa, soția Mielului. Noi îl vedem așa, cum Hristos l-a clădit, nu cum l-au aranjat oamenii. Noi căutăm binele lui; și cum am putea noi, în măsura în care avem gândul lui Hristos, să nu-l iubim, dacă Hristos l-a iubit și S-a dat pe Sine pentru el, ca să-l câștige?

În acești trei psalmi ai acestei prime grupe a Cântărilor treptelor, creștinul găsește, în sens moral, trei trepte de experiențe:

1. sentimentul mizeriei sale și al incapacității sale de a se împotrivi lumii;
2. siguranța, pe care o oferă favoarea lui Dumnezeu, al cărui har îl înconjoară;
3. bucuria comună a Adunării și părtășia cu Hristos; conștienta valorii Adunării în ochii lui Dumnezeu și dorința ca pacea să fie cu ea.

Grupa a doua: Psalmii 123 - 125

Psalmul 123

Prima grupă a Cântărilor treptelor constituie un fel de introducere. Ea descrie istoria generală a rămășiței, începând din timpul șederii ei printre națiuni până la reîntoarcerea ei la Ierusalim. În grupele următoare găsim istoria rămășiței în legătură cu Sionul. Din acest motiv, eu am numit Cântările treptelor și "Cântările Sionului".

De aceea vom vedea îndată că, în această grupă, împrejurările exterioare nu sunt aceleași ca și în Psalmii anteriori. Această diferență este scoasă în evidență deja în versetul 1 al Psalmului 123: *"La Tine îmi ridic ochii, la Tine, care locuiești în ceruri."* În Psalmul 121, când rămășița s-a reîntors în țara sa, ocupată încă de asirian, ea și-a ridicat ochii spre Ierusalim, de unde i-a venit ajutorul. Însă Ierusalimul nu era încă eliberat de oamenii fărădelegii. Numai Dumnezeu, Creatorul cerului și al pământului, putea să ajute acolo. În Psalmul 123 se spune, dimpotrivă, chiar de la început: *"La Tine îmi ridic ochii, la Tine, care locuiești în ceruri."* De ce? Motivul este că rămășița care a rămas în Ierusalim - căci despre acesta este vorba aici, așa cum vom vedea - știe foarte bine că nu se poate aștepta la niciun ajutor din partea orașului său. De aceea ea nici nu se gândește să-și ridice ochii spre munții care sunt în jurul Ierusalimului. Cu cât starea ei pare mai grea și fără ieșire, cu atât mai mult este adusă să se încreadă în Acela care este Stăpân peste toate împrejurările.

Când cineva învață să se încreadă în Dumnezeu, el află în același timp ce este dependența; *"Cum se uită ochii robilor la mâna stăpânilor lor, și ochii roabei la mâna stăpânei ei, așa se uită ochii noștri la Domnul, Dumnezeul nostru, până va avea milă de noi"* (vers. 2). Așa cum sclavii sunt dependenți de binefacerea stăpânilor lor, așa privesc credincioșii spre Domnul, Dumnezeul lor. Ei știu că El are dreptul ca să-i alunge; dar pentru că ei cunosc inima Lui, se bazează pe harul și îndurarea Sa. A-L cunoaște pe Dumnezeu ca Ajutor al tău este mult mai mult decât ceea ce găsim în Psalmul 121. În conștiința rămășiței s-a petrecut ceva, chiar dacă această schimbare este aici mai mult schițată decât exprimată clar. Ea a învățat că într-adevăr Dumnezeu nu găsește nimic la aceia care Îl roagă pentru ajutorul Său, dar că harul Său poate totuși să-i salveze.

"Ai milă de noi, Doamne, ai milă de noi!" (vers. 3). Aceste cuvinte ne îndreaptă spre Isaia 33, unde cunoaștem evenimentele în care ele vor fi rostite. Rămășița se află în Ierusalim, în mijlocul păcătoșilor care locuiesc acolo. Asirianul, râul care se revarsă, înconjoară orașul. În această stare, rămășița strigă către Domnul, reluând cuvintele Psalmului nostru: *"Doamne, ai milă de noi! Noi nădăjduim în Tine. Fii ajutorul nostru în fiecare dimineață și izbăvirea noastră la vreme de nevoie!"* (Isaia 33,2). Domnul, care *"locuiește în înălțimi"*, răspunde la implorările rămășiței și o salvează. El vrea să umple Sionul cu dreptate. Însă păcătoșii din Sion sunt speriați, și cutremurul i-a apucat pe cei nelegiuți. Ei nu pot rezista focului mistuitor, în timp ce cei drepti sunt păziți în timpul jarului necazului. Ochii lor *"vor vedea pe Împărat în frumusețea Sa"*. Pe de altă parte, oștirea asirianului, poporul obraznic, poporul cu o vorbire încâlcită, care nu poate fi înțeleasă, cu limba bâlbâită pe care n-o poți pricepe, va dispărea pentru totdeauna (Isaia 33,1-19). Aceleași împrejurări le avem înaintea noastră și în Psalmul 123. Și aici rămășița are a face cu asirianul și strigă: *"căci suntem sătui de dispreț; ne este sătul sufletul de batjocurile celor îngâmfați,²⁷ de disprețul celor trufași."* În același, timp ea se află în oraș în luptă cu oamenii fărădelegii, care domnesc acolo și îi apasă pe cei drepti. De aceea ea poate să spună: *"căci suntem sătui de*

²⁷ Așa cum a remarcat un alt scriitor, cuvântul "îngâmfați" este același cuvânt în limba ebraică care în 2 Împărați 19,28 și Isaia 37,29 a fost tradus cu "arogant" și este folosit acolo pentru asirian.

dispreț; ne este sătul sufletul de batjocurile celor îngâmfați, de disprețul celor trufași" (vers. 3-4).

Se va sfârâma vaporeșul rămășiței între cele două stânci, cea a asirianului și a poporului lui Antihrist? Psalmul următor ne dă răspunsul la această întrebare.

Și acest Psalm putem să-l aplicăm din punct de vedere moral la împrejurările creștinilor. Bindecuvântările Adunării pentru cei credincioși nu se mai văd în exterior. Cel rău domnește chiar și în domeniul Adunării. *"Eu știu unde locuiești, acolo unde este scaunul de domnie al satanei."* Dușmanul din interior este tot așa de îngrozitor ca și cel de afară, căci în zilele noastre sunt deja mulți antihriști. Aparent totul este împotriva adevăratei mărturii a lui Hristos. Dacă păzim cu credincioșie mărturia Sa aici pe pământ, vom fi și noi săturați din plin cu dispreț. Nu te mai poți sprijini pe binecuvântările de la început ale Adunării, căci decăderea este deplină. Dar, având în vedere această realitate, putem învăța să privim la Domnul Isus, care acum domnește în cer. Însă noi mai știm, că numai harul poate să ne țină pe drumul cel drept, căci noi ne putem baza pe noi înșine tot așa de puțin ca și pe binecuvântările vizibile. Adunarea este total dependentă de Dumnezeu. Fiind conștientă de această dependență, ea privește în sus spre Dumnezeu, a cărui proprietate și roabă este și al Căru har este singurul izvor de ajutor. Dumnezeu este Domnul, spune ea totodată, și poate face cu mine ceea ce Îi place. Însă eu Îl cunosc și ca pe Dumnezeul harului. M-ar fi răscumpărat El cu un preț așa de mare, ca apoi să lase să mă lovească vreun rău? Această dependență cere însă perseverență, căci Dumnezeu ne lasă uneori să așteptăm după un răspuns la implorările noastre, ca să probeze credința noastră.

Psalmul 124

Această Cântare a treptelor provine de la David, însă nimic nu ne îndreptățește să o punem în legătură cu vreun eveniment din viața acestui împărat. S-ar putea referi la prigonirea din partea lui Saul, când unsul Domnului a fost alungat ca o potârniche pe munți, când el s-a oprit în întăritura muntelui Enghedi sau chiar pe dealul Hachila. Tot așa de bine s-ar putea aplica acest Psalm și pentru timpul când David a fugit din Ierusalim dinaintea lui Absalom. Fără îndoială, și Ezechia ar putea să vadă în acest Psalm o paralelă cu propriile sale împrejurări. Eu spun aceasta încă o dată numai pentru a-i convinge pe cititori că astfel de presupuneri nu ajută la nimic în interpretarea Psalmilor.

În Psalmul 123, ochii celui credincios erau îndreptați, în timpul necazului său, spre Domnul. El se baza pe faptul că Domnul poate avea milă de el și îl va salva. Psalmul următor urmărește dezvoltarea graduală din această grupă a Cântărilor treptelor, prin aceea că după apelul la harul lui Dumnezeu, din Psalmul anterior, acum este slăvită salvarea. În primul rând, rămășița vestește că ea datorează această salvare numai și numai faptului că Domnul S-a preocupat de problema poporului Său: *"De n-ar fi fost Domnul de partea noastră..."* El a făcut interesele lor ca fiind ale Sale. Fără El, ei ar fi fost lipsiți de ajutor în fața dușmanilor lor. Însă acești credincioși suferinzi și prigoniți erau plini de valoare în ochii Creatorului cerului și al pământului! Ce înviore pentru ei!

Cuvintele *"să spună Israel!"* reprezintă aici, ca și în Psalmul 129,1, un apel la tot poporul. El trebuie să-și amintească de această salvare și să o vestească, căci ea se referă și interesează pe tot Israelul. În mod sigur, rămășița lui Iuda a fost expusă în Ierusalim, într-un chip deosebit, urii și atacurilor puterilor dușmane. Însă acești dușmani știau foarte bine că, dacă vor nimici neamul Împăratului, prin aceasta vor înghiți tot Israelul. *"De n-ar fi fost Domnul de partea noastră, când*

s-au ridicat oamenii împotriva noastră, ne-ar fi înghițit de vii, când li s-a aprins mânia împotriva noastră; ne-ar fi înecat apele; ar fi trecut râurile peste sufletul nostru."

Expresia "oamenii" pare să fie un mod foarte general de vorbire. De fapt găsim în profeții mai mult decât o întâmplare, în care rămășița este în pericol să fie înghițită sau să fie înecată ca de un râu. În cel de-al doisprezecelea capitol al Apocalipsei, vedem cum satan, balaurul, în făptura fiarei romane, urmărește femeia - deci poporul Israel, ceea ce corespunde hotărârilor lui Dumnezeu. Când femeia a fugit în pustie, șarpele a aruncat din gura lui apă, ca un râu, după ea, ca să o înece. Însă această ridicare a popoarelor dependente de Roma împotriva rămășiței lui Iuda, care fuge din Israel, rămâne fără succes. Satan se îndreaptă din nou împotriva Palestinei, ca să prigonească pe iudeii care au rămas în Ierusalim, pe aceia care sunt "*rămășița seminției ei, care păzesc poruncile lui Dumnezeu și au mărturia lui Isus.*" Prin aceasta este vorba de rămășița care a depus mărturie în Ierusalim în mijlocul oamenilor fărădelegii. În fruntea ei sunt "cei doi martori", care reprezintă Legea lui Moise și duhul profetic al lui Ilie (Apocalipsa 12,13-17; compară cap. 11,6).

În al doilea rând, râurile care se revarsă ar putea să se refere la asirian. În profetul Isaia, acesta este caracterizat cu următoarele nume: "*apele puternice și mari ale râului*", care inundă pe iudei și îi va îneca (Isaia 8,7-8); "*rupere de nori cu mari șuvoaie de apă*", "*vijelie nimicitoare*" (Isaia 28,2,15,18). În introducere am văzut deja că asirianul profetic, asemenea modelului său istoric, va pătrunde în Palestina și va asedia Ierusalimul²⁸. Nu mă îndoiesc de faptul că Psalmul nostru se referă în mod deosebit la acest eveniment, căci rămășița se găsește în Ierusalim când râurile năprasnice, armatele asirianului, vor căuta să o înghiță. Obrăznicia, aroganța și îndrăzneala caracterizează în Sfânta Scriptură pe acest dușman al poporului lui Dumnezeu. Asirianul este "*un împărat fără rușine și viclean*", "*inima i se va îngâmfa*" și "*se va ridica împotriva Domnului domnilor*" (Daniel 8,23-25). El "*batjocorește pe Dumnezeul cel viu*", așa că "*mândria sa a ajuns până la urechile Mele (Domnului)*" (Isaia 37, 17,29). De aceea, și asirianul viitorului, ca și Sanherib, își va primi judecata, căci în momentul celei mai mari nevoi, Dumnezeu va interveni în favoarea poporului Său. Asirianul "*își va ajunge sfârșitul, și nimeni nu-i va fi într-ajutor*" (Daniel 11,45).

Să nu uităm însă că în același timp mai este încă o "apă" în Ierusalim, care va inunda rămășița. Mândria caracterizează în mod deosebit "pe oamenii fărădelegii", care aparțin poporului necredincios. Eu cred că de aceea se spune în versetul 5: "*ar fi trecut peste sufletul nostru valurile năprasnice.*" Aceste două grupe de dușmani, unul dinăuntru, altul din afară, alcătuiesc "oamenii" despre care este vorba în Psalmul nostru. Când Domnul intervine, dispar amândouă deodată, așa cum am văzut în introducere. "*Binecuvântat să fie Domnul, care nu ne-a dat pradă dinților lor!*" Dușmanii și-au deschis deja gura, ca să sfâșie rămășița și să o înghiță.

"*Sufletul ne-a scăpat ca pasărea din lațul păsărarului; lațul s-a rupt, și noi am scăpat*" (vers. 7). S-a insistat foarte mult să se aplice această expresie la Sanherib - și aceasta numai pe baza unei surse asiriene, care se referă la asedierea Ierusalimului pe vremea lui Ezechia²⁹. Realitatea este însă, că noi găsim aceste cuvinte de mai multe ori în Cuvântul lui Dumnezeu, și anume nu numai în legătură cu asirianul, ci și cu alți dușmani ai lui Israel. Așa se spune în Ieremia 5,26: "*în poporul Meu sunt oameni răi; ei pândesc ca păsărarul care întinde lațuri, întind curse și prind oameni.*" Expresia "oameni răi" caracterizează în Psalmi, în mod normal, și pe iudeii necredincioși; Antihrist este "omul fărădelegii". În Psalmul 64,5, acești nelegiuți vorbesc despre întinderea curselor în calea credincioșilor. În Psalmul 140, unde este

²⁸ Vorbesc aici de cea de-a doua asediere a Ierusalimului. Prima are loc mult mai devreme, și anume de către națiuni.

²⁹ "Eu l-am închis (pe Ezechia) în Ierusalim, reședința sa imperială, ca pe o pasăre în colivie."

vorba de "cel rău" și aparținătorii lui, "cei răi", se spune în versetul 5: "*Niște îngâmfați îmi întind curse și lațuri, pun rețele de-a lungul drumului, și îmi întind capcane.*" Tot așa și în Psalmul 141, 9-10: "*Păzește-mă de cursa pe care mi-o întind ei și de piedicile celor ce fac răul! Să cadă cei răi în lațurile lor, în timp ce eu să scap!*" În cele din urmă, în Psalmul 91,3 se spune cu privire la Hristos, că Domnul Îl "*scapă din lațul vânătorului*".

Vedem deci că expresia "păsărar" se poate întrebuința tot așa de bine la Antihrist și poporul său, cât și la asirian, chiar la satan însuși. Putem conchide din aceasta că "răul care se revarsă" și "apele mândre" se referă atât la asirian, cât și la oamenii fărădelegii care domnesc în Ierusalim. Pasărea, care scapă de lațul păsărarului, este eliberată în același timp de aceste două puteri. De fapt, locul nostru vorbește nu despre unul singur, ci de "păsărari", deci despre cei doi mari dușmani ai rămășiței.

În versetul 8, cei credincioși vestesc că "*ajutorul lor este în Numele Domnului, care a făcut cerurile și pământul*". Acest verset ne amintește de Psalmul 121,2. Însă aici este Numele Domnului, în care ei își găsesc ajutorul. Chiar dacă El este gata să Se descopere poporului Său în slavă, credincioșii se bazează totuși pe Numele Său. Dumnezeu nu li S-a descoperit încă sub Numele cu care El îi va conduce în timpul Împărăției de o mie de ani, ca "*Cel Prea Înalt, Ziditorul cerului și al pământului*" (Geneza 14,19). În afară de aceasta, starea inimii rămășiței, așa cum este ea descrisă în Psalmul 124, nu corespunde încă aceleia care o va caracteriza în timpul domniei păcii lui Mesia.

Noi creștinii găsim în acești Psalmi mai multe cuvinte, care ar trebui să atingă inima și conștiința noastră. "*Să spună Israel acum!*" Da, tot ceea ce atinge un mădular al Trupului lui Hristos, fie durere, fie bucurie, este valabil pentru celelalte mădulare. Și mai departe, nu este foarte important să fie făcută cunoscut, să fie vestită, realitatea că Dumnezeu este pentru poporul Său? "*Deci, ce vom zice noi în fața tuturor acestor lucruri? Dacă Dumnezeu este pentru noi, cine va fi împotriva noastră? El, care n-a cruțat pe Însuși Fiul Său, ci L-a dat pentru noi toți, cum nu ne va da, fără plată, împreună cu El, toate?*" Ajutorul nostru nu vine numai de la Domnul, care a făcut cerurile și pământul, ci și de la Acela, care El Însuși a suferit, când a fost ispitit, și care poate să vină în ajutorul aceluia care sunt ispitiți, ca un Mare Preot milos și credincios. El este încă ascuns ochilor noștri; în curând Îl vom vedea. Însă în timp ce noi Îl așteptăm, ajutorul nostru este în Numele Său. În acest Nume, El ne dă privilegiul să realizăm prezența Sa în mijlocul nostru.

Psalmul 125

Mai întâi doresc să atrag atenția asupra gradării din această Cântare a treptelor, față de cele anterioare. Bucuria copleșitoare a momentului în care pasărea a scăpat din cursa păsărarilor, nu este același lucru cu liniștea și pacea, care urmează după această salvare. Ultimele sentimente amintite sunt exprimate în Psalmul de care noi ne ocupăm acum.

Scena este tot Ierusalimul (vers. 2). Dușmanii dinăuntru și din afară au dispărut. "*Cei ce se încred în Domnul sunt ca muntele Sionului, care nu se clatină, ci stă întărit pe vecie.*" Ierusalimul, orașul, care deseori a fost distrus până la temelii, care a fost călcat în picioare de națiuni, și în cele din urmă a căzut sub puterea lui Antihrist - acest oraș este acum, în sfârșit, reclădit pe o temelie de nezdruncinat. Numele lui este "*muntele Sionului*", deci locul unde va fi ridicată împărăția lui David în har, unde și Hristos, Unsul Domnului, va fi acum recunoscut ca Împărat (Psalm 2,6). Acest Nume ne arată motivul pentru care Ierusalimul poate "*sta întărit pe*

vecie". Pe temelia responsabilității sub Lege, orașul a fost zguduit ca muntele Sinai; pe temelia harului, el nu se va clătina, ca și muntele Sionului, și va rămâne veșnic, căci "*bunătatea Domnului ține în veac*". Acesta va fi cântecul cel mai iubit al rămășiței. Noi putem lăuda bunătatea lui Dumnezeu deja acum și în veac.

Cântările treptelor sunt, după cum am văzut deja, Cântările Sionului. Probabil că erau cântările cerute poporului dus în captivitate, să fie cântate pe malurile râurilor Babilonului (Psalm 137,3). Însă iudeii au refuzat să le cânte, pentru că ora eliberării nu sosise încă. Asemenea cântări puteau fi intonate numai în călătoria de întoarcere spre Israel, căci ele conțin tocmai această înapoiere. Ierusalim! Cum umple acum acest nume, pe care poporul captiv trebuia cândva să-l rostească pe pământ străin sub lacrimi și strigăte de răzbunare, inimile cu pace și bucurie! "*Cum este înconjurat Ierusalimul de munți, așa înconjoară Domnul pe poporul Său, de acum și până în veac*" (vers. 2).

În Psalmul 121, cei credincioși își ridică ochii spre munți, de unde a venit ajutorul lor. Acum ei văd acești munți de jur împrejurul lor. Ei se găsesc acum în punctul central al puterii care i-a salvat. Mai mult, Domnul Însuși va fi comparat cu acești munți; El înconjoară poporul Său. Aceia care se încred în El, vor fi la rândul lor identificați cu Ierusalimul reclădit; ei sunt "ca muntele Sionului". Numai harul poate să-i consolideze așa de neclintit, căci în ei înșiși nu puteau să găsească niciun sprijin. Domnul este în jurul poporului Său. El îl înconjoară pe deplin, așa cum munții înconjoară Ierusalimul. Oriunde s-ar putea îndrepta Israelul, Îl vede numai pe Domnul, asemenea unui singur orizont. Domnul este în jurul alor Săi din Ierusalim, ca odinioară în Dotan, în jurul lui Ilie. Domnul, Domnul oștirilor, a spus: "*Poporul Meu, care locuiești în Sion, nu te teme de asirian*" (Isaia 10,24). Acum ochii rămășiței nu trebuie să mai vadă pe "*împăratul fără rușine și viclean*" (Daniel 8,23) și pe "*poporul acela îndrăzneț*" (Isaia 33,19). În locul acestora, ei văd pe "*Împărat în strălucirea Lui*" (Isaia 33,17).

"*Căci toiagul de cârmuire al răutății nu va rămânea pe moștenirea celor neprihăniți.*" Aluzia la asirian este aici clară. El a încercat să pună stăpânire pe Israel, și "*își ridică toiagul asupra ta, cum făceau egiptenii*", așa cum spune Isaia. Însă profetul adaugă că "*toiagul Domnului*" se va ridica în favoarea poporului Său, așa cum s-a petrecut la Marea Roșie. Dumnezeu va ridica toiagul Său împotriva asirianului, "*ca odinioară în Egipt*" (Isaia 10,24-26, 32-34). Domnul nu va permite niciodată ca moștenirea poporului Său să rămână în mâna celor răi. "*Pentru ca cei neprihăniți să nu întindă mâinile spre nelegiuire*" (vers. 3). Dacă jugul dușmanului ar fi mai mult timp asupra lor, credincioșii ar fi în pericol să se supună lui, ca în felul acesta să aibă foloase, căci înșelăciunea va prospera în mâna împăratului, și el "*va pierde pe mulți*" (Daniel 8,25). Poporul necredincios din țară, chiar dacă fără câștig, a încheiat deja un legământ cu el (Isaia 33,8). Însă cei dreți vor fi păziți, chiar dacă mulțimea poporului "*aleargă la ei și înghite apă din plin*" (Psalm 73,10).

Dacă până acum am accentuat rolul asirianului în acest Psalm, prin aceasta nu doresc nicidecum să exclud alte persoane. Aici este vorba, într-adevăr, la modul general, de "*sceptra răutății*". În orice caz, un lucru este sigur, că forțele dușmane se ceartă între ele pentru țara Israel, care potrivit hotărârilor lui Dumnezeu va fi "*moștenirea celor dreți*". Antihrist și sprijinitorii lui, fiara romană, națiunile cu Edom în fruntea lor - toate ridică aceleași pretenții ca și asirianul: să ia în posesie, să cucerească moștenirea poporului lui Dumnezeu.

În versetul 4 ni se spune cine sunt cei dreți, pe care îi recunoaște Dumnezeu: "*Doamne, varsă-ți binefacerile peste cei buni și peste cei cu inima fără prihană!*" Acest verset corespunde remarcabilelor locuri din Isaia 33,14-17, unde sunt descrise împrejurările la care se referă acest Psalm. "*Păcătoșii sunt îngroziți, în Sion, un tremur a apucat pe cei nelegiuiți, care zic: «Cine*

dintre noi va putea să rămână lângă un foc mistuitor?» «Cine dintre noi va putea să rămână lângă niște flăcări veșnice?» Cel ce umblă în neprihănire și vorbește fără vicleșug, cel ce nesocotește un câștig scos prin stoarcere, cel ce își trage mâinile înapoi, ca să nu primească mită, cel ce își astupă urechea să n-audă cuvinte setoase de sânge și își leagă ochii ca să nu vadă răul, acela va locui în locurile înalte; stânci întărite vor fi locul lui de scăpare; i se va da pâine, și apa nu-i va lipsi. Ochii tăi vor vedea pe Împărat în strălucirea Lui, vor privi țara în toată întinderea ei." Nimeni nu poate rezista la un foc mistuitor și la flăcări veșnice, numai dacă poartă trăsăturile de caracter ale adevăratei rămășițe, așa cum sunt ele prezentate aici și în multe alte locuri. Numai rămășița este aptă, ca și prietenii lui Daniel în cuptorul de foc, să treacă prin focul și flăcările necazului cel mare, și în cele din urmă să fie salvată și să savureze pacea ca popor al lui Dumnezeu. Versetul de față caracterizează deci adevăratul Israel, care este deseori numit în Psalmi: "aceia care sunt sinceri în inima lor".

"Dar pe cei ce apucă pe căi lăturalnice, să-i nimicească Domnul împreună cu cei ce fac rău!" (vers. 5). Aici este vorba deci de o parte a poporului iudeu, care prin căile lor sucite se deosebesc de aceia "care sunt sinceri în inima lor". În cărțile profeților vedem că ei fie se supun lui Antihrist, fie se lasă orbiți de promisiunile asirianului. Ei toți sunt aceia care lucrează nelegiuirea. De aceea ei sunt nimiciți și nu vor avea nicio parte cu poporul lui Dumnezeu.

Psalmul nostru se încheie cu cuvintele: "*Pacea să fie peste Israel!*" Aici nu este vorba numai despre aceia care au evadat, ca în Psalmul 124, ci despre tot poporul, care în sfârșit poate locui în pace. Dușmanul este nimicit, moștenirea celor apăsați este eliberată. Însă înainte de toate, adevăratul Israel este acum un popor care se bucură de pace. Grupa anterioară de Psalmi din Cântarea treptelor s-a încheiat cu rugămintea pentru pacea (bunăstarea) Ierusalimului. Aici, această rugămintă se extinde la întreg poporul, "*roua tinerilor*" adevăratului Împărat, care vor veni la El "*din sânul zorilor*" (Psalm 110,3).

Aplicația morală a acestui Psalm la noi este foarte valoroasă. Noi "*am venit la muntele Sionului și la orașul Dumnezeului cel viu, Ierusalimul ceresc*". Noi nu trebuie să așteptăm ca și rămășița după un timp viitor al slavei, ca să posedăm aceste binecuvântări. Muntele harului, Ierusalimul ceresc, ne aparține deja acum, chiar dacă în speranță. Soarta noastră, partea noastră de moștenire, este încă în viitor; însă noi suntem de acum siguri prin Duhul Sfânt, că o vom primi. Trăsăturile de caracter pe care Dumnezeu le vede la ai Săi și le recunoaște, sunt sfințenia și neprihănirea practică. Acestea izvorăsc fără îndoială din cunoașterea lucrării și a Persoanei lui Hristos; însă cunoașterea fără o viață practică nu este nimic, credința fără fapte este moartă. Slujba divină curată și nepătată, înaintea lui Dumnezeu și a Tatălui, constă în neprihănirea și sfințirea practică; să te ții pe tine însuși neîntinat de lume.

"Pacea să fie peste Israel!" Și inimile noastre cunosc pacea (bunăstarea). Pentru că suntem îndreptățiți prin credință, avem pace cu Dumnezeu. În fiecare zi ne este oferit har și pace. Dacă gândurile noastre sunt preocupate cu ce este bine și inimile noastre sunt sincere înaintea lui Dumnezeu, pacea lui Dumnezeu le va păzi și Dumnezeul păcii va fi cu noi.

Cea de-a treia grupă: Psalmii 126 - 128

Psalmul 126

Psalmii 123-125 ne transferă pe scena Ierusalimului. Ei încep cu exclamația: "*Ai milă de noi!*" și descriu apoi eliberarea rămășiței, care evadează ca o pasăre din lațul păsărarului. După ce puterea ultimului dușman a fost nimicită, rămășița este întemeiată pentru totdeauna și de nezdruncinat în Sion. Grupa de Cântări a treptelor de care ne ocupăm acum, dimpotrivă, ne pune în față chiar din primul verset al Psalmului 126 pe captivii Sionului ca eliberați: "*Când a adus Domnul înapoi pe captivii Sionului, parcă visam.*"

Aici este vorba de rămășița captivă din Ierusalim, a cărei eliberare este acum cântată. Psalmul 124 descrie momentul acestei eliberări, în timp ce în Psalmul 126, eliberarea este privită ca un eveniment al trecutului. Ierusalimul este eliberat atât de dușmanul dinăuntru, oamenii răi, care asupresc pe credincioși, cât și de dușmanul din afară, asirianul, care a asediat orașul. Nu neg faptul că această "captivitate a Sionului" s-ar putea referi din punct de vedere istoric la asedierea Ierusalimului de către Sanherib. Însă repet, că scopul, adevăratul înțeles al acestor Psalmi, nu trebuie căutat în evenimentele trecutului, iar acest lucru este valabil pentru întreaga carte a Psalmilor. Oricum ar fi, salvarea a venit atât de neașteptat pentru rămășița din Ierusalim, încât după necazul îngrozitor i s-a părut ca un vis. "*Atunci gura ne era plină de strigăte de bucurie, și limba de cântări de veselie.*" Chiar și națiunile au trebuit să dea mărturie despre marile lucrări, pe care Dumnezeu le-a făcut pentru poporul Său (vers. 2-3). Avem aici împlinirea rugăciunii lui David, pe care el a rostit-o în Psalmul 14,7: "*O, de ar porni din Sion izbăvirea lui Israel!... Când va întoarce Domnul înapoi pe prinșii de război ai poporului Său, Iacov se va veseli, și Israel se va bucura.*"

Expresia "va întoarce înapoi pe prinșii de război" nu se referă la întoarcerea personală a câtorva captivi, ci la reintroducerea în binecuvântările divine de după "robie". Nici rămășița din Ierusalim și nici rămășița iudaică, care a trebuit să fugă și apoi să se reîntoarcă în Iuda, nu au făcut împreună o "robie" în adevăratul sens al cuvântului. Textual "va întoarce înapoi pe prinșii de război" înseamnă: "a întoarce robia". Această expresie o găsim în Deuteronom 30,3. Acolo se spune că dacă Israel va fi împrăștiat printre popoare și apoi se va întoarce spre Domnul Dumnezeu său, atunci El "*va aduce înapoi robii tăi și va avea milă de tine*". Cu alte cuvinte: Dumnezeu va pune capăt împrăștierei lui Israel și va restabili poporul Său³⁰.

Tot așa se spune și în Ieremia 30,18: "*Iată, aduc înapoi pe prinșii de război ai corturilor lui Iacov, și Mi-e milă de locașurile lui.*" Capitolele 30 și 31 ale profetului Ieremia vorbesc despre această restabilire. Aceasta cuprinde ambele părți ale poporului: "*Iată, vin zile, zice Domnul, când voi aduce înapoi prinșii de război ai poporului Meu Israel și Iuda*" (Ieremia 30,3). Israel, cele zece seminții, și Iuda, nu vor fi restabilite în același timp și în același mod. În Ieremia 30 și 31 ni se relatează amănunțit despre întoarcerea celor zece seminții. Rezultatul acestui fapt este că Israel și Iuda vor fi unite într-un popor. La aceasta se referă expresia "va întoarce înapoi pe prinșii de război". Vezi și Ieremia 33,7,11; Ezechiel 16,53-55; 29,14; Amos 9,14; Țefania 2,7; 3,20, unde sunt folosite aceleași cuvinte.

³⁰ Gândul exprimat de un comentator, că expresia "întoarce robia" nu se poate referi la nicio robie a lui Israel, fie ea cea babiloniană sau oricare alta, este în această formă inexact. Este adevărat, că aceleași cuvinte sunt folosite în Iov 42,10, ca să arate că Dumnezeu a refăcut starea inițială a lui Iov și a pus capăt încercărilor sale. Însă alte locuri dovedesc, că aproape totdeauna este vorba despre sfârșitul risipirii lui Israel. În orice caz, Psalmul 126 nu se referă la robia babiloniană. Mulți au gândit așa și pe acest loc și-au clădit întreaga lor expunere greșită a Cântărilor treptelor.

Ca și în Ieremia 30,3, în Psalmul 126, cele două grupe ale rămășiței sunt diferențiate una de alta. Mai întâi sunt amintiți "prinșii de război ai Sionului". Ei sunt, așa cum am văzut deja în Psalmii anteriori, umpluți de bucurie și fericire pentru Iuda care a fost deja reabilitat. Această reabilitare nu se referă numai la rămășița din Ierusalim, ci și la credincioșii care după fuga lor au fost readuși în țara lor. La nimicirea asirianului, cele două grupe vor fi reunite. În privința aceasta găsim în versetul 4 o rugăciune, care are iarăși ca subiect întoarcerea prinșilor de război: "*Doamne, adu înapoi pe prinșii de război, ca pe niște râuri în partea de miazăzi!*" "Țara de miazăzi" caracterizează pustia din sudul Iudeii, ca și "sudul" din Geneza 12,9 și 13,1. Rămășița lui Iuda se roagă aici ca Dumnezeu să reabiliteze cele zece seminții ale lui Israel, întocmai ca pe niște râuri în pustie, pe care ei o au de străbătut. Și în Ieremia 31,6-7 este vorba despre această reabilitare a lui Israel. Paznicii strigă din ținuturile lui Efraim: "*Sculați-vă, să ne suim în Sion!*" Apoi Domnul continuă: "*Strigați de bucurie asupra lui Iacov, chiuși de veselie în fruntea neamurilor! Înălțați-vă glasurile, cântați laude și ziceți: «Doamne, izbăvește pe poporul Tău, pe rămășița lui Israel!»*" Credincioșii, despre care este vorba în Psalmul nostru, nu sunt mulțumiți să se bucure de propria lor mântuire. Pentru ei contează foarte mult mântuirea întregului Israel, aceasta înseamnă a întregii rămășițe, ceea ce înseamnă că apoi se va constitui noul popor al lui Dumnezeu. Acest gând, că în cele din urmă credincioșii celor douăsprezece seminții vor fi iarăși reuniți, se întâlnește tot mai des, cu cât ne apropiem mai mult de rezultatul final al Cântărilor treptelor.

Cu acest prilej mi se pare potrivit să amintesc încă o dată următoarele: este adevărat că reabilitarea lui Iuda și a celor zece seminții va avea loc în timpuri diferite și în împrejurări diferite. Cu toate acestea însă, "reîntoarcerea captivilor" este prezentată în cele mai multe locuri din profeți într-un mod general și ca un singur eveniment. Pentru a ne convinge de aceasta, este suficient să citim locurile citate în introducere referitoare la reabilitarea lui Iuda și a lui Israel. Locurile care se referă la reîntoarcerea lui Iuda după fuga sa, sunt mai ales în Psalmi.

"Cei ce seamănă cu lacrimi, vor secera cu cântări de bucurie" (vers. 5). Acest verset corespunde textului din Ieremia 31,15-17: "*Așa vorbește Domnul: un țipăt se aude la Rama, plângeri și lacrimi amare; Rahela își plânge fiii; și nu vrea să se mângâie pentru copiii ei, căci nu mai sunt! Așa vorbește Domnul: «Oprește-ți plânsul, oprește-ți lacrimile din ochi; căci truda îți va fi răsplătită, zice Domnul; ei se vor întoarce iarăși din țara vrăjmașului. Este nădejde pentru urmașii tăi, zice Domnul; copiii tăi se vor întoarce în ținutul lor!»*" În trecut, cele zece seminții au fost în dușmănie vădită împotriva lui Iuda. Baeșă, un împărat al lui Israel, a construit orașul Rama la granițele lui Benjamin, ca să împiedice orice circulație dintre Iuda și Israel (1 Împărați 15,17). Acolo, Rahela plânge. Rahela era mama lui Iosif (Efraim și Manase, sau cele zece seminții) și a lui Benjamin (care totdeauna a fost socotit ca aparținând lui Iuda). Copiii ei au fost duși în robie. "*Ei nu mai sunt*", așa că mamei nu-i mai rămâne nimic. De aceea ea plânge și varsă lacrimi amare după fiii ei, care i-au fost luați. Însă Domnul o mângâie și îi arată că "*truda îi va fi răsplătită*" și "*este nădejde pentru urmașii ei*", căci copiii ei se vor întoarce din țara dușmanilor și vor alcătui iarăși un popor. "*Plângând vin și îi duc în mijlocul rugăciunilor lor; îi duc la râuri de apă, pe un drum neted, pe care nu se poticnesc. Căci Eu sunt Tatăl lui Israel și Efraim este întâiul Meu născut*" (Ieremia 31,9).

Locul despre Rahela este amintit în Matei 2, în legătură cu uciderea pruncilor în Betleem. De ce Betleem și nu Rama? Betleemul simboliza decăderea lui Israel, pentru că era locul unde a fost înmormântată Rahela (Geneza 35,19). Copiii Rahelei nu mai erau. Însă profeția lui Ieremia și-a găsit în zilele Domnului o împlinire morală. În mijlocul meritatei pustiiri a lui Israel, Domnul a început din nou istoria lui Israel, prin aceea că El "*a chemat pe Fiul Său din Egipt*". Numai pe baza realității că Hristos, noul Israel, a reluat istoria poporului Său pe când totul era în decădere, pot cele zece seminții să se întoarcă, ca râurile în partea de miazăzi. Ele vor trece prin strâmtorări

exterioare, și pe lângă aceasta prin lacrimi și implorări în inima lor. De aceea, ei vor putea secera cu cântări de bucurie. În felul acesta, pentru cele două părți ale poporului, Iuda și Israel, rezultatul final al necazului lor vor fi cântările de bucurie.

"Cel ce umblă plângând, când aruncă sămânța, se întoarce cu veselie, când își strânge snopii" (vers. 6). Acest verset scoate în evidență rolul lui Hristos în restabilirea lui Israel. Rămășița este îmbărbătată, prin faptul că ea va privi la Acela care a ieșit înaintea ei. El a umblat plângând și a semănat sămânța, care trebuia să aducă roade; ei sunt snopii, pe care El îi aduce cu cântări de bucurie la reîntoarcerea Sa acasă. În mijlocul morții, El dă la iveală roadele învierii. Sămânța este El Însuși, bobul de grâu care cade în pământ și moare. Rodul viitor îl constituie Israelul, a cărui înviere națională va fi consecința morții și a învierii lui Hristos. Cât de mult Îl vor admira atunci cei ce sunt ai Lui! Cine este un Semănător ca și El, care seamănă sămânța cu lacrimi și durere, cine este un Secerător ca și El, când Își va duce acasă snopii cu bucurie! Ploile iernii au umplut cu apă râurile secate ale pustiei, așa că ele vor curge iarăși, ca și cum n-ar fi secat niciodată. Pretutindeni, ele dau la iveală roade și viață. Tot așa va fi și cu rămășița.

Acest Psalm este un cântec al bucuriei. După toate nevoile, lacrimile și strâmtorările, Iuda se bucură cu Hristos. Această bucurie este partea lor comună: ambii au semănat cu lacrimi. Hristos Se bucură de rodul muncii sufletului Lui. El Își găsește bucuria, "cântarea Sa de bucurie", la reabilitarea poporului Său.

Ca toți Psalmii, și acesta este de o valoare inepuizabilă, dacă îl aplicăm la noi. În această aplicare nu doresc nicidecum să mă refer la experiențele mele proprii, foarte insuficiente și limitate.

Cum ar trebui, ca și noi, care cunoaștem bucuria care rezultă din această eliberare, să dorim ca toți frații noștri să aibă aceeași parte și să se poată bucura de aceleași privilegii! Toate binecuvântările noastre sunt bazate pe moartea lui Hristos. Grăuntele de grâu trebuia să cadă pe pământ și să moară, ca să poată da la iveală roadele învierii. Primul rod direct al lucrării Sale a fost Adunarea, care a fost întemeiată ca o unitate în ziua de Rusalii, prin darul Duhului Sfânt trimis din cer. Rodul viitor va fi reabilitarea lui Israel.

Cât de importantă ar trebui să fie pentru noi unitatea Adunării! Nu a fost ea valoroasă și pentru Domnul Isus, care a murit ca să adune la un loc pe copiii lui Dumnezeu cei împrăștiați? Am putea rămâne indiferenți față de ceea ce umple inima Sa, când El a murit nu numai pentru Israel, așa cum se arată în Psalmi, ci și pentru Adunare, ca să o creeze ca un trup, care prin mărturia sa ar trebui să-L prezinte pe El vizibil înaintea lumii? N-ar trebui lumea să poată spune despre noi, ceea ce națiunile vor spune în viitor despre Israel? *"Domnul a făcut lucruri mari pentru ei!"* Ce snopi duce Acela acasă, care a umblat plângând, purtând sămânța de semănat!

Psalmul 127

Psalmul 127 provine de la Solomon, acest împărat plin de slavă, care a construit Casa Domnului și a domnit în pace la Ierusalim, după ce toți dușmanii lui David au fost supuși domniei sale. Solomon este un tablou al lui Hristos, care va conduce pe poporul Său restabilit (așa cum ne-a fost arătat în Psalmul 126), sub sceptrul Său de dreptate și pace, în liniștea Împărăției de o mie de ani.

În acest Psalm găsim trei lucruri, care sunt lucrarea lui Dumnezeu și la care omul nu are nicio parte: construcția casei, păzirea orașului și asigurarea unui urmaș.

În primul rând este vorba despre Casă, despre Templu. În Psalmul 122, David s-a bucurat să urce la Casa Domnului, cu toate că aceasta era reprezentată în Ierusalim prin Chivot. Abia Solomon a construit Templul, în Numele și corespunzător planului Domnului. Tot așa îl va reface Hristos pentru poporul Său. *"Dacă nu zidește Domnul o casă, degeaba lucrează cei ce o zidesc"* (vers. 1). Omul a încercat de mai multe ori să construiască această Casă a lui Dumnezeu. După robia babiloniană a fost reconstruit Templul, mai târziu încă o dată sub Irod. Despre Templul lui Irod, Domnul Isus a spus: *"Vor veni zilele când nu va rămâne piatră pe piatră, care să nu fie dărâmată"* (Luca 21,6). Această prorocie s-a împlinit textual. În viitor, Israel, după ce în necredință se va reîntoarce în Palestina, va construi un Templu, în care i se vor închina lui Antihrist. Domnul Isus nu va putea să recunoască acest Templu. Vedem însă la început cum rămășița, care a luat ființă în Ierusalim, se va folosi de el în stadiul său provizoriu (Psalm 42,4), până când jertfa necurmată va fi desfășurată și urâciunea pustiiri va fi instalată în Locul Sfânt. După aceea, această Casă va fi distrusă și nimicirea ei va fi dovada faptului că lucrătorii au lucrat degeaba la ea. În cele din urmă, Domnul Isus Însuși va construi un Templu nou pentru poporul Său (Zaharia 6,12-13), al cărui model și a cărui poziție sunt descrise în profetul Ezechiel.

Al doilea lucru pe care omul nu-l poate face, este: să păzească orașul. *"Dacă nu păzește Domnul o cetate, degeaba veghează cel ce o păzește. Degeaba vă sculați de dimineață și vă culcați târziu, ca să mâncați o pâine câștigată cu durere"* (vers. 1-2). Ca și în timpul lui Nebucadnețar și al lui Titus, iudeii vor afirma în timpul din urmă că vor păzi orașul. Însă la prima asediere a Ierusalimului, care este amintită în profeție, orașul va deveni prada națiunilor. Toate ostenele lui Antihrist și ale poporului necredincios vor eșua în fața acestui atac. În zadar vor veghea ei, se vor trezi devreme, se vor culca târziu, vor suferi foame; Ierusalimul va cădea.

Însă psalmistul continuă: *"căci preaiubitului Său El Îi dă pâine ca în somn"*. Expresia "preaiubitului Său" (Iedid) cuprinde fără îndoială o aluzie la numele care i-a fost dat lui Solomon: Iedidia (2 Samuel 12,25). În mijlocul furtunii, credincioșii pot dormi liniștiți în Ierusalim. Nu dormea și Domnul, Preaiubitul, în corabie, în timp ce Îl înconjurau mii de valuri? Rămășița nu va imita credința puțină a ucenicilor de atunci, care au fost înaintașii lor în mărturia iudaică. Ea se va odihni la fel ca Domnul ei, fiind conștientă că este iubită, că este obiectul acelei iubiri, cu care și El a fost iubit. Aceeași rămășiță spune în Psalmul 3: *"Eu strig cu glasul meu către Domnul, și El îmi răspunde din muntele Lui cel sfânt. Mă culc, adorm și mă deștept iarăși, căci Domnul este sprijinul meu. Nu mă tem de zecile de mii de popoare, care mă împresoară de toate părțile"* (vers. 4-6). Tot așa și în Psalmul 4: *"Eu mă culc și adorm în pace, căci numai Tu, Doamne, îmi dai liniște deplină în locuința mea"* (vers. 8). După ce a descris necazul lui Iacov și binecuvântările care au rezultat din acesta, Ieremia exclamă: *"La aceste lucruri m-am trezit și am privit; și somnul îmi fusese dulce"* (Ieremia 31,26). Profetul doarme în timpul furtunii și se trezește ca să vadă zorile împărăției păcii.

Într-o măsură mult mai mare va fi aceasta la cea de-a doua asediere a Ierusalimului. La acest eveniment, în decursul căruia asirianul va fi nimic prin apariția Domnului Isus, se referă în mod deosebit Psalmul nostru: *"Inima ta își va aduce aminte de groaza trecută: «Unde este logofătul? Unde este vistiernicul? Unde este cel ce veghea asupra turnurilor?»"*, se spune în Isaia 33,18. Toate aceste măsuri de prevedere, toate mijloacele omenești de apărare vor dispărea înaintea Domnului, care *"păzește orașul"*.

Un al treilea lucru este în afara domeniului forței omenești: a avea urmași. *"Iată, fiii sunt o moștenire de la Domnul, rodul pântecelui este o răsplătă dată de El"* (vers. 3). Așa va vedea

"fiica Sionului", cândva neroditoare, pe copiii ei venind în grabă și va zice în inima ei: "*Cine mi i-a născut? Când eram fără copii și stearpă; eram roabă, izgonită: cine i-a crescut? Rămăsesem singură: unde erau aceștia?*" (Isaia 49,21). Ea își va ridica ochii, îi va vedea pe copii și va străluci de bucurie: "*toți se strâng și vin spre tine! Fiii tăi vin de departe și fucele tale sunt purtate pe brațe*" (Isaia 60,4). Rămășița, care până acum a trecut prin așa grele încercări, se va înmulți acum la nesfârșit. Aceasta va fi o răsplată, un răspuns la loialitatea și credințioșia ei în încercări.

"Ca săgețile în mâna unui războinic, așa sunt fiii făcuți la tinerețe" (vers. 4). Această familie nouă va fi constituită din bărbați tineri, fiii lui Israel - și aceasta tocmai atunci când poporul Israel, ca și Avraam, în vârstă, părea să nu mai aibă copii. Cu aceasta începe o nouă perioadă pentru popor. "*Din sânul zorilor*" vor veni la Domnul Isus "*tinerețel... ca roua*" (Psalm 110,3). Ei vor putea să iasă în întâmpinarea dușmanului; ei vor fi săgeți în mâna lui Hristos, a Viteazului, care prin ei va nimici toată puterea oamenilor răi (compară Psalm 120,4).

"Ferice de omul care își umple tolba de săgeți cu ei! Căci ei nu vor rămâne de rușine, când vor vorbi cu vrăjmașii lor la poartă" (vers. 5). Ei vor putea acum să-i înfrângă pe dușmani, așa că aceștia vor lovi pe cei ce li se vor împotrivi. Această elită nu va fi dată de rușine, când dușmanul va apărea la poartă. Despre ea este vorba și în Isaia 11,14: "*Ei vor zbura pe umărul filistenilor la apus și vor jefui împreună pe fiii Răsăritului. Edom și Moab vor fi prada mâinilor lor, și fiii lui Amon le vor fi supuși.*"

Principiile expuse în acest Psalm sunt și pentru noi de o deosebită valoare, de aceea ar trebui ca toți creștinii să le ia în seamă. Orice muncă, pe care omul o face la Casa lui Dumnezeu, la Adunare, s-a dovedit a fi nimic, atunci când aceasta a fost încredințată responsabilității sale. Oamenii au ridicat "biserici", fiecare grupă după cum a considerat ea că este bine. Însă toate acestea nu sunt Casa lui Dumnezeu. Ce a rămas din munca lor? - Lumea se ostenește mult să păzească "cetatea". Ea vrea să-și asigure o organizație trainică, care să fie în stare să se opună nenumăratelor forme de decădere, care se arată pretutindeni. Însă toate aceste osteneți vor eșua. Sistemul politic, social și religios al lumii, pe care l-a organizat omul, fără să țină seama de Dumnezeu, trebuie să se prăbușească. Numai ceea ce Dumnezeu Însuși a ridicat, va rămâne și nu va putea niciodată să fie zdruncinat. - Lumea caută odihna, liniștea, însă n-o va găsi niciodată. "*Cei răi sunt ca marea înfuriată, care nu se pot liniști și ale cărei ape aruncă afară noroi și mâl*" (Isaia 57,20). - Lumea tinde spre bunăstare, însă va fi lovită cu lipsă de rod și lipsă de putere. Puterea este numai în familia lui Dumnezeu, la fiii care sunt o moștenire de la Domnul. Puterea îngrozitoare a lumii și a lui satan nu va putea să le stea împotriva. În lupta creștină, ei sunt săgețile lui Dumnezeu, cu care vor fi nimicite puterile întunericului.

Psalmul 128

Psalmul 126 ne-a descris reabilitarea și binecuvântările captivilor Sionului. În Psalmul 127 am văzut cum Domnul a reconstruit Casa și a păzit cetatea. Aceia care se sprijină pe ei înșiși, ca să scape de judecată, îi ajunge pieirea. Însă tocmai în acest moment este constituit un popor nou, moștenirea Domnului. Psalmul 128 descrie binecuvântările veșnice ale aceluia care se teme de Domnul. El va locui în Sion și de acolo va domni.

"*Ferice de oricine se teme de Domnul și umblă pe căile Lui!*" Aici ne lovim a doua oară în Cântările treptelor (compară Psalm 127,5) de cuvântul "ferice"³¹. Este remarcabil că Psalmii, această carte care vorbește așa de mult despre suferințe, încercări, apăsări și necazuri ale rămășiței, în care se întâlnesc mereu cuvinte ca "apăsător" și altele asemănătoare, tocmai ei nu tac cu privire la fericirea celor credincioși, cu privire la "deplina satisfacție", căci aceasta înseamnă cuvântul "ferice"!

Punctul de plecare al acestei fericiri este conștiința mântuirii (Psalm 32,1-4). După aceea ea se găsește:

- în sfințirea practică (despărțirea de rău) și căutarea binelui (Psalm 1,1)
- în neprihănirea practică (îndepărtarea păcatului din căile noastre; Psalm 106,3)
- în sinceritate și ascultare de Cuvântul lui Dumnezeu (Psalm 119,1-2)
- într-o umblare fidelă (Psalm 84,5; 128,1)
- în teamă de Domnul (Psalm 112,1; 128,1-2)
- în încredere în Dumnezeu; prin această trăsătură de caracter S-a caracterizat în mod deosebit Hristos ca Om, așa cum este arătat în Psalmi (Psalm 2,12; 34,8; 40,4; 84,12)
- în siguranța de a-ți găsi ajutorul în Domnul și în a avea dreptul să sperii în El (Psalm 146,5)
- în atenția acordată celor săraci, lui Hristos în smerirea Sa (Psalm 41,1)
- în apropierea lui Dumnezeu (Psalm 65,4)
- în cântarea de laudă și slujba divină în comun (Psalm 84,4; Psalm 89,15)
- în savurarea binecuvântărilor (Psalm 144,15)
- în conștiința de a fi poporul lui Dumnezeu (Psalm 144,15; 33,12) și bucuria cu privire la copiii credincioșilor ca o moștenire de la Domnul (Psalm 127,5)
- în disciplina Tatălui (Psalm 94,12)
- în nimicirea definitivă a tuturor celor răi (Psalm 137,8-9).

Nu ne dovedesc toate aceste locuri că omul nu poate să-și găsească niciodată fericirea în sine însuși sau în lumea care îl înconjoară, pentru că propria-i inimă este murdărită prin păcat și toată lumea zace în cel rău? Ceea ce face pe oameni nefericiți, este răul - și ce altceva îi oferă lui viața? Un filozof ateu scrie: "Adevărul despre viață este îndoiala." Unde a rămas fericirea? Am văzut tocmai unde este ea de găsit: în cunoașterea lui Dumnezeu și a dragostei Sale, în cunoașterea lui Hristos și a lucrării Sale, în posedarea unei vieți noi și a Duhului Sfânt, care ne face apti să stăm în prezența lui Dumnezeu, să ne închinăm Lui, să avem părtășie cu El și, cu încredere smerită, care ar trebui să caracterizeze pe toți ai Săi, să umblăm în căile Lui.

În primul verset al Psalmului nostru, Dumnezeu vorbește celor credincioși: "*Ferice de oricine se teme de Domnul și umblă pe căile Lui!*" Când ei descoperă acest caracter, atunci le este asigurată deplina binecuvântare. Cuvântul "se teme" nu are nimic a face cu frica, ci caracterizează adâncă conștiință a demnității și măreției lui Dumnezeu, care a coborât ca să ne ducă în prezența Sa. O fericire veșnică este legată de această teamă. Prin cuvântul "oricine", profetul iese în afara granițelor iudaice și se îndreaptă spre națiuni, spre toți aceia care se tem de Domnul. Tot așa și Romani 10,11-13 și Ioan 3,15-16 se referă la toți care cred în Domnul Isus sau cheamă Numele Său.

În versetul 2, Dumnezeu spune acelor care se tem de El și umblă în căile Lui: "*Căci atunci te bucuri de lucrul mâinilor tale, ești fericit³² și-ți merge bine.*" Aceia care descoperă caracterele descrise în versetul 1, sunt aici nu numai numiți fericiți, ca în versetul 1, ci ei sunt fericiți în mod

³¹ Cuvântul ebraic "aschrey" apare de 26 de ori în Psalmi. Dacă facem excepție de Proverbe, unde este amintit de opt ori, găsim acest cuvânt în tot restul Vechiului Testament numai de nouă ori. Cuvântul grecesc corespunzător (makarios) se întâlnește de 50 de ori în Noul Testament, însă se referă de 28 de ori la rămășița lui Israel.

³² Același cuvânt ca și în versetul 1.

practic. Deseori se întâmplă că un credincios se găsește în situația că el nu este conștient de poziția sa de om fericit, așa cum ai putea fi bogat fără să știi. Însă aici el se bucură în fericirea Sa și în toate bunătățile care îl înconjoară, se bucură de "bunăstarea" sa. Citim în Psalmul 122,6 că cei ce iubesc Ierusalimul, vor prospera; în Psalmul 128 este spus același lucru despre cei care se tem de Domnul și umblă în căile Sale.

"Nevastă-ta este ca o viță roditoare înăuntrul casei tale; copiii tăi stau ca niște lăstari de măslin împrejurul mesei tale" (vers. 3). Aici apare vița de vie și măslinul, simboluri ale Israelului lui Dumnezeu, ale poporului făgăduinței. Ca vița de vie, poporul a dat la iveală numai aguridă, și astfel mânia lui Dumnezeu a venit peste el (Isaia 5); ca măslin, urmare a necredinței sale, i-au fost rupte ramurile (Ieremia 11,16), ca să facă loc națiunilor (Romani 11). Însă Dumnezeu a plantat o altă viță de vie în locul lui Israel, pe Hristos, pe *"Omul dreptei Sale"*, pe *"Fiul Omului, pe care Și L-a ales"* (Psalm 80). În Persoana Sa, Dumnezeu va lăsa pe poporul Său să retrăiască. Hristos a fost și *"Măslinul cel verde din Casa lui Dumnezeu"* (Psalm 52,8). În El sunt cuprinse toate făgăduințele lui Dumnezeu și în El se vor împlini toate. Numai în El va fi iarăși altoit noul Israel în măslin. Bindecuvântările enumerate aici vor deveni realitate pentru poporul Israel; soția sa va fi asemenea unei vițe de vie roditoare, în interiorul casei sale. Dumnezeu va *"da o casă celei ce era steapă, va face din ea o mamă veselă în mijlocul copiilor ei"* (Psalm 113,9). Copiii lui Israel vor sta la masa de sărbătoare, un simbol al păcii, al belșugului spiritual, al unității familiei în bucuria comună. Ce tablou frumos al bindecuvântărilor din Împărăția de o mie de ani în caracterul ei intern! Ei sunt priviți aici ca o consecință a credincioșiei poporului credincios: *"Așa este bindecuvântat omul care se teme de Domnul"* (vers. 4).

"Să te bindecuanteze Domnul din Sion, să vezi fericirea Ierusalimului, în toate zilele vieții tale, și să vezi pe copiii copiilor tăi!" (vers. 5-6). Din Sion, muntele harului împărătesc, Domnul va bindecuanta încă o dată pe poporul Său deja bindecuântat. Avem aici bindecuvântările împărăției în caracterul lor național, în opoziție cu bindecuvântările launtrice, despre care a fost deja vorba. Ierusalimul a devenit punctul central al poporului Israel, punctul central al bindecuvântării Sale, de care va depinde orice bindecuântare și izvorul râurilor de har, ale căror ape vor înviora tot Israelul și care vor curge în afara granițelor acestei țări. În Psalmul 122,6, credincioșii s-au rugat pentru pacea Ierusalimului. Aici ei o văd. Ea se va înmulți de la o generație la alta, și în toate zilele vieții lor, în tot timpul domniei minunate a lui Hristos, vor vedea prosperitatea orașului ales.

"Pacea să fie peste Israel!" (vers. 6). În Psalmul 122, rugăciunea era limitată la pacea (prosperitatea) Ierusalimului. Psalmul 125 a exprimat certitudinea că pacea se va odihni peste Israel. În Psalmul nostru, ea este și rămâne acolo; de fapt, expresia *"Pacea să fie peste Israel!"* nu este o dorință, ci o constatare. În fapt, nu mai poate fi nicio altă bindecuântare, așa că Psalmul 128 ar putea fi considerat ca încheierea primei părți a Cântărilor treptelor. Am văzut de la un pas la altul o creștere progresivă, începând de la suferința în Meșec până la pacea veșnică și deplină a Ierusalimului și a poporului lui Dumnezeu. Și totuși, și alte bindecuântări așteaptă pe acest popor, care n-au fost amintite până aici.

Fie ca aceste bindecuântări personale și comune să fie și partea noastră, a tuturor! Dacă avem în inimă Adunarea lui Dumnezeu, putem fi siguri că vom crește și ne vom maturiza duhovnicește.

Grupa a patra: Psalmii 129 - 131

Psalmul 129

Ultimele două grupe din Cântările treptelor sunt de o deosebită frumusețe. Până aici, în Psalmii 120-128 ne-au fost enumerate, înainte de toate, împrejurările celor drepti în timpul sfârșitului. Alături de aceasta am văzut cum Dumnezeu are drept scop slava Sionului și pacea poporului Său. Psalmii 129-131, care constituie grupa următoare a Cântărilor treptelor, au dimpotrivă un caracter deosebit. Ei întrerup, să zicem așa, succesiunea gradată normală, ca să ne descrie dezvoltarea graduală a exercițiilor conștiinței, care vor lua naștere în inima rămășiței, ca urmare a încercărilor prin care trece. Aceste încercări își au punctul de plecare în Psalmul 129 în suferințele lui Israel, care a fost încercat din tinerețe, în timp ce Psalmul 130 ne arată rezultatele din inima și conștiința poporului, în urma acestor încercări.

Aceste intercalări nu sunt rare în Psalmi. Foarte remarcabil în acest sens este Psalmul 139, care aparține grupei de Psalmi 137-145. El descrie exercițiile inimii, prin care credincioșii sunt formați ca să-L recunoască pe Domnul și să umble în căile Lui. Un caracter asemănător avem și în Psalmii 32, 51 și 88. Toți aceștia arată că nu poate fi o reabilitare reală, dacă mai întâi nu are loc o lucrare lăuntrică. Aceasta este valabil atât pentru Israel, cât și pentru fiecare suflet în general.

La o asemenea lucrare, în care sufletul este preocupat în mod esențial să se pună în regulă în fața lui Dumnezeu, Sionul și Ierusalimul rămân în mod necesar pe plan secund. Realitatea că Ierusalimul nu este nici măcar amintit, în afară de Psalmul 129,5, este cu atât mai impresionantă, cu cât Sionul constituie punctul central al restului de Cântări ale treptelor. Și în grupa următoare apare iarăși în toată slava sa. Însă binecuvântările sublime ale Psalmilor 132-134 pot fi numai atunci introduse, când lucrarea pocăinței și a smereniei a fost săvârșită. Acest adevăr ne este prezentat foarte clar în Zaharia 12,10-14. Rămășița este deja salvată; însă numai după o smerenie generală, ea poate să reintre în relațiile ei cu Mesia.

În ceea ce privește poziția exterioară a rămășiței și relațiile sale cu Sionul, nu se poate merge mai departe de Psalmul 128. Vedem acolo cum au fost introduse binecuvântările, bunăstarea și pacea în Ierusalim și în tot Israelul, și anume "*toate zilele vieții*" rămășiței, aceasta înseamnă în toată Împărăția de o mie de ani. Cea de-a patra grupă a Cântărilor treptelor ne enumeră binecuvântările personale. Ele sunt rezultatul exercițiilor conștiinței, care au luat naștere în timpul strămtorării lui Israel. În legătură cu aceasta vom găsi în cele din urmă, în cea de-a cincea grupă, binecuvântările comune ale rămășiței. Ele au mai ales un caracter lăuntric și moral.

Așa cum s-a spus, necazul lui Israel constituie punctul de plecare din Psalmul 129: "*s-o spună Israel! - destul m-au asuprit din tinerețe*". Asuprire (Psalmul 120), dispreț și batjocură (Psalmul 123), lacrimi (Psalmul 126) - cu aceasta a început fiecare grupă din Cântările treptelor anterioare. "*S-o spună Israel!*": întregului Israel i se cere să-și aducă aminte de trecutul său și să relateze despre acesta. Tot așa a fost cerut și în Psalmul 124,1, să povestească ce a făcut Domnul în har pentru ei.

Psalmul nostru reprezintă deci o recapitulare a tuturor evenimentelor care au lovit poporul Israel, de la începutul istoriei sale, începând "*din tinerețe*". Israel a fost robit și apăsător în Egipt. Poporul își aduce aminte de această realitate, fără însă să amintească neascultarea din cauza căreia a trebuit să poarte și mai târziu "*ocara tinereții sale*", așa cum citim în Ieremia 31,19 cu privire la Efraim. Aici, în Psalmul 129, avem înaintea noastră pe cele douăsprezece seminții ale poporului, începând din tinerețea lor în țara Egiptului, când au fost apăstate de Faraon. Acest

necaz nu este prezentat nici ca rezultat al credincioșiei și nici al necredincioșiei lui Israel. Aceasta dă de înțeles că cuvintele "*m-au asuprit*", în importanța lor, depășesc granița lui Israel. Poporul și-a îndreptat privirea spre o altă Persoană, care "*a fost asuprită în toate asupririle lor*". A fost în această Persoană, Copilașul născut într-un staul, care a fost prigonit de Irod, Fiul chemat din Egipt - a fost oare vreo pricină pentru toată această ură, cu care oamenii L-au întâmpinat? Pentru ce Domnul slavei a fost de bunăvoie un sclav al oamenilor, începând "*din tinerețea Sa*" (Zaharia 13,5)? Nu a făcut El aceasta, pentru că a venit în dragoste divină și ca Locțiitor pentru poporul Său vinovat, ca să-i poarte jugul și să-l salveze cu orice preț?

"Destul m-au asuprit din tinerețe, dar nu m-au biruit" (vers. 2). Israel va putea să rostească aceste cuvinte abia la sfârșitul zilelor. Până atunci, dușmanii vor avea supremația asupra sa, și Israel va fi călcat în picioare de națiuni (Plângerile lui Ieremia 3.27). Dar Persoana tainică, care pare să reprezinte în acest Psalm pe Israel, poate pe drept să rostească deja acum aceste cuvinte, pentru că El a înviat, S-a ridicat de sub jugul dușmanilor Săi. Întreaga putere a satanei nu L-a putut împiedica să Se așeze la dreapta lui Dumnezeu. Abia atunci când Israel Îl va vedea, ca dovadă a victoriei obținute de El, va putea vorbi la fel.

"Plugarii au arat pe spinarea Mea, au tras brazde lungi pe ea" (vers. 3). Plugul națiunilor și-a lăsat urmele sale dureroase în popor. Însă va deplânge Israel toate necazurile sale trecute? Vor face toate aceste cicatrice, ca Israel să fie robit pentru totdeauna, așa cum dorește cu plăcere dușmanul? Nicidecum! Sub mâinile Marelui Semănător, care merge pe câmpul arat, toate aceste suferințe sunt destinate să aducă rod bogat.

"Domnul este drept: El a tăiat funiile celor răi" (vers. 4). Domnul este drept față de poporul Său, pentru că El este drept față de Hristos. Când va sosi momentul, El Însuși va pune capăt robiei. Națiunile și mulțimea popoarelor s-au ridicat împotriva Domnului și a Unsului Său și au zis: "*Să le rupem legăturile și să scăpăm de lanțurile lor!*" Însă "*Cel ce șade în ceruri râde, Domnul Își bate joc de ei*" (Psalm 2). Mai mult, El va tăia chiar și funiile celor răi, cu care ei doreau să lege rămășița apăsată. Aceasta se referă, așa cred eu, la poporul lui Antihrist.

"Să se umple de rușine și să dea înapoi, toți cei ce urăsc Sionul!" (vers. 5). Sionul este atât punctul central al atacurilor dușmanilor, cât și orașul asupra căruia se concentrează speranțele celor credincioși. În acest loc, asirianul stă iarăși în mod deosebit în câmpul nostru vizual. În Isaia 37,22, profetul rostește cuvintele Domnului asupra împăratului asirian Sanherib: "*Fecioara, fiica Sionului, te disprețuiește și își bate joc de tine; fata Ierusalimului dă din cap după tine.*" La porunca Domnului, Isaia continuă și spune că cetățile întărite ale lui Israel vor fi umplute de rușine: "*sunt ca iarba de pe câmp și verdeța fragedă, ca iarba de pe acoperișuri și ca grâul care se usucă înainte de a da în spic*" (Isaia 37,27; 2 Împărați 19,26; compară Isaia 33,16). Însă acum a sosit ziua răsplătirilor. Asirianul va primi împreună cu cei ce l-au ajutat ceea ce el însuși a dat altora, pe când el era nuiua de disciplinare a lui Dumnezeu pentru Israel. "*Să fie ca iarba de pe acoperișuri, care se usucă înainte de a fi smulsă! Secerătorul nu-și umple mâna cu ea, cel ce leagă snopii nu-și încarcă brațul cu ea*" (vers. 6-7). Aceia care, ca și asirianul, urăsc Sionul, vor fi ca iarba de pe acoperișuri, care nu are nicio rădăcină; ca iarba părăsită, care n-a fost semănată pe câmpurile lui Dumnezeu și nu poate nici înflori și nici aduce roade; ca iarba care scapă de mâna secerătorului, când el vine ca să-și lege snopii și să-i ducă în hambarul său. Ce opoziție față de Psalmul 126,6, unde semănătorul poartă cu lacrimi sămânța de semănat, se întoarce cu cântări de veselie și poartă snopii săi! Găsim în Scriptură, pe de altă parte, tabloul neghinei amestecate cu grâul. În acest caz, neghina este adunată în snopi și arsă. Însă aici avem un alt tablou: buruiana de pe acoperișuri. Prin aceasta se referă la cei care vor să facă din Sion locul lor de staționare, cu toate că îl urăsc. Ei vor fi decepționați în așteptările lor; primul, care va

trece pe alături, îi va smulge, fără ca prin aceasta să-și umple mâna. Nici măcar la recoltarea a ceea ce a rămas după cules nu vor avea un loc.

"Și trecătorii nu zic: «Binecuvântarea Domnului să fie peste voi!» «Vă binecuvântăm în Numele Domnului!»" (vers.8). Dimpotrivă, când străinii dintre națiuni vor vedea minunații snopi ai Domnului, vor proclama binecuvântarea lui Dumnezeu peste Israel, așa cum au făcut-o mai înainte: "Domnul a făcut mari lucruri pentru ei!" (Psalm 126,2).

Israel se preocupă în acest Psalm în principal cu cei care îi apasă, cu oamenii răi, și soarta lor. În mod deosebit este amintit asirianul, dușmanul Sionului. Poporul lasă să-i treacă pe dinaintea sa istorie, începând din tinerețea sa. Fiecare epocă a acestei istorii este caracterizată prin apăsare. Însă poporul vede și un Om, pe adevăratul Israel, pe care națiunile L-au judecat, cu toate că era nevinovat, și care a fost mut ca o oaie înaintea celor ce o tund. Acest Israel adevărat a suferit pe nedrept. Și despre poporul Israel, ca atare, nu este amintit cu niciun cuvânt că din cauza nelegiurii lui va trebui să sufere. Însă *"Domnul este drept!"* Nu vedem aici, ca în Psalmul 124,7, că *"lațul s-a rupt"*, ci că Domnul intervine nemijlocit: *"El a tăiat funiile celor răi"*. Planurile lor au fost nimicite; Israel va fi mântuit; robia va lua sfârșit; cei răi își vor primi soarta meritată.

În ceea ce privește aplicația morală a acestui Psalm, vreau să mă limitez la o scurtă observație. Orice ar intenționa Dumnezeu în fiecare caz în parte, când El permite ca poporul Său să fie încercat, fie prin judecată, fie prin disciplinare, există un scop final, pe care Marele Semănător nu-l pierde din vedere, când permite plugului greu al încercărilor și necazurilor să treacă mereu pe spinarea celor ce sunt ai Săi. Sămânța cea bună poate să germineze numai pe un teren pregătit și arat. Deci Domnul ne încearcă, ca astfel noi să aducem multă, mereu mai multă roadă. Cine vrea să se plângă de suferințele sale, când necazul lucrează totuși în inimile noastre perseverența, experiența și nădejdea? Prin aceasta Hristos va fi proslăvit, căci în toate încercările noastre Dumnezeu are un singur scop, ca El *"să împlinească în voi, cu putere, orice dorință de bunătate și orice lucrare izvorâtă din credință, pentru ca Numele Domnului nostru Isus Hristos să fie proslăvit"* în noi, și noi în El, *"potrivit cu harul Dumnezeului nostru și al Domnului Isus Hristos"* (2 Tesaloniceni 1,11-12).

Psalmul 130

În Psalmii 130 și 131 vedem rezultatul necazurilor noastre - în primul rând cunoașterea de noi înșine, apoi schimbarea morală pe care o produc încercările în inima noastră. În grupa următoare de Cântări ale treptelor (Psalmii 132-134) vom găsi rezultatul veșnic și deplin al suferințelor lui Hristos. Este hotărârea lui Dumnezeu ca să reunească toate lucrurile în Hristos, adevăratul David, adevăratul Aaron și adevăratul Melhisedec, și orice binecuvântare să o facă dependentă de El. Vom avea prilejul să ne reîntoarcem în detaliu la acest ultim subiect.

Ce fac cei drepti în Psalmul 129 în prezența strâmtorărilor? Își caută adăpostul la dușmanii lor, ca să obțină o oarecare ușurare de la ei? Unii sunt în pericol să facă aceasta (Psalm 73,10; 125,3). Însă cel credincios se îndreaptă spre Dumnezeu: *"Din fundul adâncului, Te chem, Doamne!"* (vers. 1). Acest strigăt este mult mai insistent decât cel din Psalmul 120,1 și 123,1. Sufletul se găsește în adâncul strâmtorării, al necazului moral; el este ca cei ce coboară între cei morți. Nu avem aici a face cu un păcătos, care este departe de Dumnezeu și prin har este trezit din indolență, ci cu un sfânt născut deja din nou, care, ca și Iona, înghițit de apele adâncului (Iona 2,3-6; Psalm 69,2,14; Plângerile lui Ieremia 3,55), se trezește acolo și își dă seama de starea lui. Strigătul lui după ajutor dovedește că posedă viața. El îl cheamă pe Dumnezeul lui Israel, și

rugăciunea lui vine înaintea Aceluia de care este judecat (Iona 2,8). Psalmul 107, care constituie introducerea la cea de-a cincea carte a Psalmilor, face deosebit de clar acest adevăr. Cine strigă în strâmtorarea lui către Domnul, va fi salvat din necazul lui. Numai un Om, Acela care a murit pe cruce, n-a primit niciun răspuns, în timp ce toți ceilalți, care au strigat către Dumnezeu, au fost ascultați.

"Adâncurile" pot arăta foarte diferit. Pentru Israel, în timpul "necazului lui Iacov", vor consta în amenințatoarea nimicire prin Antihrist și fiară, și prin atacul asirianului. Însă în orice caz, expresia "adâncuri" desemnează o stare deznădăjduită, în care se pare că se merge spre pieire și din care numai Dumnezeu poate să salveze. El ne rămâne: de aceea noi putem să-L strigăm acum; *"Doamne, ascultă-mi glasul! Să ia aminte urechile Tale la glasul cererilor mele!"* (vers. 2). Însă Dumnezeu tace. Dacă aici nu răspunde imediat, atunci aceasta înseamnă că prin rămânerea noastră în "adâncuri", El vrea să dea la iveală anumite rezultate în conștiința noastră.

Versetul al treilea ne arată acest rezultat: *"Dacă ai păstra, Doamne, aducerea aminte a nelegiuirilor, cine ar putea sta în picioare, Doamne?"* Sufletul își dă seama că Îl cheamă pe Dumnezeu în ajutor, pe care El L-a întristat prin fărâdelegile lui. Cine va putea sta în fața unui asemenea Judecător? Ce se va alege de mine, un păcătos, în prezența Sa? Omul judecă deci starea sa de păcătos și contestă orice posibilitate din partea sa de a putea sta înaintea lui Dumnezeu și de a intra în legătură cu El.

"Dar la Tine este iertare, ca să fii de temut" (vers. 4). Ce descoperire face inima în acest moment! Dumnezeu care judecă, este și Dumnezeul care iartă! Dacă dreptatea Sa condamnă păcatul, ea îl îndreptățește totuși pe păcătos, căci ea s-a pus în slujba harului. Acest har are voie să-l cunoască acum cel în strâmtorare din Psalmul nostru. Chiar dacă starea lui îl condamnă, el poate totuși să se încreadă în dragostea lui Dumnezeu. Însă când Dumnezeu iartă, atunci o face cu scopul de a fi de temut. El nu șterge păcatele noastre în chip ușuratic, ca și cu un burete. Când noi vedem cât L-a costat și pe ce bază poate El să ne ierte, atunci înțelegem că pentru aceasta se cuvine venerație (Romani 3,24-26; Efeseni 1,7; Coloseni 1,14).

Deci primele patru versete ale acestui Psalm sunt caracterizate prin conștientizarea păcatului în legătură cu cunoașterea harului. Împreună, ele dau exercițiilor conștiinței adevărata lor adâncime; noi putem măsura grozăvia stării noastre numai după prețul pe care l-a plătit Domnul Isus ca să ne elibereze de ea. Această cunoaștere cauzează în același timp roade; Dumnezeu nu ne-a iertat, pentru că pentru El are puțină însemnătate dacă noi păcătuim din nou. Din contră, El ne-a răscumpărat cu un preț așa de mare, ca timpul pribegiei noastre să-l parcurgem aducând roade (1 Petru 1,17-21).

Experiențele prețioase de la începutul Psalmului nostru conduc la speranță în versetele 5-8 (compară Romani 5,3-4). Sufletul Îl așteaptă pe Domnul, pentru că el a experimentat rezultatele unei astfel de așteptări; *"Eu nădăjduiesc în Domnul; sufletul meu nădăjduiește; și aștept făgăduința Lui"* (vers. 5). Credinciosul n-a fost eliberat numai la exterior, când Domnul a tăiat "funia celor răi", ci și din punct de vedere moral, a fost mântuit, prin iertarea păcatelor sale. Cuvântul lui Dumnezeu l-a asigurat de această mântuire.

"Sufletul meu așteaptă pe Domnul, mai mult decât așteaptă străjerii dimineața, da, mai mult decât așteaptă străjerii dimineața" (vers. 6). Acum psalmistul așteaptă pe Domnul Însuși. Tot așa va fi și la rămășiță. Bucuria ei nu va fi deplină înainte ca Domnul Isus, a cărui lucrare de răscumpărare este cunoscută rămășiței, nu i se va descoperi personal în slava Sa, așa că credincioșii iudei Îl vor vedea cu ochii lor. Tot așa este și cu noi astăzi. Ca urmare a cunoașterii lucrării Sale, cunoaștem și Persoana Sa. Însă nouă ne mai lipsește un lucru: noi nu L-am văzut

încă pe Domnul Isus. De aici rezultă și dorința și așteptarea venirii Sale. Cu cât Îl așteptăm mai mult, cu atât nădejdea noastră devine mai vie; dorința devine mai mare și mai permanentă; *"mai mult decât așteaptă străjerii dimineața, da, mai mult decât așteaptă străjerii dimineața"*. Atunci inima noastră nu este apăsată de întunericul adânc, care este momentan în lume; noi știm că noaptea aproape a trecut și ziua este aproape. Toate dorințele noastre se îndreaptă spre acest moment; revărsatul zorilor este Domnul Isus Însuși.

"Israele, pune-ți nădejdea în Domnul, căci la Domnul este îndurarea și la El este belșug de răscumpărare! El va răscumpăra pe Israel din toate nelegiuirile lui." Rămășița cere acum întregului popor să facă aceleași experiențe ca și ea, să înceapă acolo, unde a început și ea. Aproape că nu este niciun loc în Vechiul Testament care să fie așa de aproape de Evanghelia harului, pe care noi o vestim astăzi, ca acesta. Această Evanghelie se poate sintetiza în felul următor: Dumnezeu este dragoste - *"la El este îndurarea"*. El este Salvatorul - *"la El este belșug de răscumpărare"*. El este un Dumnezeu puternic - *"El va răscumpăra pe Israel din toate nelegiuirile lui"*.

Într-o oarecare privință am putea să aplicăm acest Psalm și la Domnul Isus. El a strigat din adâncime la Dumnezeu și L-a așteptat răbdător pe Domnul. El a purtat nelegiuirile noastre înaintea unui Dumnezeu sfânt și drept. Însă în timp ce rămășița vorbește aici într-o adâncă conștientă a păcatelor ei proprii, în Domnul Isus n-a fost găsită nicio nelegiuire, atunci când El a luat fărâdelegile noastre asupra Lui. El a fost înălțat *"din pricina evlaviei Sale"*, pe când rămășița, oricât de evlavioasă și sinceră ar fi ea, trebuie să spună: *"Dacă Tu, Doamne, ai păstra aducerea aminte a nelegiuirilor, cine ar putea să stea în picioare?"* Singura ei scăpare este salvarea înfăptuită de Hristos.

Într-un Psalm ca acesta, experiențele noastre abia că nu se deosebesc de cele ale lui Israel. Chiar dacă noi trecem prin împrejurări cu totul altele, exercițiile inimii, care ne conduc la certitudinea mântuirii și la așteptarea Domnului Isus, se aseamănă cu cele ale rămășiței lui Israel. Aceasta este ceea ce face acești Psalmi plini de valoare pentru un creștin.

Psalmul 131

În Psalmul 131 găsim alte progrese. Conștientă de a fi judecat în prezența unui Dumnezeu sfânt, în lumina Sa (Psalm 130), smerește inima. *"Doamne, eu n-am o inimă îngâmfată, nici priviri trufașe, nu mă îndeletnicesc cu lucruri prea mari și prea înalte pentru mine"* (vers. 1). Fără îndoială, aceasta a fost experiența lui David, autorul acestui Psalm, după ce, în urma căderii sale, a avut a face cu Dumnezeu (vezi Psalm 32 și Psalm 51). Însă acest Psalm amintește în mod deosebit de Psalmul 139, care de asemenea provine de la profetul împărătesc David. Convins de imposibilitatea de a scăpa de Dumnezeu, renunță odată pentru totdeauna la aroganța obișnuită a felului de a fi al acestei lumi, care vrea să se cunoască pe sine însăși: *"O știință atât de minunată este mai pe sus de puterile mele: este prea înaltă ca s-o pot prinde"* (Psalm 139,6). Numai Dumnezeu mă cunoaște și mă iubește. De aceea eu mă bazez pe cunoștința Sa, căci a mea este totdeauna nedesăvârșită și va lăsa necercetate anumite domenii din inima mea, care va da prilej orgoliului meu natural să-și placă sie însuși. Așa cum sunt, nu pot fi judecat în realitate decât numai de Dumnezeu Însuși.

În versetul 2, inima acceptă voia lui Dumnezeu, fără niciun fel de plângeri: *"Dimpotrivă, sufletul îmi este liniștit și potolit, ca un copil înțărcat, care stă lângă mamă-sa; da, sufletul meu este ca un copil înțărcat."* Voia lui Dumnezeu corespunde dragostei Sale. Această dragoste este comparabilă cu dragostea unei mame față de copilul ei. Cu toate că dragostea lui Dumnezeu ar

putea apărea aspră în afară, face bine inimii, căci pornește de la un Dumnezeu care ne iubește. Dacă El ne înțarcă, la fel ca pe un copil înțârcat de laptele mamei sale, răpindu-ne savurarea relațiilor noastre naturale, atunci El face aceasta cu scopul ca să ne dea o hrană mai tare. El vrea să ne dea hrana spirituală, pe Hristos cel ceresc. Printr-o astfel de hrană, copilul înțârcat crește la statura de om mare.

În ceea ce privește pe Israel, progresul este vizibil aici. Relațiile poporului cu Mesia vor continua să existe. Însă Israel nu va mai avea a face, ca ucenicii odinioară, cu un Hristos în carne, ci cu un Hristos înviat, care Se descoperă ca Mântuitorul și Împăratul poporului Său. Dacă El a răpit poporului Său relațiile lui anterioare cu El, aceasta înseamnă pentru Israel numai un câștig, să fie acum în apropierea lui Mesia cel proslăvit, care acum este al său. Psalmul 130 ne-a prezentat pe Hristos ca Salvator, care este gata să revină ca obiect al nădejzii poporului Său. În Psalmul 131, El este hrana lui Israel. Prin aceste noi relații, poporul va fi pe deplin satisfăcut, cu toate că astfel de relații pământești familiale aparțin acum trecutului. Când laptele va fi luat, el va fi înlocuit prin hrana tare; însă înainte de toate rămâne mama. Copilul înțârcat este mereu "*la mama sa*". Dragostea lui Dumnezeu ("mama") va fi numai așa mai bine cunoscută, valoarea ei mai bine prețuită, așa că pacea și bunăstarea poporului va crește.

"Pune-ți încrederea în Domnul, Israele, de acum și până în veac!" (vers. 3) Rezultatul final al tuturor acestor experiențe este faptul că Israel își pune încrederea în Domnul cu privire la toate nevoile inimii sale, la fel cum în Psalmul 130 L-a așteptat cu privire la salvarea sa. Inima credinciosului este întărită în încercările sale. El a ajuns la deplina siguranță a dragostei lui Dumnezeu. De aceea Israel spune: *"Pune-ți încrederea în Domnul, Israele, de acum și până în veac!"* Pentru că el însuși se sprijină pe o dragoste inepuizabilă, ale cărei dovezi certe le are înaintea ochilor, el poate să încurajeze și pe alții în această privință.

Aceste trei versete ne dau un tablou frumos al maturizării duhovnicești al unui suflet, care tocmai a fost salvat din adâncuri. Găsim aici: smerenia, supunerea sub voia lui Dumnezeu, eliberarea de legăturile naturale, care au fost pentru robie, în sfârșit, deplina dependență de Dumnezeu. O, de ar fi toate acestea și partea noastră!

Prin aceasta se încheie descrierea stării morale, pe care căile lui Dumnezeu cu poporul Său au dat-o la iveală în inima lui Israel.

Grupa a cincea: Psalmii 132 - 134

Psalmul 132

Cu prilejul sfințirii Templului a fost rostită o parte a acestui Psalm de către Solomon. Împăratul sfârșește rugăciunea sa cu cuvintele: *"Acum, Doamne, Dumnezeule, scoală-Te, vino la locul Tău de odihnă, Tu și chivotul măreției Tale. Preoții Tăi, Doamne Dumnezeule, să fie îmbrăcați cu mântuirea, și preaiubiții Tăi să se bucure de fericire! Doamne Dumnezeule, nu îndepărta pe unsul Tău, adu-Ți aminte de bunățile făgăduite robului Tău David!"* (2 Cronici 6,41-42). Cu toate acestea, Cuvântul nu ne spune cui i se atribuie acest Psalm 132. De fapt, prima parte o putem pune în gura lui David, partea a doua în gura lui Solomon. În partea a treia vorbește Domnul Însuși.

Ca răspuns la toate cererile și nevoile inimii alor Săi, El le prezintă pe Hristos ca adevăratul David și adevăratul Solomon. În acești Psalmi, care constituie ultima grupă și cununa Cântărilor treptelor, Persoana Sa stă în mod deosebit în prim plan. În Psalmul, cu care ne ocupăm acum, Hristos este Unsul, adevăratul Împărat, în timp ce în Psalmul 133 L-am văzut ca adevăratul Aaron, ca Mare Preot, și în Psalmul 134, ca adevăratul Melhisedec, Împăratul neprihănirii și al păcii, care reunește în Persoana Sa împărăția în toată plinătatea ei și preoția care nu se schimbă. Astfel se încheie întreaga culegere a Cântării treptelor, cu deplina descoperire a lui Hristos în slava Împărăției Sale de o mie de ani.

"Doamne, adu-Ți aminte de David și de toate necazurile lui! Adu-Ți aminte cum a jurat el Domnului și a făcut următoarea juruință Puternicului lui Iacov: «Nu voi intra în cortul în care locuiesc, nu mă voi sui în patul în care mă odihnesc, nu voi da somn ochilor mei, nici ațipire pleoapelor mele, până nu voi găsi un loc pentru Domnul, o locuință pentru Puternicul lui Israel»" (vers. 1-5). Toată osteneala lui David avea ca scop să găsească o locuință pentru tronul lui Dumnezeu. El a dus acest tron, chivotul legământului, la Ierusalim, însă nu putea să construiască nicio casă, cu toate că a pregătit toate materialele pentru aceasta. La sfârșitul vieții sale putea spune: "Iată, prin străduințele mele, am pregătit pentru Casa Domnului" toate aceste lucruri (1 Cronici 22,14).

În versetele 6 și 7, David relatează ce a făcut el pentru chivot. După ce a auzit despre el în Efrata (probabil Efraim, unde era cortul în Șilo), l-a găsit în ogorul lui Iaar (Chiriati-Iearim, 1 Cronici 28,2) și l-a dus în Ierusalim. Acum, tronul lui Dumnezeu avea un loc de odihnă, dar numai "sub covoare". Poporul venea și cădea în fața chivotului ca în fața așternutului picioarelor lui Dumnezeu (a se compara Psalm 99,5; Plângerile lui Ieremia 2,1, 1; 1 Cronici 28,2).

În versetul 8, Solomon ia cuvântul cu ocazia sfințirii Templului: *"Scoală-Te, Doamne, vino la locul Tău de odihnă, Tu și chivotul măreției Tale!"* Odihna amintită de Solomon este numai un tablou nedesăvârșit al odihnei viitoare; căci atunci nu se va mai găsi chivotul. *"Când vă veți înmulți",* spune Ieremia, *"și veți crește în țară, în zilele acelea, zice Domnul, nu se va mai vorbi de chivotul legământului Domnului și nu-i va mai veni nimănui în gând, nu-și vor mai aduce aminte de el, nu-i vor mai simți lipsa și nici nu vor mai face altul"* (Ieremia 3,16). Vom vedea în continuare cine va înlocui chivotul legământului. Însă locul de față din Psalmul 132 ne arată, chiar dacă într-o stare de nedesăvârșire, dorința lui Solomon. El pare să fi găsit un loc de odihnă definitiv pentru puternicul lui Iacov, deci pentru Dumnezeu patriarhilor, care a salvat pe David din toate necazurile lui. Tot așa a salvat El mai înainte pe Iosif (Faptele Apostolilor 7,10; Geneza 49,24), și în același mod va salva El în viitor pe Israel (Isaia 60,16).

Solomon îndreaptă acum o rugăciune spre Dumnezeu.

1. Cu privire la Casa lui Dumnezeu: *"Scoală-Te, Doamne, vino la locul Tău de odihnă, Tu și Chivotul măreției Tale!"*
2. Cu privire la preoție: *"Preoții Tăi să se îmbrace în neprihănire!"*
3. Cu privire la sfinți: *"Credincioșii Tăi să scoată strigăte de bucurie!"*
4. Cu privire la sine însuși: *"Pentru robul Tău David, nu lepăda pe unsul Tău!"* (vers. 8-10).

Dumnezeu răspunde mai întâi, în versetele 11-12, la ultima rugămintă, pe care împăratul a spus-o cu privire la sine: *"Domnul a jurat lui David adevărul, și nu Se va întoarce de la ce a jurat: «Voi pune pe scaunul tău de domnie un fiu din trupul tău. Dacă fiii tăi vor păzi legământul Meu și învățăturile Mele, pe care li le voi da, vor ședea și fiii lor în veci pe scaunul tău de domnie.»"* Prima parte a acestui răspuns nu conține nicio condiție. Domnul a jurat și nu se va întoarce de la aceasta. Ca să dovedească lui David statornicia hotărârilor Sale, El a venit cu un jurământ, ca odinioară la Avraam. Urmașii lui David vor sta pe tronul său. Prin aceasta,

Dumnezeu avea în vedere pe Hristos, "sămânța lui David". Cea de-a doua parte a răspunsului este legată de o condiție. Dacă urmașii după trup ai lui David vor păzi legământul Legii și vor urma prescripțiile ei, vor sta, începând cu Solomon, în veci pe scaunul de domnie al tatălui lor. Istoria împăraților lui Iuda a fost scrisă, ca să arate cum a fost împlinită această condiție.

În versetele 13-18 găsim răspunsul deplin și definitiv al lui Dumnezeu la dorința din inima lui Solomon. Intrăm aici în scena binecuvântărilor Împărăției, în toată plinătatea lor, ne vom aminti însă în primul rând că aceste binecuvântări se bazează pe realitatea că Domnul Și-a adus aminte de toată osteneala adevăratului David. Acesta este punctul de plecare al acestui Psalm, singura temelie pe baza căreia Dumnezeu va putea să introducă slava viitoare spre bucuria poporului Său. Fără această osteneală, n-ar fi în slava viitoare nici măcar odihna pământescă. Cu prețul suferințelor Sale, Hristos a căutat o odihnă pentru Domnul, Dumnezeul lui Israel, și pentru puternicul lui Iacov, Dumnezeul patriarhilor. El a jurat Domnului să-I facă rost de o locuință. Jurământul adevăratului David este dus la îndeplinire, ca și jurământul pe care Domnul l-a făcut lui David. Eu spun: adevăratului David, pentru că din păcate jurământul făcut de David, fiul lui Isai, a avut un sfârșit trist. Abia a fost adus chivotul la Ierusalim, și David a căutat odihnă pentru sine însuși, s-a întins pe pat și s-a culcat (2 Samuel 11,2). Prin aceasta a început căderea sa. Cu totul altfel se comportă Domnul Isus. Așa cum Tatăl Său lucrează, tot așa și El până acum, și "nu va da somn ochilor Săi". Abia după ce Își va atinge scopul, El "Se va odihni în dragostea Sa".

Una din trăsăturile de caracter, care caracterizează odihna chivotului legământului, constă în aceea că această odihnă va fi vestită abia după ce dușmanii lui Israel s-au împrăștiat (Numeri 10,35-36). Aceasta este de asemenea caracteristic pentru Psalmul nostru. Odihna a fost introdusă: poporul - împăratul, preoții și sfinții - aduce înaintea lui Dumnezeu dorința care umple inima Sa; Dumnezeu răspunde cu desăvârșirea Împărăției de o mie de ani.

La rugămintea lui Solomon: "*Scoală-Te, Doamne, vino la locul Tău de odihnă, Tu și Chivotul măreției Tale!*", Dumnezeu răspunde prin aceea că El prezintă Sionul, marele subiect al Cântărilor treptelor, ca pe loc al odihnei Sale. Așa cum am văzut, poporul nu va mai găsi chivotul. Sionul îl va înlocui. Domnul Însuși va locui acolo. Tronul Său cel nou va fi mult mai sublim decât acela pe care El l-a ocupat între heruvimi. "*Da, Domnul a ales Sionul, l-a dorit ca locuință a Lui*" (vers. 13). Aceasta este alegerea dragostei lui Dumnezeu. Desigur, nu era în Sion nimic atrăgător pentru Dumnezeu. Ceea ce L-a determinat să aleagă acest loc, a fost realitatea că în harul Său El a instaurat acolo împărăția. De aceea ochii lui Dumnezeu nu Se vor întoarce niciodată de la Sion. Muntele harului constituie temelia hotărârilor Sale veșnice, care sunt reprezentate în totalitate în Sion. Pe acest munte a fost ridicată crucea, altarul din Moria, unde harul a fost proslăvit în fața judecății. El va rămâne pentru toate timpurile locul bunătații lui Dumnezeu; acolo El "*va sătura cu pâine pe săracii lui*" (vers. 15). Sionul este locul puterii și al victoriei, al păcii și al neprihănirii, al mântuirii și al slavei, locul preoției și al împărăției, locul cântărilor de laudă și de bucurie. Acolo Își va descoperi Dumnezeu toată desăvârșirea Sa, acolo va locui El veșnic și Se va odihni!

Cât de puțin s-a ridicat rugăciunea lui Solomon la înălțimea acestui răspuns! El putea să cuprindă cu privirea numai curtea exterioară a Templului. Ochii lui Dumnezeu nu Se odihnesc numai pe Templu, ci pe acest Munte al Sionului, ale cărui porți El le iubește mai mult decât toate locuințele lui Iacov. Da, este adevărat: "*Lucruri pline de slavă au fost spuse despre tine*" (Psalm 87,3).

"*Preoții Tăi să se îmbrace în neprihănire și credincioșii Tăi să scoată strigăte de bucurie!*", s-a rugat Solomon. La aceasta, Dumnezeu răspunde: "*Voi îmbrăca în mântuire pe preoții lui.*"

Aceasta este mult mai mult decât dreptate, aceasta este mântuirea Împărăției păcii, pe care Israel o va dobândi înaintea tuturor națiunilor (Isaia 61,10). Dumnezeu mai adaugă: "*și credincioșii lui vor scoate strigăte de bucurie*" (vers. 16) - o bucurie care întrece orice și-ar putea dori o inimă temătoare de Dumnezeu (Ieremia 31,12). Aceasta va fi adevărata sărbătoare a corturilor, despre care se spune: "*să fii vesel*" (Deuteronom 16,15). Această mântuire și acest strigăt de bucurie sunt strâns legate de slava Sionului, pentru că aici este vorba despre sfinții și preoții săi.

"Din pricina robului Tău, David", a spus Solomon, "nu-Ți întoarce fața de la unsul Tău!" În 2 Cronici 6,42, el exprimă altceva: "*Doamne, Dumnezeule, nu îndepărta pe unsul Tău, adu-Ți aminte de bunătățile făgăduite robului Tău David!*" Sensul acestor cuvinte este: Gândește-te la bunătățile care sunt prezente în Tine față de David, pentru că atunci Tu nu poți să respingi fața mea, fața unsului Tău. Deci Solomon Îl roagă pe Dumnezeu ca să-l primească, pe el, unsul Său - și anume nu pe baza propriei sale responsabilități, ci a bunătății lui Dumnezeu. Dumnezeu îi răspunde, însă nu cu privire la David sau la Solomon, ci la Hristos. El va lăsa să "*crească în Sion cornul lui David*", în Sion El "*a pregătit o lumină unsului Său*". Dușmanii Lui vor fi rușinați înaintea Lui. Așa cum preoții vor fi îmbrăcați cu mântuire, tot așa vor fi îmbrăcați cu rușine dușmanii Săi. Cu Mesia nu se va comporta așa ca și cu familia lui David, despre care se spune: "*Și totuși, Tu l-ai îndepărtat și Te-ai mâniat pe unsul Tău; ai nesocotit legământul făcut cu robul Tău; i-ai doborât și i-ai pângărit cununa*" (Psalm 89,38-39). Nu, pentru veșnicie, "*coroana lui va străluci pe El*".

Să rezumăm acest Psalm minunat! Găsim aici toate binecuvântările care vor caracteriza Împărăția de o mie de ani. Sionul, muntele pe care Dumnezeu va instaura în har împărăția lui David, va fi centrul binecuvântat al acestei împărății. Hristos, Împăratul, Unsul Domnului, va domni acolo cu putere. Coroana Lui va "înflori" peste El - o mărturie minunată a primăverii veșnice, pe care El o va introduce. Rămășița, care până acum a suferit, acești suferinzi ai turmei, cei odinioară disprețuiți, gunoiul lumii - ei vor primi acum hrană din belșug și vor fi săturați din însăși mâna Împăratului lor. Cei sfinți, acest popor, care de acum încolo poartă trăsăturile de caracter ale lui Hristos³³, vor savura o bucurie curată. Preoții, mântuiți din păcat și toate consecințele acestuia, vor sluji Domnului și se vor închina Lui în acest timp de necomparat, în care Împărăția dreptății și a păcii va fi instaurată pe pământ.

Dacă transferăm acest scenariu în cer, pe baza acestui Psalm putem enumera toate binecuvântările Adunării, pe care ea le va savura în prezența Mielului, în mijlocul tronului.

Psalmul 133

Așa cum am văzut mai înainte, ultimul scop al hotărârilor lui Dumnezeu constă în a aduce toate lucrurile în Hristos sub un Cap. Ca și corolar al Cântărilor treptelor, Psalmii 132-134 ne prezintă acest adevăr într-un mod foarte caracteristic.

Psalmul 133 serbează unitatea refăcută a celor douăsprezece seminții ale lui Israel, una din temele cele mai mari ale celei de-a cincea cărți a Psalmilor. În Zaharia 11,14, Dumnezeu trebuia să spună: "*Apoi Mi-am rupt al doilea toiag, «Legământ», ca să rup frăția dintre Iuda și Israel.*" Acest timp a luat acum sfârșit. Reîntoarcerea rămășiței convertite din Iuda și Israel în țara lor și strângerea poporului, despre care vorbește profetul Ezechiel (Ezechiel 37,16-22), a avut deja loc.

³³ Cuvântul "khasid" (sfânt, evlavios) este întrebuințat atât pentru Hristos (Psalm 16,10; 89,19), cât și pentru credincioși.

Acum David, autorul acestui Psalm, poate exclama: "*Iată, ce plăcut și ce dulce este să locuiască frații împreună!*" (vers. 1). O impresie despre aceste binecuvântări a putut-o primi profetul împărătesc deja în Hebron, după reunificarea semințiilor, care a avut loc acolo. Însă privirea lui profetică ajunge mai departe și ajunge la timpul când această unitate a lui Israel nu va mai fi în pericol să se desfacă, după ce ea abia a avut loc.

Însă noi găsim aici ceva mult mai prețios decât simpla reunificare a semințiilor lui Israel. Ele alcătuiesc o unitate, a cărei legătură exterioară se aseamănă cu aceea dintre capul marelui preot și hainele sale. Oricât de valoroasă ar fi aceasta, această unitate este fără îndoială nu aceeași ca a Adunării, care prin Duhul Sfânt este unită ca trup cu Capul ei proslăvit în cer. Avem aici, înainte de toate, unitatea morală a semințiilor lui Israel reabilitate și părtășia lor cu Hristos. "*Este ca untdelemnul de preț, care, turnat pe capul lui, se pogoară pe barbă, pe barba lui Aaron, se pogoară pe marginea veșmintelor lui*" (vers. 2). Duhul Sfânt, care este prezentat în mirul de preț, care slujea la ungerea lui Aaron, va fi izvorul unității lui Israel. Numai Aaron avea voie să primească acest mir, pe baza slujbei sale la sfințirea sa, și anume fără ca în același timp să fie stropit și cu sânge, simbol al ispășirii. Tot așa a fost și la Domnul Isus. Când a fost botezat de Ioan, Duhul a coborât ca un porumbel și a rămas peste El. În schimb, ceilalți preoți, fiii lui Aaron, au fost stropiți cu sânge și cu untdelemnul de ungere, atunci când au fost sfințiți în această slujbă (Exod 29,21); Aaron a stat în mijloc și a fost stropit în același mod. Prin aceasta, Duhul Sfânt arăta că unirea cu capul familiei preoțești putea avea loc numai pe baza iertării.

După ce a avut loc aceasta, untdelemnul de ungere, care era turnat pe capul lui Aaron, se vărsa până la marginea veșmintelor lui, deci până la partea cea mai depărtată de cap.

Ca să poți avea parte de acest mir prețios, trebuia să fii preot. Era destinat în principal pentru casa lui Aaron și uneltele Locului prea Sfânt; nu trebuia turnat pe "*trupul nici unui om*" (Exod 30,32-33), ci trebuia să fie pus în legătură numai cu acele persoane care au fost închinare Domnului. Cineva care nu era preot, nu avea nici cel mai mic drept la acest untdelemn de ungere. Numai lui Aaron și familiei lui le-a fost dat acest privilegiu. În versetul nostru, poporul, adevăratul Israel, deci rămășița, este privită în totalitate ca o parte a preoției (Isaia 61,6). În felul acesta, cuvântul pe care Domnul l-a promis poporului pe muntele Sinai, se împlinește: "*Îmi veți fi o împărăție de preoți și un neam sfânt*" (Exod 19,6; compară 1 Petru 2,9). Atunci, această făgăduință depindea de ascultarea lui Israel, și în privința aceasta poporul a eșuat pe deplin.

Pe marginea veșmintelor marelui preot erau prinse alternativ clopoței de aur și rodii din purpură roșie și albastră cusute cu fir de carmezin (Exod 28,33-35). Când marele preot intra și ieșea din Locul Preasfânt, clopoțeii sunau. Ei slujeau deci ca mărturie, în timp ce el executa slujba sa în Locul Preasfânt. Într-un anumit sens, sunt credincioșii înșiși care reprezintă această mărturie, fie că aparțin lui Israel sau Adunării. Când Domnul Isus va apărea în slavă, când El, după modelul lui Aaron, va ieși din Locul Preasfânt, Israel va fi martor la aceasta și va vesti această mărturie prin Duhul Sfânt. Tot așa Adunarea, după ce Hristos a intrat în Locul Preasfânt, ca să Se așeze la dreapta lui Dumnezeu, vestește această realitate și depune deja acum mărturie prin același Duh Sfânt trimis din cer.

Rodiile din purpură albastră și roșie și carmezinul reprezintă roadele pe care le dă la iveală preoția. Aceasta se referă atât la cer, pe care purpura albastră îl simbolizează totdeauna - acest rod este în mod deosebit partea creștinilor -, cât și la demnitatea Domnului Isus ca Mesia și la Împărăția Sa (purpura roșie și carmezinul) - acest rod se referă mai mult la poporul iudeu.

Untdelemnul de ungere al marelui preot curge până la marginea hainelor sale. Aceasta vrea să spună că Duhul Sfânt dă unitate și putere mărturiei și slujbei de atunci, ca și sfinților de acum.

"Este ca roua Hermonului, care se pogoară pe munții Sionului" (vers. 3). Binecuvântarea din al doilea verset, mirul de preț, era destinat pentru frați (vers. 1), roua Hermonului pentru toată țara. Acest munte este așezat în partea cea mai de nord a Israelului și cu înălțimea sa de 3000 de metri domină toată țara. El este singurul munte în acest ținut, al cărui vârf este acoperit cu zăpadă tot timpul anului. Ca urmare a poziției lui, Hermonul atrage roua cerului, care coboară până la muntele Sionului. Ce sunt acești munți în comparație cu Hermonul? Ei depind de el pentru a primi ploaia binecuvântărilor cerului. Tot așa va fi și atunci, când din prezența minunată a lui Hristos va curge roua înviorătoare spre poporul Său și spre orașul iubit.

Vedem deci în acest Psalm că unitatea preoției, unitatea casei lui Israel, națiunea sfântă, a fost refăcută. Mai trebuie adăugat că noi creștinii avem deja acum parte de toate aceste dovezi ale harului, însă dintr-un punct de vedere mult mai mareț (1 Petru 2,9)?

Sionul a devenit deci punctul central al Împărăției și al slavei Împărăției; *"căci acolo dă Domnul binecuvântarea, viața, pentru veșnicie"* (vers. 3). Aici nu mai este vorba, ca în trecut, de un popor după trup care stă în legătură cu Domnul. Din aceste legături, el n-a avut niciun folos. Noul Israel este acum mult mai mult legat cu Hristos, printr-o unitate vie și veșnică. Acest verset și Daniel 12,2 sunt singurele locuri din Vechiul Testament care vorbesc despre viața veșnică; și de fapt este vorba despre *"epoca epocilor"*, a Împărăției de o mie de ani. Cu toate acestea, este de la sine înțeles că credincioșii pământești cu nici un chip nu vor muri după Împărăția de o mie de ani, ci vor aparține pământului cel nou, unde va locui neprihănirea.

Psalmul 134

Toată seria Cântărilor treptelor se încheie cu binecuvântările Împărăției de o mie de ani, al cărei punct central exterior este Sionul, în timp ce Casa Domnului constituie centrul lăuntric. La sfârșitul profetului Ezechiel vedem ce loc important va avea Templul la reînnoirea lui Israel. *"Iată, binecuvântați pe Domnul, toți slujitorii Domnului, care stați noaptea în Casa Domnului!"* (vers. 1). Oricât de mare ar fi frumusețea acestei scene pământești, binecuvântările cerești ale creștinilor sunt mult mai mari. În Psalmul nostru mai alternează încă ziua cu noaptea, chiar dacă nopțile sunt folosite pentru a rămâne în Casa Domnului, ca să fie preamărit. Ierusalimul cel nou, orașul ceresc, nu va mai avea niciun Templu. În el nu va mai fi nici noapte (Apocalipsa 21,25; 22,5).

"Ridicați-vă mâinile spre sfântul locaș și binecuvântați pe Domnul!" (vers. 2). Aici rămâne numai un popor format din preoți și leviți, care slujesc Domnului și Îl preamăresc în Casa Lui. Acest Psalm și cel anterior amintesc de relațiile lui Israel cu Dumnezeu, așa cum sunt ele descrise în cartea Deuteronom; Israel este un popor reunit, având pe Domnul în centrul lui, care este în legătură nemijlocită cu El, și anume în locul unde El Și-a pus Numele să locuiască. Preoții și leviții nu mai slujesc ca mijlocitori între popor și Dumnezeu, ci se dedică slujbei în Templu și cântării de laudă. Caracterul acestor laude corespunde preoției lui Melhisedec. El, Domnul, al cărui Nume se întâlnește de cinci ori în aceste trei versete ale Psalmului, este Acela care conduce cântarea de laudă. Așa cum în Templu binecuvântarea din gura alor Săi se ridică prin El, tot așa El coboară în Sion, locul Tronului Său, și asupra întregului Său popor; căci *"El va fi preot pe scaunul Lui de domnie"* (Zaharia 6,13). *"Domnul să te binecuvânteze din Sion, El, care a făcut cerurile și pământul"* (vers. 3). Domnul este Acela care a făcut cerurile și pământul. Acest Nume apare de trei ori în Cântările treptelor. Este Numele singurului Dumnezeu în legătură cu creația, titlul Său în Împărăția de o mie de ani, care va fi vestit în modul acesta, în opoziție cu idoli națiunilor (2 Împărați 19,15; Isaia 37,16; Ieremia 51,15). Acest Nume este

asemenea modului în care Melhisedec a binecuvântat pe Avraam (Geneza 14,13). Este însă același Nume, sub care Hiram, un împărat al națiunilor, a recunoscut pe Dumnezeu lui Israel în timpul domniei minunate a lui Solomon (2 Cronici 2,12).

Însă binecuvântarea poporului Israel pornește din Sion, căci acolo, pe muntele harului, care rămâne veșnic, Și-a găsit Domnul odihna pentru veșnicie.

Anexă: Psalmii 135 și 136

Acești doi Psalmi constituie o completare la Cântările treptelor. Până aici, cântarea de laudă a așteptat în tăcere în Sion (Psalm 65,1) (N.Tr.- vezi ediția GBV-1989). Acum ea este rostită; sau ca să spun mai exact, acum găsim cuvintele cântării de laudă în gura slujitorilor Domnului, pe care i-am văzut deja în Psalmul 134, unde își ridică mâinile spre Sfântul Locaș; *"Lăudați pe Domnul! Lăudați Numele Domnului, lăudați-L, robi ai Domnului, care stați în Casa Domnului, în curțile Casei Dumnezeului nostru!"* (Psalm 135,1-2).

Deci, Psalmul 135 folosește aceleași expresii ca și cel anterior.

"Lăudați pe Domnul, căci Domnul este bun; cântați Numelui Lui, căci este binevoitor" (vers. 3). În Psalmul 147,1, cântecul de laudă este numit bun și plăcut, în Psalmul 133,1, el este unitatea poporului Israel restabilit. Să nu uităm că armonia sfinților are o valoare tot așa de mare în ochii lui Dumnezeu, ca și cântarea de laudă! Însă aici, în Psalmul nostru, Domnul Însuși și slava Numelui Său sunt lucrurile plăcute și bune. Cele trei laturi ale binecuvântării alcătuiesc savurarea pământească a Împărăției de o mie de ani. Sub un alt punct de vedere, mult mai prețios, aceasta se referă și la bucuria noastră cerească; unirea Adunării în jurul Domnului Isus, ca să-L adore, și părtășia neîntreruptă cu Tatăl și cu Fiul, vor fi partea noastră veșnică.

În versetele 5-12, minunile creației lui Dumnezeu sunt legate cu minunile pe care El le-a făcut pentru Israel. Acest gând este foarte prețios: Acest Dumnezeu sublim, nemărginit, Creatorul și Susținătorul tuturor lucrurilor, a intervenit la timpul potrivit în favoarea poporului Său Israel. Nu creația, ci pe Israel l-a făcut El țelul tuturor căilor Sale. Niciun alt lucru nu are pentru El o însemnătate asemănătoare. Acest gând ne este prezentat aici în așa fel, ca și cum între creație și salvarea lui Israel din Egipt nu s-ar fi întâmplat nimic însemnat. De ce? Pentru că harul suveran al lui Dumnezeu *"Și-a ales pe Iacov, pe Israel, ca să fie al Lui"* (vers. 4). Numele Iacov cuprinde pe toate cele douăsprezece seminții, privite în totalitatea și unitatea lor. Însă acest Iacov - acesta este numele patriarhului în slăbiciunea sa! - este "proprietate" a Domnului. Este vorba deci de rămășița smerită de odinioară din Maleahi 3,17. Acest popor preaiubit este condus de Dumnezeu în partea sa de moștenire în Canaan. Însă această moștenire va fi luată realmente în posesie abia în zilele viitoare ale cântecului de laudă și ale mântuirii. Canaanul de odinioară a fost scena unor nenumărate suferințe, a decăderii și a celei mai oribile slujbe idolatre. În noul Canaan, dimpotrivă, toți idolii sunt judecați; nimicnicia lor este recunoscută, ca și cum n-ar fi fost niciodată în istoria lui Israel o asemenea slujbă idolatră (vers. 15-18). Noul Israel poate spune: *"Doamne, Numele Tău rămâne pe vecie; Doamne, pomenirea Ta ține din neam în neam"* (vers. 13). Amintirea Sa (Numele de amintire) arată spre Numele sub care El S-a descoperit cândva patriarhilor. Este Numele Dumnezeului harului, al puternicului Dumnezeu, care este credincios tuturor făgăduințelor Sale. În acest mod S-a descoperit El mai târziu prin Moise poporului Său apăsător în Egipt: *"Domnul, Dumnezeul părinților voștri, Dumnezeul lui Avraam, Dumnezeul lui Isaac și Dumnezeul lui Iacov... Acesta este Numele Meu pentru veșnicie, acesta este Numele Meu din neam în neam"* (Exod 3,15). Același Israel nou poate acum să spună: *"Domnul va judeca pe*

poporul Său (îi va face dreptate) și va avea milă de robii Săi" (vers. 14), pentru că în aceste trăsături de caracter S-a făcut El cunoscut în Deuteronom 32,36. Judecățile Sale s-au împlinit.

În versetele 19 și 20, casa lui Israel, deci cele douăsprezece seminții reabilitate, constituie un tot unitar împreună cu preoția și casa lui Levi, ca să-L laude pe Domnul. Aceasta nu mai este smerenia și pocăința din Zaharia 12,11-14, unde fiecare generație va plânge în mod deosebit în Ierusalim. Această smerire a precedat clipa plină de pace și binecuvântată, despre care vorbește acest Psalm. Dacă ar trebui să o căutăm în Cântările treptelor, am găsi-o în Psalmul 130,1-3.

Privilegiul de a-L lăuda pe Domnul se extinde acum la toate națiunile, care s-au convertit pe baza mărturisirii Evangheliei Împărăției: "*Binecuvântați pe Domnul! Cei ce vă temeți de Domnul!*" (vers. 20). În versetul 21, Domnul, Mesia, locuiește în Ierusalim. Așa cum la începutul Psalmului cântarea de laudă se ridică din Templu spre Dumnezeu, așa se ridică ea aici din Si on spre Domnul, Împăratul care locuiește în Ierusalim.

În Psalmul 136 regăsim aceleași gânduri și aceleași expresii. Însă aici este adăugat un gând, care domină tot Psalmul: "*Căci în veac ține îndurarea Lui!*" Am arătat de mai multe ori că aceste cuvinte reprezintă cântecul de laudă de la începutul Împărăției de o mie de ani³⁴. Acum devine clar că toate căile lui Dumnezeu cu poporul Său și cu creația ies împreună din același izvor comun - din bunătatea Sa care ține în veac. De fapt, bunătatea Sa nu s-a schimbat niciodată. Aceasta nu putea Israel să o recunoască atunci când se afla sub judecata lui Dumnezeu; însă începând din ziua care a urmat după salvarea sa, el poate face această constatare. Israel s-a schimbat, însă Dumnezeu rămâne neschimbat. Aceasta o dovedește El prin aceea că în cele din urmă El dă moștenirea lui Israel, slujitorul Său (vers. 22). Israel pășește deci în moștenirea sa, nu numai ca popor (vezi Psalm 135,12), ci și ca slujitor al Domnului.

În versetul 25 sunt nu numai săracii turmei, ca în Psalmul 132,15, cărora Dumnezeu le dă hrana Sa, ci toată făptura. Nu numai poporul Său și generațiile până la marginile pământului, ci și animalele pădurii - toate vor avea parte de belșugul Împărăției de o mie de ani. În versetul 26, Israel își ridică ochii dinspre pământ spre Dumnezeu și Îl preamărește ca pe Dumnezeul cerului.

Așa se sfârșesc toate căile lui Dumnezeu. El nu Își sprijină tronul pe judecată, chiar dacă este ridicat prin judecată, ci pe bunătatea Sa (Proverbe 20,28; Isaia 16,5). Totalitatea răscumpărărilor Săi vestesc această bunătate. Ei o recunosc ca origine a tuturor faptelor lui Dumnezeu, pe care le-a făcut El ca și Creator, Judecător sau Conducător al poporului Său. Ei văd bunătatea Sa, ca să zicem așa, nu numai în mare sau ca un întreg bine încheiat, ci ei o descriu în cântarea lor de laudă în toate componentele ei; orice fracțiune a lucrării și căilor lui Dumnezeu vestește bunătatea Sa. De aceea credincioșii laudă, de exemplu nu numai realitatea că El a făcut marii luminători, ci că El a creat soarele, luna și stelele. Bunătatea Sa este atât pricina nimicirii împăraților puternici, în general, ca și nimicirea lui Sihon, împăratul amoriților, și Og, împăratul lui Basan. Prin compararea cu dușmanii lor, credincioșii își vor aminti că Domnul S-a gândit la poporul Său în strâmtorarea sa. Cât de mult va fi înălțată această bunătate a Sa care rămâne în veac! Oricât de mare a fost adâncimea în care Israel s-a găsit, cu mult mai mare a fost dragostea care i-a scos de acolo. Acesta este modul în care Dumnezeu Se proslăvește! El nu primește pe îngeri, acele creaturi care și-au păstrat demnitatea lor, ci sămânța lui Avraam, ființele sărace, nedemne și pierdute, dar pe care El le-a mântuit prin credință.

³⁴ Ca dovadă a celor spuse, a se citi: Psalm 52,8; 89,2; 100,5; 103,17; 106,1; 107,1; 118,1-4,29; 138,8; Ieremia 33,1 și ca exemplu în 1 Cronici 16,34,41; 2 Cronici 5,13; 7,3,6; 20,21; Ezra 3,11.

Aici se termină tot șirul Cântărilor Sionului. De am trage folos din ele, prin aceea că ne ridicăm ochii spre nădejdea slavei lui Dumnezeu și ne îndreptăm inimile spre Hristos, care constituie punctul central al acestei slăvi!

I. Titlul și autorii Psalmilor

Titlul de "Psalm" a fost împrumutat din Septuaginta, corespunzător cuvântului grecesc "psalmoi" și înseamnă "cântare". De asemenea, des utilizata denumire "Psalteriu" decurge din grecescul "psalterion", prin care se subînțelegea o harfă sau un alt instrument cu coarde asemănător. În Noul Testament, Psalmii sunt amintiți în: Luca 20,42; 24,44; Faptele Apostolilor 1,20; 13,33; 1 Corinteni 14,26; Efeseni 5,19 și Coloseni 3,16. În ebraică este scris deasupra cărții Psalmilor "tehilim", care înseamnă de asemenea "Cântări de laudă" (un alt cuvânt decât acela care este folosit în titlul Psalmilor).

Aproape jumătate din Psalmi, în total 73, au fost dați de Duhul Sfânt lui David, "cântărețul plăcut al lui Israel" (2 Samuel 23,1). Următorii Psalmi provin de la David: Psalm 3-9, 11-32, 39-41, 51-65, 68-70, 86, 101, 103, 108-110, 122, 124, 131, 133, 138-145. În Faptele Apostolilor 4,25, și Psalmul 2 este atribuit lui David, în Evrei 3,7-11 și 4,7 - Psalmul 95, ceea ce ar putea să se refere și la întreaga carte a Psalmilor în general.

Asaf a compus doisprezece Psalmi: Psalm 50, 73-83.

Fiii lui Core au compus unsprezece Psalmi: Psalm 42, 44-49, 84-85, 87-88. La aceasta se pune întrebarea dacă nu cumva prima parte a supratitlului din Psalmul 88 este o frază de încheiere la Psalmul 87. Prin aceasta ar fi cel puțin înlăturată problema referitoare la dubla apartenență a Psalmului 88.

Psalmul 88 a fost scris de Heman, Ezrahitul.

De la Etan, Ezrahitul provine Psalmul 89.

Singurul Psalm al lui Moise este Psalmul 90.

Solomon a compus Psalmul 127 (Psalmul 72; pentru Solomon).

În total sunt deci arătați autorii pentru 99 de Psalmi, în timp ce restul de 51 nu au niciun autor atribuit.

Cu privire la fiecare carte în parte a Psalmilor, atrag atenția asupra următoarelor puncte:

Cartea I, cu excepția Psalmilor neatribuiți (1, 2, 10 și 33), constă exclusiv din Psalmii lui David.

Cartea a II-a conține 18 Psalmi ai lui David, 7 ai fiilor lui Core și 1 Psalm al lui Asaf (Psalm 50).

Cartea a III-a se compune din 11 Psalmi ai lui Asaf, 3 Psalmi ai fiilor lui Core, câte un Psalm al lui Heman și Etan și de asemenea numai un Psalm al lui David (Psalm 86).

Cartea a IV-a: aici este caracteristic numărul mare de Psalmi fără autori (14 dintr-un total de 17 Psalmi ai acestei cărți). Psalmul 90 provine de la Moise, Psalmul 101 și 103 de la David.

Cartea a V-a conține 15 Psalmi ai lui David, un Psalm al lui Solomon (Psalm 127). Autorii restului de 28 de Psalmi ai acestei cărți nu sunt numiți.

II. Gruparea Psalmilor

Autorii Psalmilor au fost: David, Asaf, fiii lui Core, Solomon, Moise, Heman și Etan. Dacă ținem seama că alți Psalmi au fost scriși mult mai târziu, pe timpul robiei babiloniene (ca de exemplu Psalmul 137), vedem că diferiții autori au trăit împrăștiați pe parcursul mai multor secole. Deci cineva trebuie să fi strâns cândva Psalmii într-o asemenea carte, așa cum au ajuns în cele din urmă la noi. Cine și-a propus o asemenea culegere și ordonare, nu știm, și nici nu este descoperit. Un lucru putem spune cu certitudine: credinciosul iudeu, care a efectuat această muncă, a fost chemat la aceasta de Duhul Sfânt, așa că actuala grupare a Psalmilor poate fi văzută ca o lucrare desăvârșită a Duhului Sfânt.

Criticii moderni vorbesc de diferiți editori, care în perioade de timp diferite au făcut mai multe grupări. Așa este de exemplu constatarea de la sfârșitul Psalmului 72 ("*Sfârșitul rugăciunilor lui David, fiul lui Isai*" are un loc greșit, căci în continuare urmează alți Psalmi ai lui David, ca de exemplu Psalm 86: "O rugăciune a lui David"), care ar părea să fie introdusă de un alt editor. Însă cuvintele de la sfârșitul celei de-a doua cărți a Psalmilor au un înțeles cu totul deosebit. Psalmul 72 descoperă slava Împărăției Aceluia care este "mai mult decât Solomon". Având în vedere această realitate, David declară totodată: "Rugăciunile mele s-au încheiat acum. Eu nu mai am nicio rugămintă care să treacă peste ceea ce descopere acest Psalm." Ceea ce pentru omul natural este o nebunie, pentru credinciosul luminat de Duhul Sfânt reprezintă o dovadă a frumuseții și desăvârșirii Cuvântului lui Dumnezeu.

Lucrarea culegătorului necunoscut al acestor Psalmi poartă amprenta clară a Duhului Sfânt. O dovadă clară pentru aceasta ne-o oferă Faptele Apostolilor 13,33, unde este vorba despre cel de-al doilea Psalm. Numărătoarea și gruparea oferită de Psalmi este prin aceasta autorizată de Duhul Sfânt. Psalmii trebuie deci citați în contextul lor, dacă se vrea înțelegerea adevăratei lor însemnătăți duhovnicești, cea profetică. Pentru aceasta numai un simplu și foarte cunoscut exemplu: Psalmul 22 este o profeție despre suferințele lui Hristos pe cruce. El este acolo Păstorul cel Bun care Își dă viața pentru oi. Psalmul 23 prezintă pe Hristos ca Marele Păstor al oilor, care ne conduce prin lume. În Psalmul 24, El este prezentat ca Împăratul slavei, care va fi descoperit în slavă.

III. Psalmii și cărțile Legii

Editorul necunoscut al Psalmilor a împărțit cartea în cinci secțiuni, ceea ce se poate remarca ușor (vezi Psalm 41,13; 72,18-20; 89,52; 106,48). Aceste cinci cărți corespund într-un mod foarte remarcabil celor cinci cărți ale lui Moise. Toate comentariile iudaice vorbesc despre cele "cinci cărți ale lui David".

Prima carte a lui Moise relatează despre creație, despre căderea ei și despre "noua creație", care se dezvoltă sub acțiunea Duhului Sfânt de la primul indicium al vieții noi (Abel) și până la "măsura creșterii depline, a plinătății lui Hristos" (Iosif). În exterior, cei dreپți stau în legătură directă cu cei răi și prin aceasta se vor deosebi din punct de vedere moral tot mai clar (Abel - Cain, Noe - Lameh, Avraam - Lot, Isaac - Ismael, Iacov - Esau, Iosif - frații săi). Tot așa vorbește și prima carte a Psalmilor de persoane individuale, dreپți și răi, care în exterior sunt legați încă în Ierusalim. Prin aceasta este scoasă în evidență frumusețea morală a rămășiței și a lui Hristos unită cu ea, și prin aceasta este schițat un tablou al simțămintelor duhovnicești ale omului nou.

Cartea a doua a lui Moise descrie salvarea poporului Israel din Egipt, prin puterea lui Dumnezeu. Acest eveniment va fi deseori adus, mai târziu, în profeții, în legătură cu eliberarea viitoare a lui Iuda de sub jugul națiunilor, mai ales al asirianului (vezi de exemplu Isaia 10,24-27; 11,16). Cea de-a doua carte a Psalmilor începe cu descrierea suferințelor rămășiței iudaice, care se găsește în afara granițelor țării sale, la națiuni, care stă sub supremația asirianului. Cartea sfârșește cu eliberarea rămășiței și introducerea Împărăției păcii. *"Tot pământul să se umple de slava Lui (a Domnului)!"* (Psalm 72,19). *"Și slava Domnului a umplut cortul"* (Exod 40,34).

Tema celei de-a treia cărți a lui Moise este sfințenia Domnului și a poporului care se apropie de El. În cea de-a treia carte a Psalmilor, rămășița lui Israel este condusă în Locul Preasfânt și vede acolo sfințenia lui Dumnezeu în căile Sale cu poporul Său. Aproape fiecare Psalm al acestei cărți are a face cu Locul Preasfânt și cu Sionul.

Cea de-a patra carte a lui Moise este cartea probării omului în pustie. Din acest timp se trage Psalmul 90, care constituie introducerea la cea de-a patra carte a Psalmilor. Această carte arată ruina totală a primului om, ca să facă loc apariției celui de-al doilea Om, Hristos.

Cea de-a cincea carte a lui Moise oferă o retrospectivă asupra călătoriei prin pustie și o privire înainte, asupra staționării în Canaan. Prin aceasta este accentuată însemnătatea Cuvântului statornic al lui Dumnezeu. Și cea de-a cincea carte a Psalmilor privește înapoi la căile lui Dumnezeu cu poporul Său, și înainte, la slava Împărăției lui Hristos. În centru stă și aici marea laudă a Cuvântului lui Dumnezeu, în Psalmul 119.

IV. Titlurile Psalmilor

Mai întâi să explicăm pe scurt unele expresii ebraice care se întâlnesc în titlurile Psalmilor.

Aijeleth - Schahar: "Căprioara zorilor" (Psalm 22). Căprioara este un simbol al sprintenelii, al iușimii, caracterul sublim oferit de Dumnezeu în împrejurări potrivnice (2 Samuel 22,34; Psalm 18,33; Habacuc 3,19). În legătură cu "zorile", această expresie indică spre proșpețimea începutului Împărăției păcii, după noaptea necazului.

Alamot: "Vocea fetei", Psalmul 146; compară 1 Cronici 15,20-21: registre înalte.

Al - Taschcheth: "Nu nimici" (Psalmii 57-59 și 75); un strigăt după har în pericol mare (compară Deuteronom 9,26).

Ghitit: "teasc" (Psalmii 8, 81 și 84); un instrument asemănător harfei, probabil văzut în legătură cu judecata zdrobirii în teasc (compară Isaia 63,3; Apocalipsa 14,20).

Hallelujah: "Lăudați pe Domnul!" (Psalmii 105-106, 111-113, 135-136, 146-150). Aleluia din Psalmul 104,35 aparține probabil celui de la începutul Psalmului 105; la Psalmul 147 vezi versetul 1.

Iedutun: "Cel ce preamărește, Cel ce cântă lauda" (Psalmul 39, 62 și 77); un bărbat care prorocea cu voce tare, ca să-L laude pe Domnul (1 Cronici 16,41-42; 25,1,3,6).

Jonath - elem - rechokim: "Porumbel din stejarii depărtați" (Psalmul 56).

Machalath: "Boală, necaz" (Psalmul 53); de cântat într-un fel melancolic.

Machalath - Leannoth: "Necaz până la umilință" (Psalmul 88); melancolic, cântat cu voce stinsă.

Muth - Labeen: "Moartea fiului" (Psalmul 9).

Neginoth: "Cântec pe coarde" (Psalmii 4, 6, 54, 55, 61, 67, 76); în Psalmul 61 la singular (Neginah).

Nechiloth: "flaute" (Psalmul 5).

Scheminith: "cea de-a opta, octavă" (Psalmii 6, 12); probabil în opoziție cu Alamothe, registrele cele mai de jos (compară 1 Cronici 15,20-21).

Schoschannim: "Crinii" (Psalmii 45 și 69); un simbol a frumuseții morale a rămășiței (compară Cântarea Cântărilor 2,1-2; Osea 14,5; Matei 6,28; Luca 12,27).

Schoschannim - Eduth: "Crinii mărturiei" (Psalmul 80).

Schuschon - Eduth: ca și Schoschannim - Eduth (Psalmul 60).

"Mai marelui cântăreților" sunt dedicați următorii Psalmi: 4-6, 8-9, 11-14, 18-22, 31, 36, 39-42, 44-47, 49, 51-62, 64-70, 75-77, 80-81, 84-85, 88, 109, 139-140 (în total de 55 de ori). Mai marele cântăreților conducea cântarea și muzica în templu (1 Cronici 15,21; compară și Habacuc 3,19). Simbolic, mai marele cântăreților ar putea indica spre Domnul Isus, care intonează cântarea de laudă în mijlocul Adunării (Psalmul 22,22).

Fiecare Psalm în parte este denumit cu următoarele expresii:

Psalm: un cântec cu acompaniament muzical: Psalmii 3-6, 8-9, 12-13, 15, 19-25, 29, 31, 38-41, 47, 49-51, 62-64, 73, 77, 79-80, 82, 84-85, 98, 101, 109-110, 139-141, 143 (de 44 de ori).

Psalm de laudă: (sau: Psalm la jertfa de mulțumire): Psalm 110.

Psalm - Cântec: (sau: Cântec - Psalm): Psalmii 30, 48, 65-68, 75-76, 83, 87-88, 92, 108 (de 13 ori).

Cântec: expresia ebraică normală pentru un cântec în general; Psalmul 46 (compară și Psalmul 18; "Cuvintele acestui cântec").

Cântare a celui Preaiubit: Psalmul 45.

Cântare a treptelor: vezi pentru aceasta explicația lui Rossier; Psalmii 120-134 (de 15 ori).

Cântare de laudă: Psalmul 145.

Rugăciune: Psalmii 17, 86, 90, 102, 142 (de 5 ori).

Maskil: "învățătura" (compara maskilim, "înștiințări", în Daniel 11,33,35; 12,3,10); Psalmii 32, 42, 44-45, 52-55, 74, 78, 88-89, 142 (de 13 ori).

Miktam: "Poezie, întipărită (în minte)"; Psalmii 16, 56-60 (de 6 ori).

Schiggajon: "strigăt puternic, cântec în ritm mișcat"; Psalmul 7 (compară pluralul în Habacuc 3,1).

Unele titluri conțin o indicație cu privire la scopul acestor Psalmi:

Psalmul 30, un "Cântec pentru sfințirea casei".

"Spre aducere aminte" au fost compuși Psalmii 38 și 70; "pentru învățare" slujește Psalmul 60. Psalmul 72 este închinat lui Solomon.

În sfârșit, Psalmul 92 este un cântec "pentru ziua Sabatului".

Cuvântul ebraic "Sela" se întâlnește de 71 de ori în Psalmi (nu în cea de-a patra carte și numai de patru ori în cea de-a cincea) și de trei ori în Habacuc 3. Este derivat din "Salah", ceea ce înseamnă "a se opri, a rămâne". Un "Sela" caracterizează deci un fragment cu un anumit sens și are mai puțin a face cu acompaniamentul muzical.

V. Substratul istoric al Psalmilor

La treisprezece Psalmi (3, 7, 18, 34, 51, 52, 54, 56, 57, 59, 60, 63, 142), Duhul Sfânt ne relatează împrejurarea istorică în care au luat naștere aceștia. (Un caracter general are Psalmul 102: "*O rugăciune a unui nenorocit, când este doborât de întristare și își varsă plângerea*"). La Psalmii amintiți este vorba, fără excepție, de Psalmii lui David. Cei mai mulți dintre ei (opt) sunt cuprinși în cartea a doua, care ne descriu sentimentele rămășiței în timpul prigoanei și a alungării sale din Iuda. Acestea îi corespunde fuga lui David dinaintea lui Saul și a lui Absalom.

Desigur, din conținutul altor Psalmi se pot trage concluzii cu privire la împrejurările care au condus la redactarea lor. Decisiv însă este că Duhului Sfânt I-a plăcut ca la cei mai mulți Psalmi să nu ne relateze aceste împrejurări. Pentru interpretarea acestor Psalmi sunt lipsite de importanță presupunerile cu privire la aceste împrejurări. Cu atât mai atenți însă ar trebui să fim la indicațiile istorice care sunt cuprinse în titlurile Psalmilor. În cele ce urmează, corespunzător fiecărui titlu în parte, sunt date locurile din cărțile istorice.

Psalmul 3: fuga lui David dinaintea lui Absalom - 2 Samuel 15,11.

Psalmul 7: Prilejul este oferit de cuvintele lui Cuș, beniamitul, dar care nu sunt amintite în cărțile istorice. Saul era un beniamit (1 Samuel 9,21) și chiar unul din aceia care din ură față de David, arunca calomnii (1 Samuel 22,7-8; compară 24,9 și 26,19). Însă și Șimei, care blestema pe David, era un beniamit (2 Samuel 16,11); tot așa și Șeba, fiul lui Bicris (2 Samuel 20,1). Remarcabilă este legătura celor trei evenimente, prin care se urmărea să se ia împărăția lui David (prin Saul, Absalom și Șeba). Cuș ("negru") ar putea fi un nume simbolic, care permite o aplicație corespunzătoare.

Psalmul 8: salvarea lui David de toți dușmanii săi - 2 Samuel 22

Psalmul 34: prima ședere a lui David la Achiș, împăratul din Gat (Abimelec era un titlu general al împăraților filistenilor) - 1 Samuel 21,10-15

Psalmul 51: mărturisirea lui David, după întâmplarea cu Baat-Șeba - 2 Samuel 12

Psalmul 52: trădarea lui Doeg, edomitul - 1 Samuel 21,7 și 22, 9-10

Psalmul 54: trădarea zifiților - 1 Samuel 23,19

Psalmul 56: prima ședere a lui David la Achiș, împăratul din Gat - 1 Samuel 21,10-15 (la cea de-a doua fugă a sa spre Filistea, David n-a fost "prins"; compară 1 Samuel 27,2; 29).

Psalmul 57: fuga lui David dinaintea lui Saul, în peștera Adulam - 1 Samuel 22,1 (evenimentul din 1 Samuel 24 nu este nicio fugă din partea lui David!).

Psalmul 59: păzirea lui David în casa sa, de către Saul - 1 Samuel 19,11.

Psalmul 60: după victoria lui David asupra sirienilor și edomiților - 2 Samuel 8,3-14 (vezi adnotarea la versetul 13!).

Psalmul 63: fuga lui David dinaintea lui Saul în pustia lui Iuda - 1 Samuel 22,5; 23,14-15.

Psalmul 142: David în peștera Adulam (compară cu observațiile la Psalmul 57).

Unii Psalmi corespund cântărilor de laudă, care sunt cuprinse în cărțile istorice:

Psalmul 18 - 2 Samuel 22

Psalmul 96 - 1 Cronici 16,23-33

Psalmul 105,1-15 - 1 Cronici 16, 8-22

Psalmul 106,1,47,48 - 1 Cronici 16, 34-36

Psalmul 108 - Psalmul 55,7-11 și 60,5-12 (compară cu cele spuse la evenimentele istorice).

Psalmul 132,8-10 - 2 Cronici 6,41-42.

(Psalmul 70 - Psalmul 40,13-17).

Aceste paralele nu spun nimic cu privire la timpul de redactare al respectivilor Psalmi, dau însă indicații cu privire la importanța lor profetică.

VI. Citate din Psalmi în Noul Testament

Nicio carte a Vechiului Testament nu este așa de des citată în Noul Testament ca și aceea a Psalmilor. În lista următoare sunt prezentate nu numai citatele directe, ci și cele care fac mai mult sau mai puțin referire. Desigur, aici limitele nu sunt fixe. Cunoscătorii Psalmilor vor găsi și alte referiri ascunse ale acestei cărți în Noul Testament.

Psalm	Noul Testament	Psalm	Noul Testament
=====	=====	=====	=====
2,1-2	Fapte.4,25-26	24,21	1 Cor.10,26
2,7	Fapte.13,33; Evrei 1,5; 5,5	25,3-20	Romani 5,5
2,9	Apoc.2,27; 12,5; 19,15	31,5	Luca 23,46
4,4	Efesenii 4,26	32,1-2	Romani 4,7,8
5,9	Romani 3,13	32,11	Filipeni 3,1
6,8	Matei 7,23; Luca 13,27	34,8	1 Petru 2,3
8,2	Matei 21,16	34,12-16	1 Petru 3,10-12
8,4-6	Evrei 2, 6-8	34,20	Ioan 19,36
8,6	1 Cor.15,27; Efesenii 1,22	35,19	Ioan 15,25
9,8	Fapte 17,31	36,1	Romani 3,18
10,7	Romani 3,14	37,11	Matei 5,5
14,1-3	Romani 3,10-12	38,11	Luca 23,49
16,1	Evrei 2,13	40,6-8	Evrei 10,5-7 și u.
16,8-11	Fapte.2,25-28	41,9	Ioan 13,18; Fapte.1,16
16,10	Fapte.13,35	44,22	Romani 8,36
18,49	Romani 15,9	45,6-7	Evrei 1,8-9
19,4	Romani 10,18	48,2	Matei 5,35
22,1	Matei 27,46; Marcu 15,34	51,4	Romani 3,4
22,8	Matei 27,43	53,2-4	Romani 3,10-12
22,18	Matei 27,35; Marcu 15,24;	55,22	1 Petru 5,7
22,22	Evrei 2,12	56,4	Evrei 13,6
		62,12	Matei 16,27; Romani 2,6; Apoc.2,23;
		69,9	Ioan 2,17; Romani 15,3
69,21	Ioan 19,28-29	110,1	Matei 22,44; Marcu 12,36; Luca 20,42-43; Fapte.2,34-35; 1 Cor.15,25; Evrei 1,13; 10,12-13
69,22-23	Romani 11,9-10		
69,25	Fapte.1,20		
69,28	Apoc.3,5		
73,1	Matei 5,8		
78,2	Matei 13,35		
78,24	Ioan 6,31		
82,6	Ioan 10,34	110,4	Evrei 5,6; 7,17-21
88,8	Luca 23,49		
89,20	Fapte 13,22	112,9	2 Cor.9,9
89,27	Apoc.1,5	116,10 2	Cor.4,13
90,4	2 Petru 3,8	116,11	Romani 3,4
91,11-12	Matei 4,6;	117,1	Romani 15,11

Cântările treptelor – H. Rossier

	Luca 4,10-11	118,6	Evrei 13,6
94,11	1 Cor.3,20	118,22	Luca 20,17;
95,7-11	Evrei 3,7-11 s.u		Fapte.4,11;
96,13	Fapte.17,31		1 Petru 2,7
97,7	Evrei 1,6	118,22-23	Matei 21,42;
102,25-27	Evrei 1,10-12		Marcu 12,10-11
103,17	Luca 1,50	118,26	Matei 21,9;
104,4	Evrei 1,7		Marcu 11,9;
106,20	Romani 1,23		Luca 19,38
107,9	Luca 1,53	119,137	Apoc.16,5; 19,2
109,8	Fapte.1,20	132,11	Fapte.2,30
		140,3	Romani 3,13
		146,6	Fapte.4,24

C U P R I N S

Introducere.....	
Istoria profetică a ultimelor zile.....	
1. Caracterul și tema Psalmilor.....	
2. Privire de ansamblu, profetică, asupra Psalmilor..	
3. Asirianul.....	
4. Istoria lui Israel în ultimele zile.....	
Cântările treptelor.....	
Prima grupă: Psalmii 120 - 122.....	
Psalmul 120.....	
Psalmul 121.....	
Psalmul 122.....	
Grupa a doua: Psalmii 123 - 125.....	
Psalmul 123.....	
Psalmul 124.....	
Psalmul 125.....	
Grupa a treia: Psalmii 126 - 128.....	
Psalmul 126.....	
Psalmul 127.....	
Psalmul 128.....	
Grupa a patra: Psalmii 129 - 131.....	
Psalmul 129.....	
Psalmul 130.....	
Psalmul 131.....	
Grupa a cincea: Psalmii 132 - 134.....	
Psalmul 132.....	
Psalmul 133.....	
Psalmul 134.....	
Anexă: Psalmii 135 și 136.....	
I. Titlul și autorii Psalmilor.....	
II. Gruparea Psalmilor.....	
III. Psalmii și cărțile Legii.....	
IV. Titlurile Psalmilor.....	
V. Substratul istoric al Psalmilor.....	
VI. Citate din Psalmi în Noul Testament.....	